
 לבריקת חמץ

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר .
 ואיתא בש"ס הק' על זה כי החמץ הוא בחי' הסט"א . והמלאה היא בחי' סטרא דקדושה . והחמץ שהוא בחי' הסט"א הוא סטרא דמותא שעלי' כתיב עליה מות בחלונו . שנסחמים חלוני הרקיע שדרך שמה עולים תפלות ישראל למעלה . שלא יוכלו התפלות לעלות חי' שהיא בחי' הכ' סכותה בעין לך מעצור תפלה . שנעשה מסך המבדיל שלא יוכלו התפלות לעבור ולעלות למעלה . והיא בחי' עמל"ק שבגימ' כמנן אל אח"כ שהיא הסט"א . ולכן אור לי"ד בודקין את החמץ . היינו שבודקין החלון של האות ח' שבתיבת ח"מץ שגו"י 'חרון כי ע"י שלא נתקבלו תפלות ישראל נעשה חרון אף בשולם חי' . ובודקין חלון הזה לפתוח פתח בלד אוח' שהוא ע"י התשובה בסוד הפותח שער לדופקי בתשובה . שע"י התשובה ופתח הפתח שזמן הלד ונעשה כ' ונתהפך מחמץ למי' ונפתחים חלוני הרקיע שיעלו תפלות ישראל ויתקבלו למעלה . כי המלאה היא לחם עוני . שמרמז לתפלה בחי' תפלה לעמי שאמר דכע"ה . דו"ד בגימ' י"ד . חה אור לי"ד . היינו שנחגלה האור של המלאה שבסוד תפלה לעמי . בודקין את החמץ שמבטלים החמץ והסט"א והמות שיתעלו תפלות ישראל למעלה . כן איתא בש"ס הק' . ונראה לי שזה סוד מה שמיתים פיתוחי חמץ על החלונות בעת הבדיקה . בכדי לבטל בחי' עליה מות בחלוננו לסחוס חלוני הרקיע חי' . ובעת בדיקה החמץ שבדוקים לבטלו ע"י גורמים שיפתחו חלוני הרקיע שייעלו תפלות ישראל ולעשות מהמץ מלאה ולהגביר סטרא דקדושה . חה ג"כ פירוש המשנה אור לארבעה עשר . היינו ארבעה ימים עשר שמרמז לארבעה

לארבעה ספיקיך שכל אחת כוללה מעשר וחס ד' ספירות
 חמץ וחסד שהם כבוד המלכה . כי מלכה אחת כבודו
 שנגימי' כמנין תרין שמעין ע"ב ס"ג . שם ע"ב הוא
 בחכמה שבסוד אות יו"ד שבשם . והם ס"ג בנייה
 שבסוד ה' ראשונה שבשם . וגמאל שהיא כבוד י"ה
 שבסוד חמ"ב כי קוץ הענין שנייד הוא בחי' כתר .
 גוף היו"ד חכמה . ה"ד בניה . וגם תג הפסח הוא כבוד
 דרועא ימינא מדה החסד . ולכן המלה היא כבוד
 ארבעה ספירות הק' כתר חכמה בניה חסד . וכשתחיל
 התגלות האור ההוא אז בודקין' הוא לשון שבירה מלשון
 בדיק בניה . ה"ה החמץ נגימי' תקמ"ד וכשצוברים
 ומחלים מספר הזה לשמים הוא כמנין ער"ב שמרומם
 להכי' כי קולך ערב שחקל הפלה נעשה קול ערב לעלות
 למעלה ולהתקבל ברעון . ומראך נא"ה ער"ב נגימי' ס"ג
 שמרומם לבחי' סג אחר . היינו שיסוג האל אחר בחי'
 החמץ סט"ה סט"ה דמותא שלא יחי' עליה מות בחלונו .
 וגם הוא מרומם להשם ס"ג שבבניה דמדמח"ט כי ע"י
 החמץ הסוחם הפתח שלא יעלו תפלות ישראל ע"י
 נהעורר דייטס בעולם ר"ל . וע"י שיהי' קול ערב
 ויתקבלו התפלות יחי' המתקת כל הדייטס דנדע שאין
 הדייטס ממתקים אלא בשרשם . ולכן ע"י החשובה
 האמיתית שהיא בחי' בניה עולם החשובה ע"י יומהקו
 כל הדייטס בשרשם בעולם הבניה שהיא עולמא דחירות
 סוד שנה החמשים דרוז והיא בסו"ב ארכי אגאל . כי
 ארכי הוא בבניה כידוע . שמשם נמשך הגלולה . שע"י
 שיפתחו הלוגי הרקיע שיחטלו תפלות ישראל להתקבל ברעון
 לפניו ית' ע"י יתעורר הגלולה שיגאלינו גאלוב שלימה
 כפי"פ ברחמיים וגשמיות בני חיי ומצוי ורפואה בקרב
 בכ"י חמץ :

רמזי הגדה

קדש ורחץ וכו' . הנה בעל המסדר את ההגדה
 עשה סימנים האלו לרמוז בהם דרכי עבודת
 השי"ת . וזה קדש ורחץ . היינו שבמה הק' הזה לריך
 האדם לקדש ולטהר איש לפניו ית' . כי קדש היא
 קדושה . ורחץ היא הטהרה . ועיקר הטהרה היא במקוה
 מים . כמו שהיא בספר חסד לאברהם : כעטם
 שהמים מטכרים מתחת שבמים אין שולט רוח הטומאה
 ולכן לריך שיהיה כל גופו במים ולא יחי' שום דבר חוץ
 ביע לבין המים . ככדי שלא ישאר שמה רוח הטומאה .

וכמו"כ לריך האדם לטהר איש לדביקות השי"ת שלא
 יחי' שום דבר חוץ ומפסיק ביע לבין השי"ת . רק שיהי'
 לבוק בשמו ית' דביקות הגמור . ועיקר הקדושה
 והטהרה מרמוז בעל המסדר בחינת כרפ"ס שנגימי'
 ש"ס . כי תג הפסח הוא ז' ימים ויום אחרון של
 פסח הוא רק משום ספיקא דיומא . ושבעת ימים האלו
 הם כבוד המדעיק שריך האדם לחקנם ולהעלותם
 לשרשם כרמה בקודש . וזה מרומם בכרפ"ס שנגימי'
 ש"ס וט"ו ששש' מסדרים הם הששה סדרי משנה שבסוד
 ששה מדעיק' . ונדע שכל הכוונות שבגה הפסח המה
 על עליית המלכות שהיא מדה השביעית . וזהו הקדושה
 והטהרה מה שיתקן האדם כל המדות ועלה מדה
 המלכות להמליך קוב"ה על כל אברים דלי' ולעזבו עם
 כל הששה מדות . וזה אינו בא בנקל להאדם אך שמוכרה
 לעבוד עבודה קשה תמיד על זה . וזה מרומם בכרפ"ס
 שהיא פרך ס' הם הששה מדות כ"ה כוללה מעשר
 נגימי' ס' . וכמו שבמלכים העבירו את ז"י בפרך
 בעבודה המפרכת את הגוף . כמו"כ לריך האדם לעבוד
 עבודה גדולה לשכר היטב גופו ותומרו ככדי שיוכל
 לחקן המדות נחלי לה' לבדו . וזה מרומם ג"כ ביתחן
 שהיא לשון שכינה . שישכר היטב איש מכל התאוות
 ומדרי' וישכר את לבבו בחשובה שלימה לפניו ית' .
 וע"י מגיד הוא מלשון מגדים חמתיק שמרמוז להמתקת
 הדייטס . וגם רחצה . שירחץ עלמו מכל הפ"ד דייטס
 המרומזים בריה' ירחצה ימוליא ימאש שנגימי' פ"ד .
 שע"י קדושת המלה יוליא ויבטל כל הפ"ד דייטס . וזה
 מריר נגימי' כמנין מו"ה . ואיחא בגמרא א"ל מאלא לו
 מולא שהיא ומולא אני מר ממות את האשה שהיא
 האשה רעה בחי' יראות רעה יראה הלוגית שזה מר
 ממות . וע"י הקדושה וטהרה יוליא מאלו כל היראות
 הלוגיות והרעות . ויחכה ליראה פנימיות שהיא יראה
 הרוממת . סודך . הוא עם החזרה שמרמוז לחזור כך
 בחי' תשובה שישוב בחשובה שלימה להשי"ת . ע"י
 שיחבוק בלבו שיש בחי' שלחן עורך שהאדם יכול לזכות
 לשחי' שלחנות בעוה"ז ובעוה"ב . וגם צעדו בחיים
 חייותו בעוה"ז יכול לזכות לשניהם כמ"ס עולמן תראה
 בחיין' . ולהיפך ח"ו יש ג"כ שלחן ערוך צניסס
 כמ"ס ערוך מאתמול הפסח ר"ל . ע"כ יראה ויחבוק
 בדעתו להשכיל על דרכיו שחכה להשלחן הערוך בקודש
 בזה ובכא . לפון כך . הוא מלשון וכל כך לך חכרע
 שהאדם לריך שיהי' לפון וטמן תמיד בקרב לבו שיהי'
 בבחי' כך לך ירשען לכפף ולהכניע עלמו עד גדולתו
 יתגבר

יחזק . אך לכל זה לריבין להקשרות האמת . זה מרמז לנו בעמס'צ בלמרו ה'ל'ל 'מ'ל'ל ש'ר'ח וס'ח ב'ג'מ' י' . ואלוהיו האמננים ב'ג'מ' כמנין ה'ש'ך ד'י'ס . ש'מ'י ההקשרות האמת יטלים לבטל כל ה'ש'ך ד'י'ס ולהמשיך כל החסדים והרחמים לישראל כ'ר'פ' כ'ר'ג' כ'ח'מ'ר' כ'ב'י' ח'מ'ן :

קדש

ר'יך כ'א'י'א מ'י'ש'ר'א'ל ל'כ'י'ן ע'ל'מ'ו כ'ה'כ'נ'ה ג'ד'ו'ל'ה . וט'ע'ט כ'ש'ם ה'א'ר'י'ל' ש'ל ה'כ'ו'נ'ו'ת ש'ל ח'ג ה'פ'ס'ח ה'מ'ה ע'ל ע'ל'י'ה מ'ל'כ'ו'ת ש'ח'מ'ע'ל'ה מ'ל'כ'ו'תו י'ת' ע'ד ר'ו'ס ה'מ'ע'ל'ו'ת . ו'כ'מ'ו ל'מ'ש'ל כ'מ'ב'ו'ר' כ'ש'ה'ו'א כ'ל' ל'ע'ט'ם . ה'מ'ה מ'כ'י'י'ם ע'ל'מ'ם כ'כ'ל מ'י'י' ה'כ'נ'ו'ת ל'ק'ר'א'תו . ו'כ'פ'ר'ט מ'י ש'י'ש ל'ו ל'ד'כ'ר ע'מ'ו ה'ו'א מ'כ'י'ן ע'ל'מ'ו ו'מ'ס'ד'ר ד'י'ב'ו'ר'י'ו ה'י'ט'ב ה'א'יך ל'ד'כ'ר ל'פ'נ'י'ו . כ'מ'ו'ר' כ'ב'ג ה'פ'ס'ח ש'א'ו ה'ו'א ע'ל'י'ה מ'ל'כ'ו'ת ש'מ'י'ם . ל'ר'יך ה'א'ד'ם ל'כ'י'ן ע'ל'מ'ו ו'ל'ס'ד'ר ד'י'ב'ו'ר'י'ם ש'מ'ד'כ'ר ל'פ'נ'י'ו י'ת' ש'ד'ע' מ'ה ה'ו'א מ'ד'כ'ר ל'פ'נ'י' מ'י ה'ו'א מ'ד'כ'ר . ח'ה מ'ר'מ'ז ל'נו כ'ע'ל מ'ס'ד'ר ה'ה'ג'ד'ה כ'ס'י'מ'י'ם ה'א'לו . ק'ד'ש . ה'ו'א ל'ש'ו'ן ה'כ'נ'ה ו'ה'מ'נ'ה . ש'ה'י'ו'ם כ'ב'ג ה'פ'ס'ח ש'ב'ו ה'ו'א ע'ל'י'ה מ'ל'כ'ו'ת ש'מ'י'ם . ו'פ'ס'ח ה'ו'א פ'י'ה ס'ח ש'מ'ר'מ'ז ש'ד'כ'ר כ'י' ד'י'ב'ו'ר'י' ת'ו'ח'פ' ח'פ'ו'י' י'ת' . ע'י'כ ל'ר'יך ה'א'ד'ם ל'כ'י'ן ע'ל'מ'ו כ'ה'כ'נ'ה ל'ד'כ'ה ל'ב'ו'א ל'פ'נ'י מ'לך ה'ע'ל'ו'ן מ'מ'ה'י'מ ה'ק'ב'י'ה . ו'ל'ד'כ'ר ד'י'ב'ו'ר'י' ת'ו'ח'פ' א'מ'י'ת'י'י'ם מ'ק'י'ו'ת ל'ב'ו נ'כ'ה פ'י' ה' . ו'כ'מ'ה ל'כ'י'ן ע'ל'מ'ו ז'ה מ'ר'מ'ז ב'ל'מ'רו ו'ר'ח'ץ . ש'מ'ר'מ'ז ל'כ'י' ר'ח'ו' ר'ח'ו' ה'כ'ו' ש'ל'ר'יך ה'א'ד'ם ל'ר'ח'ו'ן ו'ל'ז'יך ע'ל'מ'ו כ'י'ס'ד'ך ר'ב ו'ע'ט'ו'ם ל'פ'נ'י'ו י'ת' . ו'כ'מ'ו ה'ה'ו'ך ל'פ'נ'י' ה'מ'לך כ'ו'ר' א'י'ו ה'ו'ך כ'מ'ל'נ'ג'ו'ס'י'ם מ'ט'ו'נ'פ'י'ם ש'ה'ם ע'ג' כ'כ'ו'ד ה'מ'ל'כ'ו'ת . כ'מ'י'ש כ'י א'י'ן ל'ב'ו'א א'ל ש'ע'ר ה'מ'לך כ'ל'ב'ו'ת ש'ק . כ'מ'ו'ר' ה'ב'ו' ל'פ'נ'י מ'מ'ה'י'מ ה'ק'ב'י'ה ל'ר'יך ל'ר'ח'ו'ן ו'ל'ט'כ'ר ו'ל'ז'יך . ו'ל'ק'ד'ש א'ת ה'מ'ד'ו'ת ש'נ'ק'ר'א'י'ם כ'ש'ם ל'ט'ו'ס'י'ם . כ'מ'א'מ'ר א'ל'י'הו ז'ל ל'ב'ו'ת'ן ח'ק'י'נ'ה ל'ו'ן ו'כ'י' . ח'ה מ'י'ש ו'ל'ב'ש כ'ה'כ'ן מ'ד'ו כ'ד' . ש'ה'מ'ד'ו'ת ה'מ'ה ל'ב'ו'ט'ו'ס'י'ם . ו'כ'ן ה'ו'א ה'ע'ו'ב'ד א'ת ה'ש'י' ו'ה'ע'ב'ו'ד' ש'ל'ו ה'י'א ש'י'ח'ק'ן ה'מ'ד'ו'ת ש'ל'א י'ה'י' מ'ל'ו'ב'ש כ'מ'ד'ו'ת ה'ט'מ'א'ו'ת ר'ק י'ט'כ'ר ו'ק'ד'ש ה'מ'ד'ו'ת . ו'כ'מ'י'ש כ'ח'ת'ה כ'ד ק'ד'ש י'ל'ב'ש . ש'י'ל'ב'ש ע'ל'מ'ו כ'מ'ד'ו'ת ה'ק'ד'ו'ש'ו'ת ו'כ'ס ה'ש'ש'ה מ'ד'ו'ת ה'ק'י' ה'מ'ר'ו'מ'י'ם כ'ח'י'ב'ת כ'י'ד כ'נ'ב'י'מ'י' ש'ש'ה . ש'ה'ם א'ה'ב'ה י'ר'א'ה ו'ה'כ'פ'א'ר'ו'ת י'ט'ח ה'ו'ד'י' ו'ה'ת'ק'ש'רו'ת . כ'י כ'ב'ג ה'פ'ס'ח ה'ו'א ע'ל'י'ה מ'ל'כ'ו'ת ש'ה'י'א מ'ד'ה ה'ש'ב'י'ע'י'ת ו'ל'ר'י'כ'י'ם ל'ק'ש'ט א'ו'ח'ה כ'ק'ש'ט'ו'ן ש'ל ח'י'ק'ו'ן ה'ש'ש'ה מ'ד'ו'ת . ו'ה'מ'ד'ה'י'ק' כ'י'א כ'ע'ל מ'ע'ש'ר ו'מ'נ'א'ל ש'ה'ש'ש'ה מ'ד'ו'ת ה'ק'י' ה'ס כ'ס'ו'ד ו'י' פ'ע'מ'י'ם י' כ'נ'ב'י'מ'י' ס'י' . ח'ה מ'ר'ו'מ'ז ב'ל'מ'רו כ'ר'פ'י'ם ש'ה'ו'א כ'פ'י' ס'י' . כ'פ'י' ה'ו'א ל'ש'ו'ן ק'ו'ח ו'ה'ע'ב'ר'ה מ'ל'ש'ו'ן ה'כ'י' א'כ'פ'ר'ה פ'נ'י' . כ'י'י'ע' ש'י'ק'נ'ה ו'ע'י'ב'ו'ר' כ'ל ה'ט'ו'מ'א'ו'ת ו'ה'ז'ה'מ'ו'ת

מ'ה'ש'ש'ה מ'ד'ו'ת ו'י'ט'כ'ר ו'י'ח'ך א'ו'ח'ם ו'י'מ'ש'יך ק'ד'ו'ש'ה ה'ע'ל'ו'י'ה כ'כ'ל ה'מ'ד'ו'ת ש'ל'ו . ח'ה ג'י'כ' י'ח'ן ש'ה'ו'א ל'ש'ו'ן ש'ב'י'ר'ה ש'י'ש'כ'ר ה'י'ט'ב א'ת ל'ב'ו ו'ד'ו'ע מ'ד'ו'ח'ו' . כ'י א'ל'ל ה'ר'פ'ע'י'ם כ'ח'י'ב א'נ'ש'י ד'מ'י'ם ו'מ'ר'מ'ה ל'א י'ח'א'ו ו'י'מ'י'ה'ם . י'מ'י'ם מ'ר'ו'מ'ז ל'ה'מ'ד'ו'ת כ'ס'ו'כ'י'כ' ו'י'מ'י'ם י'ל'רו . ש'ה'ר'פ'ע'י'ם א'ו'י'ם מ'ש'ב'ר'י'ם מ'ד'ו'ח'י'ם ר'ק ש'ה'ל'ג'י'ם א'ח'ר'י כ'ל ה'מ'ד'ו'ר' . א'ל'ל מ'י ש'כ'נ'ע י'ר'א'ת ה'י' ב'ל'ב'ו ל'ר'יך ל'ש'כ'ר ל'ב'ו ו'מ'ד'ו'ח'ו' ו'ש'י'ך א'ח'ר'י ה'ט'ו'ב ש'כ'מ'ד'ו'ת . ו'ע'י'ז ג'ו'ר'מ'י'ם ש'י'ה'י' נ'ח'ב'ט'ל'י'ם ו'נ'מ'ת'ק'י'ם כ'ל ה'ד'י'מ'י'ם . ו'כ'מ'ו ש'י'ח'ך ה'ו'א ש'ש'ו'ב'ר'י'ם מ'ל'ה ה'ש'נ'י' ש'ה'י'א כ'ס'ו'ד ל'ו'י ש'ה'ו'א מ'ש'ו'ר'ש כ'י'נ'ה ד'מ'ד'מ'ח'י'ע' . ל'ר'מ'ז ש'ע'י' ש'ב'י'ר'ת ל'ב'ו ו'ח'י'ק'ו'ן ה'מ'ד'ו'ת ב'ל'מ'רו . ע'י'ז נ'ש'ב'ר'י'ם ו'נ'ח'ב'ט'ל'י'ם כ'ל ה'ד'י'מ'י'ם ו'נ'מ'ת'ק'י'ם כ'ש'ר'ש'ם כ'י'נ'ה ו'נ'ח'ש'ו'ר'ר ר'ח'מ'י'ם ו'ח'ס'ד'י'ם ע'כ'י' . ח'ה מ'ר'ו'מ'ז ב'ל'מ'רו מ'ג'י'ד ש'ה'ו'א ל'ש'ו'ן ה'מ'ת'ק'ה כ'מ'ו מ'ג'י'ד'ים ח'מ'ת'י'ק' . ש'מ'ר'מ'ז ל'ה'מ'ת'ק'ה ה'ד'י'מ'י'ם . ו'ג'ם מ'ר'מ'ז כ'ש'ה'א'ד'ם מ'ד'כ'ר ד'י'ב'ו'ר'י'ם ל'פ'נ'י מ'מ'ה'י'מ ה'ק'ב'י'ה . ל'ר'יך ש'י'ר'ג'י'ש מ'ח'י'ק'ו'ת כ'ה'ד'י'ב'ו'ר'י'ם ו'כ'פ'ר'ט כ'ש'מ'ד'כ'ר ס'י'פ'ו'ר'י' נ'פ'ל'או'ת ו'ה'כ'ס'י'ם ש'ל י'מ' . ל'ר'יך כ'ו'ד'ל'י' א'ה'ר'ג'י'ש כ'ה'ם ע'ר'י'ב'ו'ת נ'ע'י'מ'ו'ת י'ד'י'ד'ו'ת ו'מ'ח'י'ק'ו'ת ג'ד'ו'ל . ר'ח'ל'י'כ' ב'ג'י'מ'י' ש'י' . מ'ר'ו'מ'ז ל'ה'ג'י' מ'נ'ו'ת ש'ה'ם כ'ס'ו'ד א'ו'ח' ש'י' ש'ל ג'י' ר'א'ש'ו'ן . ש'מ'ר'מ'ז ל'ש'ל'ש'ה ק'ו'י'ן ח'ב'י'ד' כ'ח'י' . כ'ה'ן ל'ו'י ו'י'ש'ר'א'ל . ו'ה'א'ר'י'ם ה'מ'ז'ך ו'מ'ט'כ'ר ו'מ'ק'ד'ש א'ת ה'מ'ד'ו'ת כ'ל'ח'י' ל'ה'י' ל'כ'ד'ו'ו'ש'כ'ו'ד א'ת ה'ש'י' ע'ס כ'ל ה'י' מ'ד'ו'ת . י'ש כ'כ'ח'ו ל'ה'מ'ש'יך ע'ל'ו' ק'ד'ו'ש'ה ה'ע'ל'ו'י'ה מ'ן ה'ג'י' מ'ו'ח'י'ן ע'ל'א'י'ן ח'ב'י'ד' ש'ה'ם ל'מ'ע'ל'ה מ'ן ה'י' מ'ד'ו'ת . ו'ע'י'ז מ'ט'ו'י'א'ל מ'ט'ו'י'א'ל ר'ח'ו'ס'י'ת ב'ג'י'מ'י' כ'מ'ני'ן א'ל'ה'י'ם ש'ה'ו'א מ'ד'ה'י'ד' . ש'ע'י' ה'ג'י' מ'נ'ו'ת י'ט'ו'ל'י'ם ל'ה'ו'י'א' ו'ל'ב'ט'ל כ'ל ה'ד'י'מ'י'ם . ו'ג'ם מ'ר'ו'ר' . ד'ה'כ'ה מ'ר'ו'ר' ב'ג'י'מ'י' כ'מ'ני'ן מ'י'ת' ש'ה'ו'א כ'ח'י' . ה'ח'מ'ן ש'כ'ס'ו'ד ס'ט'ר'א ד'מ'ו'ח'א' . א'כ'ן ע'כ'י'ז ה'א'ד'ם ה'ש'ל'ם ה'ד'ב'ו'ק ל'ק'ד'ו'ש'ת ש'מ'ו י'ת' . ג'ם כ'ע'ת ש'א'ו'כ'ל ח'מ'ן כ'כ'ל ה'ש'נ'ה ה'ו'א ד'ב'ו'ק ג'י'כ' ב'ק'ד'ו'ש'ה ה'ע'ל'ו'י'ה ו'מ'ר'ג'י'ש ג'ם ב'א'כ'י'ל'ת ח'מ'ק'ן א'ור ו'ח'ו'ת א'ל'ה'ו'ת י'ת' . מ'ש'א'י'כ' ה'פ'ש'ו'ט'י' ע'ס כ'ע'ת ש'א'ו'כ'ל'י'ם ח'מ'ק'ן י'ט'ו'ל'י'ם ע'ו'ד ל'ה'מ'ש'יך א'ח'ר'י ס'ט'ר'א ד'מ'ו'ח'א' ו'ל'ח'ו'ת כ'ב'ח'י' . כ'ח'י'י'ה'ם נ'ק'ר'א'י'ם מ'ק'ר'א'י'ם ר'ל' . א'כ'ן כ'ב'ג ה'פ'ס'ח ש'א'ו' ה'ו'א ה'ח'ב'ט'ל'ו'ת ח'מ'ק'ן ל'ר'י'כ'י'ם ג'ם ה'מ'ה ל'ר'או'ת ש'י'ר'ג'י'ש'ו' ח'ו'ת א'ל'ה'ו'ת ב'א'כ'י'ל'ת ה'מ'ל'ה כ'ב'ח'י' ה'כ'י' . ו'מ'ו'ל'א א'י' מ'ר מ'מ'ו'ת ה'י'י'ע' ל'ה'ו'י'א' ו'ל'ה'ס'י'ר ה'מ'ר מ'ן כ'מ'ו'י'ת ש'ה'ו'א כ'מ'ני'ן מ'ר'ד'י' . כ'י ה'מ'ר'ו'ד ה'ו'א ר'ק ח'ת'י'ל'תו' מ'ר א'ל'ל ס'ו'פ'ו' מ'ח'ו'ק . ו'ל'ר'י'כ'י'ם ל'ה'ו'י'א' ה'מ'ר'י'רו'ת מ'מ'ט ש'י'ש'א'ר ר'ק ה'מ'ת'ו'ק ש'י'ר'ג'י'ש'ו' ה'א'ור ו'ח'ו'ת א'ל'ה'ו'ת ו'ע'י'ז י'ה'פ'כ'ו מ'מ'ר'י'ר'א ל'מ'ח'י'ק'ה ו'י'ו'מ'ת'ק'ו'ן כ'ל ה'ד'י'מ'י'ם . ח'ה ג'י'כ' כ'ו'ך . ש'ה'ו'א מ'ה ש'ל'ק'ח'י'ם מ'ל'ה'ה ה'ש'ל'י'ש'י'ת ש'ה'י'א כ'ס'ו'ד ד'ע'ת ש'מ'ד'ע מ'ס'פ'ה'י'ק' ש'ה'י'א ל'מ'ל'ש'ו'ן ש'ב'י'ר'ה כ'מ'ו י'ד'ע כ'ה'ם א'ת א'נ'ש'י' ס'ט'ו'ת . ו'כ'ר'י'כ'י'ן כ'ח'ו'כ'ה ח'מ'ר'ת . ש'ה'ו'א מ'ל'ש'ו'ן ח'ו'ר

כשרים ומתנהגים ע"פ דרכי התורה. זה שבכל הלילות
 אנו אוכלים חמץ ומלח. אכילה הוא לשון יחוד ודיבורים.
 שהיו דבורים או בנח"ו חמץ חלק הכעף אך מעט מעט
 היו שהיו דבורים בנח"ו מלח חלק הטוב. אבל הלילה
 הזה כלו מלח. שכלליות ב"י המה דבורים בחלק הטוב.
 וגם מלח היא מילולא דמהימנותא שהיא בנח"ו אמונה.
 כלל. והמה תקיפים ומקיים באעמסם הקדושה. וגם
 שבכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות. היינו גם ירקות
 מחוקים. שאו ה"י הרבה אנשים כאלו שלא ידעו כלל
 מחומר העוין של פנס הברית ולכן החעגנו בדרך נפשם
 ואכלו למעדים מימי מתוקה. שזה הגורם לעוין המר
 שמרומם ביר"ק שהוא אותיות קר"י ר"ל. אבל הלילה
 הזה מרור. שבי"ו ממרמרים את רוחם ומשברים לבנם
 בקרבם על עוין המר של ח"ג ומשתוקקים מאוד לחקן
 זאת. וגם שבכל הלילות אין אנו מטיבין אפילו פ"א.
 היינו שלא היו זכירים או בטבילה במקוה אבל הלילה
 הזה שחי פעמים. שכל"א זכיר בטבילה המקוה.
 ובעת טבילתו הוא טובל עמו על כוונה זו שמרומם באלו
 הכחי פעמים. וכמו שידוע שבכוונה הפשוטה של
 הטבילה שטובל עמו ב"פ ויכוין בטבילה הראשונה להסיר
 ממנו בגדים הלאו"ם. ובטבילה שני' יכוין להמשיך עליו
 לבושים הקדושים. וכמ"ש ראה העברתי מעליך עניך
 והלבש אותך מזה"ל. ואיחא בזה"ק בגדים דבזון
 אסתכל בר נש בזיו יקרא דמאר"י. זה מרומם בנחי
 פעמים שהוא פ"א בחרוסת ופ"ב בני מלח. כי חרוסת
 היא לשון חרס. וכלי חרס שזירחן היא טהרתן. היינו
 שבעת שטובל עמו במקוה משים לבנו שפלות האדם שהוא
 רק חרס את חרסי האדמה יסודו מעפר וסופו לעפר.
 ועי"ו משבר לבו בקרבנו מסיר ממנו כל הבגדים הלאו"ם.
 ופעם שניה בני' מל"ח שבגימ' קכ"ח כמנין הארבעה
 מלאוי היו"ה ב"י שרשי הביות. כי כן הוא הענין
 לשכח"ק הקדושה ונארר הרשימה שעי"ו יש בכח האדם
 לחזור להקדושה. וזה המספר בהק"ח הוא קכ"ח שהיא
 כ"ח ק' נו"י קדושה וגם אות ק' איחא בנח"ו דרע"ק
 שהוא שמו של הקב"ה. כי השם הוי"ה ב"ה הוא בסוד
 ה"ן ה"ס שבגימ' ק' והיינו שמכוין בעת טבילתו להמשיך
 עליו הקדושה משמו ית' שיהי' לו כ"ח לעמוד בזה"ל
 המלך דא' לזאת. והכפ"ה כוללת כל הארבעה עולמות
 אבי"ע שהם בסוד ארבעה מלאוי הוי"ה ב"ה. וגם שבכל
 הלילות אנו אוכלים בין יתבין בין מכוין. ישיבה היא
 לשון עיבוד. שהי' מעבדים עצמם בעת אכילתם בכדי
 למלאות

כן שמרנו לחשובה. וכמו שאיחא בספר אחד על מה
 שאיחא בגמ' משלחנו של רבי לא פסקה לא לזון ולא
 חזרת. כי לזון הוא לשון קרירות. וחזרת הוא לשון
 תשובה. היינו שאפילו אלא רבינו הק' לא ימלט שלא
 נפל לפעמים לאי"ה בנח"ו קרירות. אך חוכה ומיד חזר
 בתשובה עלימה על קרירות הזה. ועל זה מרמז הכורך
 שיטבר האדם את לבו בתשובה שלימה לפניו ית' בכל
 עת ורגע. ועי"ו "שלחן ערוך" ר"ת וס"ח בגימ' ת"מ
 נו"י "חכונ" מלכותו ש"ע"י שהאדם מתקן כן עי"ו יגרום
 שתתעלה מלכותו ית' ויזכה לשתוק ערוך בעוה"ב ובעוה"ב.
 זה ג"כ לפון שהוא האפיקומן. דהנה כתיב מלפון תפתח
 הרעה והוא פמו שאיחא מלפון גלדיי מייח שנגלדים
 ונקרשים מימי החסדים ונתעורר דינים ורעות ח"ו ועי"ו
 מרנו האפיקומן שהוא אפיק מין נו"י "מי נוקבין שהם
 בסוד הדינים המתעוררים מנח"ו בינה שהיא בסוד מלח
 שני' שממנה לוקחים לאפיקומן שהכוונה בכדי להפיק
 ולהוציא כל הדינים ולהנחיקם בשרשם. זה מה שאיחא
 בגמ' חבר לזיוח דברדא וטביל לקרין. היינו שעי"ו
 שהאדם טובל עמו מכל המקרים רעים ומכל המד"ר
 בזה הוא משבר גיורא דברדא שיתגלו מימי החסדים נכ"י
 ועי"ו בירך שיתעורר מקור הברכה העליונה להמשיך
 ברכה לעולם החתונן עכ"י דרך כל הדי' עולמות אבי"ע
 שבסוד ד' מלאוי הוי"ה ב"ה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שבגימ'
 רל"ב כמנין ביר"ק. זה הלל נראה. כי נראה בגימ'
 כמנין משי"ה דאחפסטותי' בכל דור ובכל לדיק וזה"כ
 הוא כמנין ראו"ן. זה פירוש הכ' שפתי לדיק ידעון
 ר"ן. שלדיקי האמת שהם בנח"ו משה יודעים האך לעשות
 ר"ן להש"י כביכול. זה הלל נראה. הל"ל הוא כמנין
 השם אר"י שבסוד מדת מלכותו ית' שששים ר"ן למלכות
 שמים כביכול. ומהו הר"ן מרומם בחיבת הלל שהיא
 לשון הארה כמו בהלו נח. שששים ר"ן לממח"מ
 הקב"ה שישפיע אור חדש עכ"י להאיר לכח"א בכל
 הטובות והברכות כפי"פ ברו"ג בחומ"ר בני' אמן:

מזה גשחנה הלילה הזה בו. הענין הוא דגודע מספ"ה"ק
 שלילה מרמז לחשכות הגלות. זה היא השאלה
 והתמ"י מה נשחנה גלות הזה שנתארך כ"כ יותר ויותר
 מגלות הקודמים. ואין לומר מחמת שבי' אינם כשרים
 היום כמו אז. כי אדרבה שצדק כלל המה היום יותר
 טובים מאז. כי בגלות מר"ם היו משוקעים מאל בטומאת
 מר"ם. כמבואר בספר יחזקאל. וגם בגלות בכל ומדי
 לא היו כשרים כראוי. משא"כ היום שצדק כלל המה

למלאה כריסס ותאחוס . וסיסבס היא דרך חירות שמרמז לתשובה שבכבוד עולם הבינה שהיא עלמא דחירות . שהיא אצטרים כאלו שתי אכילתם בתשובה בנתי חרות מילתי . הלילה הזה כלנו מסובין שפארט מישראל גם כעת אכילתו עולה בלבנו הרהורי תשובה . ואיך מדוע נחארך הגלות כי :

והתיירוין

לזה הוא עבדים היית לפרעה במצרים . דליתא בזמן שישראל עושים רעו של מקום נקראים בני . וכמן שאין עושים רעו שיימ נק' עבדים . ובגלות הקודמים שבדרך כלל לא היו כשרים כראוי לכן לא היו במדרגת בני רב בנתי עבדים . ובפרט גלות מצרים שלא הי' להם עוד התורה שלא לא הי' אפילו במדרגת עבדים למקום . וסו עוד עבדים לפרעה ומשחקו שמה כהמיט שיט . ונאם היו שהיט עוד מעט שמה היו וכנסים לשער המין ולא היו יכולים עוד ללאת משם . ע"כ הי' ממחר השי' לגאל אחס משם וחי מולג גם מן הארבע מלות שנה שאמר לאלטי' בנתי ביחי' וחסבם משעה שגלד יחק אלטי' ולא היו שמה רק דריו שנה . משא"כ עתה שישראל בדרך כלל כשרים הם ועושים רעו שיט . ע"כ הנה במדרגת בני בנתי בניס אחס לבי אליהם . ע"כ ממחין השי' עד שיסו כי בתשובה שלימה ויעו כל הרפיה נלתי מן הטהרה . ועיקר הטהרה של ישראל להקרא בשם בניס למקום . הוא עיי שמקטינים עצמם לפיו יחי' כמו שדרשו חיל על מי' לא מרובם מכל העמים חק הי' בכס כי אחס המעט . אחר הקביה לישראל חשקי בכס שאפילו בשנה וכו' אחס ממעטים עצמם לפי . חס מרומם בתי' וסי' של יצרי' יאחים ילי' אליהם שבני' כמני קטין . וחסר עוד מעט למספר קים שהוא סוד הפדיון של קים ולמני הכס אחי' במילי יודין שבני' קסיא . והכס אחי' הוא בנינה שהיא עולם התשובה הייט שהסר עוד מעט תשובה שיסובו זי' לפיו יחי' בתשובה שלימה . ואי יחטרד בגלות משולם הבינה שהיא עלמא דחירות שיטשע השי' פדיון עיי ויגאליו גאלה שלימה כתי' כדתי' אמן :

מה גשתנה הלילה הזה כו' . סעמן הוא . דעדע

שהחמץ מורס על גבכות רוח . ומלח מורס לעמס וטפלות . חס מה תשובה הלילה הזה . מי' מרומם לעמס כמי' ומנו מה . הייט שהסתחמט הוא בנתי מה חס שמבאר אחי' שבכל הלילת לנו לוכים חמן ומלח . שיט עמים שטובר על האדם רוח גאלה על הדיעות והטהרות שגריך האדם להיות וחי אפילו ממסכו חמן . והייט שאפילו הכדיקים בגדולים שדרכי שבחמס

נכסל במקרי לילה חיו . ולפעמים הוא משיס על לנו להשפיל ולהכניע איט בנתי מלח סזח חיקון על פסם הכריח כמרומם כמלח שהיא לחיות מי' . היינו כשהאדם משפיל עלמו בנתי מי' זה חיקון גדול על מה שפסם במדה יסוד לדיק אחי' . אבל הלילה הזה כלנו מלח . כי מן חס הפסח מתחיל הכנסה על קבלת התורה שבחג השבועה . זה מרומם בפסח שבחמס בנימי' כי' שמרמז על כי' לחיות חתור . וגם פסי' הוא פסי' סיה בתי' דיבור . ועוד שבגלות מצרים הי' דיבור בגלות . הייט שלא היו יכולים לדבר דיבורי חותי' כחמח לפיו יחי' . וכשנגאלו ילא הדיבור מן בגלות והתחילו מפסח להכין איט על קבלת התורה . וכל התורה שמוטיו של הקב"ה וקובי' ואורייתא לישראל כלנו חד . שעי' התורה נעשו ישראל מדובקים לשמו יחי' . ולא חין יכולים לבוא רק עיי טוט וטפלות וכמי' אשבך וחת דת' גו' . משא"כ כשי' לאדם גבכות רוח אחת עליו חין אחי' והוא כו' : ונקרא בעל מוט כמי' האי מאל דיבור בעיימ הוא וקובי' לא שריא בחמר פוס . וכחי' אשר יחי' ב מוט לא יגש להקריב להם אלוהיו . מרומם לחמי התורה . חס הלילה הזה כלנו מלח . הייט שמוכרמים כי' לשבר לבנם בעמס וטפלות האחה שהיא בתי' מלח . כדי שיזכר כלי' לקבל את התורה שיתקשרו השלשה קטרים שהס קובי' ואורייתא וישראל שיכו כולם בחדות אחד :

שבכר הלילות לנו אוכלים שאר ירקות . זה עיי

מה שאיחא בכפר חויי' שהרז בק' ר' גרשון קיטובער אליהי' שלה אגרת מאיי לגיסו הכעשיט זליכה . שחלס לו שיט רופאים שמרפאים עס סמים מרוים . ויש רופאים שמרפאים עס סמים מחוקים והנה רופאים יותר טובים מאלו שמרפאים בסמים מרוים . וכחכ לו הכעשיט פתחן לחלמו הייט שיט לדיקים כאלו שמרפאים רפואות הכפש עיי חמיתים וסיגופים שנמשל לסמים מרוים . ויש לדיקים שהעבודה שלהם היא באכילה ותי' שגם כח יס להם דרך לעבודתו יחי' ודרך זה הוא גיטה יותר מדק השי' חמיתים וסיגופים . חס שבכל הלילות לנו אוכלים שאר ירקות בין מרוים בין מחוקים . הייט שלפעמים עוסק האדם בטהונתים וסיגופים . ויש עמים שבעל את הטי' גם כעת שטוסק באכילה ותי' . אבל הלילה הזה מרור מרורי' באחבש בנימי' זי' ואין זי' אלא לשון ירח שמרמז על הדיעות והטהרות שגריך האדם להיות וחי אפילו ממסכו חמן . והייט שאפילו הכדיקים בגדולים שדרכי שבחמס

עבודתם באכילה ושתיה עמי יוכל עוד לפעמים להתגבר יצרו עליהם כי כל הגדול מבניו ירח גדול הימנו שיאכלו לשם הנאחם שהיא בחי' חמץ חלק היחיד . אבל הילכה היה של פסח שהחמץ אסור בו אפילו במשכו לרץ האדם להיות זרין חסיד למרר ולשבר את לבבו היטב שלא יתערב שום תערובות מלד היחיד באכילתו אך שיחי' אכילתו לגבול סלקא :

שבבר

הילולת חנוך אט מטבילין אפילו פעם אחת . מטבילין בגימ' כמנין מקריה . היינו שכל ימות השנה אפילו בטובלים במקוה יכול להיות שהיה רק דרך מלוא אגמים מלומדה בלי שום כוונה לטבר את הגפס . וטבילה כזו היא רק כמו רחיצה בעלמא . כמ"ש טבל ולא הוחזק כאלו לא טבל . לכן אפילו הטובל עגמו ר"פ בלי כוונה כרי הוא כאלו לא טבל אפילו פ"א . אבל הילכה היה שבי פעמים פ"א במ"ח שבאחריה בגימ' כמנין חר"ב טעל זה מרמז המל"ה שבגימ' כמנין שני שמות ע"כ ס"ג שהם בסוד חר"ב . שמלות מלך גופא הוא בסוד המקוה לטבר נפשות ישראל מזוכמתם . ופעם ב' שמטבל המרור בהרוסת חכ מרמז שאפילו בעת שמר לו להאדם שקשה לו לערר לבבו להרגיש אור ה' בהח"פ . העלם לו שיטבול המריחות שלו בהרוסת שמרמז לנבלי כלי חרס . היינו שיתבונן שפלות האדם שהוא רק חרס את חרסי האדמה יסודו מעפר וסופו לעפר . וכלי חרס שצירחן הוא טהרתן . וע"י התבוננות היה ישבר לבו בקרבו ובה יטבר נפשו להרגיש חיות אלהות בתח"פ :

שבבר

הילולת אנו אוכלין בין יושבין . שיש עתים שהאדם יושב על שלחנו וממשיך עלמו אחרי האכילה ושתיה למלאות כריסו והלוחו . ובין מסבין . מסבין בגימ' כמנין אחייה בנימין יודין ע"כ שהוא צביה בחי' השוכה עלמא דחירות . שיש עתים שבעת אכילתו מוחו זך וללו יש לו חירות מן היחיד והרשות בידו למשול על תאוותו לאכול ביושב הדעת והתבוננות לערוך שלחנו לפני ה' כמו שארץ האדם לאכול . וכמו שאיחא שעודקן שהנחתך ממנה משוך ידך הימנה . הילכה היה בלגו מסבין כי בפסח הוא זמן חירותו שנתעורר עלמא דחירות עכ"י . ובנקל אז להאדם לאכול דרך חירות שיחי' אכילתו לגבול סלקא :

והתירון

עכ"י הוא . שבדים היינו לפרעה במלרים . כי מלרים הוא ערות הארץ מקור הטומאה ופרע"ה הוא פ"ה ר"ע שהוא ה"י מעבד ומונע שלא יוכלו ב"י לפתוח את פיהם לדבר דיבורי תח"פ בקבלת שמי"ש

כי הוא ה"י בהסתרה אחרת לעומת הקדושה שבנחי' מלכות פה שבסוד ה' אחרונה שבשם הי"ב גי' . שהיא בסוד ה' מולאית שבפסח כ"ב אוחיות התורה . עד שריחם ה"ש עילוי והואילט משם ולא נפתח פה העילוי כביכול שיוכלו ב"י לדבר דיבורי תח"פ בחיות אלהות . ועבור זה ע"ה השי"ת לנו לעשות הקרבן פסח שהוא פ"ה ס"ח ואלו לא הו"א כו' כרי אלו ובנינו כו' . כי אבירי מלרים לא יאלו לעולם . אך שהשי"ת שידד המערכות שלא עפי' דרך הטבע והופיע עלינו שער החמשים שהוא סוד עלמא דחירות . לכן אפילו פלגו חכמים כו' מלוא עלינו לספר ב"י"מ היינו שנספר ומך עלימנו מיום ראשון של פסח להבין עמיתנו לקבלת התורה שמרמז בפס"ח שבמ"ק בגימ' כ"ב אוחיות התורה . חכ מרומז בס"ח מל"ה עלי"ז לספיר ב"י"ח"ח שהם אוחיות תור"ה וכל המרבה לספר ב"י"מ ולכנום בספירות ובהירות ללאח מכל השערי טומאה ולכנום לשערי קדושה . כרי זה משנה מן היינו שיש בכחו להמשיך עליו כליות הקדושה מן העשר ספירות . חכ מרמז בחינת משכ"ח שהיא אוחיות ש"ס ב"ח . חכ ע"ד מה שידוע שהל"ב של אי"ט ב"ח כל חוגות בל"ס למספר עשרה . והם מרמזים על העשר ספיר"ק . חכ ש"ס ב"ח שיש בכחו שישים עליו נפשו כליות הקדושה של העשר ספירות שזכה להשתרש בהכינה בסוד כל ב"י עשרה שכינתא שריא . היינו שהאדם המייחד כל העשר ספיר"ק הוא זוכה להשתרש בהכינה . כי כ"ז שהאדם אינו מזוכך ומטבר נפשו מזהמתו הוא עדין בגלות וכ"מ שגלו שכינה עממה . חכ סוד גלות השכינה . אבל ע"י שמרבה לזך ולטבר נפשו וממשיך עליו אור הקדושה מהעשר ספיר"ק שכל ב"י עשרה שכינתא שריא . גורם גאולה להשכינה בק"י . וע"י חכ להגאולה האמיתית שיבוא מב"ד ויגאליטו גאולה שלימה בכ"פ בר"צ בתומ"ר בבי' אמן :

מעשה

בר"א וכו' . הענין הוא כי מעשיה נטו' "שלמה מ"ך" עליו "שלום" . שהוא עשה שיר השירים שהוא קודש קדשים שיר העולה על כל השירים . ומכוח השיר הזה מרומז בשמות החכמים האלו . רבי אליעזר . רבי' הוא מלשון משח רבות קדושה . שימשוך האדם עליו הרבה קדושה . ע"י בחי' אליעזר שבגימ' ש"ח . שהיא לשון חפלה וחפלות אבות הקטום שהם השלשה תפלות שבכל יום . וקודם כל חפלה לזמרים אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך . חכ מרומז ג"כ בש"ח . בחי' שיש שפתוחותיו היינו שקודם תחפלה לרץ האדם להחפלה מהש"י שפיתח שפתיו שיוכל לדבר

שכמ"ק בנימי' כמנין גרתי. זה מר גלים כמו למשל האדם
הנוסע על היס בעת סערו ותרומם גליו. כשהוא כופף
מלא קומתו אזי עוברים הגלים עליו ולא יזיקו אותו.
אבל כשעומד בקומה זקופה שוטפים הגלים אותו ר"ל.
כמו"כ כשהאדם זקוף קומתו בגאון וגדלות עי"ו הוא
נכשל במקרי לילה וולד ממנו נעבי צ"א הדומים לגלי
הים והוא נבחי' מר גלים. אבל כשכופף קומתו והוא
בעיניו כאלפס וכאין שביא נבחי' מאה זה מושיע לו מן
המר גלים :

ורבי אלעזר צ"ע. אלעזר באתנ"ש בנימי' ח"ק. ורבי
הוא משח רבות קדישא. ומרמז לקדושת
הזווג שמרומם בקדושים תהיו שביא קדש עומך במומר
לך. כי ר"ח שג' "קדושים" תהיו הוא ח"ק הם הרמ"ח
אברים דכורא ור"צ אברים דנוקבא. והיחוד של
דרי' הוא בסוד היחוד של ז"ר שבווד ו"ה שבשם.
ובשזכו היינו כשמוקדשים עלמם צענה מעשה שכינה
שרוי' בימים. ששורה עליהם יחוד העליון. שבסוד י"ה
שיש באים ואשכ. זה מרומם שכינה שביא שכן י"ה.
זה מרומם בנן עזריה שהוא עזר י"ה. ושלם אללם
בשם ויח"ה צ"ה :

ורבי עקיב"א הוא אחיות יעקב א'. שיעקב אבינו
המשך עליו חמיד האל"ף שהוא אלופי ש"ע.
שהוא בסוד תלומים מלא א'. וכמו שאיתא בזה"ק
פ' יתרו ע"פ בחדש השלישי. שיעקב אבי' הי'
ברא דסיון דליכו מול תלומים וכו' ועל ר"א דא כתיב
והנה תומים בנטה. אי חימא דנגין תרוויכו קאמר
לאו הכי דכא עשו לא סליק ברא דא. אלא בגין
יעקב קאמר וכו' ובגין דהוה חמן הוא רשע אסחלק
מתמן א' עכ"ל. זה הי' כ"ז שהי' ביחד עמו במעי אמו
אבל כשיאלו לאיר העולם שיעקב אבינו הוא בסוד
ואיר רוח חק מכריע בימים. או נדלו זמ"ז וכו'
יעקב דנוק חמיד לה"ש"ת שהי' המשך עליו אלופי ש"ע
בכל עת ורגע והי' ברא דתלומים מלא א' שהוא
כולל בחי' אברם ויח"ק וכו' ברח"ה התיקון שהי'
הבחי' שגאבות. והוא בסוד ואיר רוח חק מכריע
בימים הכולל כל הבחי' אמ"ש סוד ג' ביעורים של החמץ
מן בג' יסודות אמ"ש. ולכן העיקר הוא ביטול החמץ
מן יסוד הרוח שעי"ו י"ה נכת האדם לתקן כל היסודות
ולבמשך עליו הקדושה העליונה בכל היסודות שלו :

ורבי ערפון. הוא נגד חיקון מדת המלכות יסוד
הרביעי. כי ערפי"ן בנימי' כמנין משי"ה שהי'
בבחי' מלכות כמ"ש ויהי בישרון מן. וכמרומם במשי"ה
שנטי'

לדבר הדיבורי חפלה משומק לנו באמת לפניו ית'. ואלו
יחי' השי"ה בעצמו שיוכל לדבר דיבורים זכים ואמיתיים
לפניו ית"ש. אבל כשאומר אדם רק בשפתיו ולבו כל
עמו. אך מלך שרגיל למר כן דרך מלטה אשמים
מלומדה. עליו מרמז מה שכתוב נפל אשה כל חו שמת
כי אשי"ה אח"כ בספ"ק שהוא נטי' "אדני שפתי" הפתח
שהאדם שהוא נבחי' נפילה בחפלה זו שאומר זאת רק
מלך רגילותו ואין משי"ם ללבו להחפלה זאת בכונת הלב.
או כל חו שמש שאין יכול לחיות ולראות שום אור וביסודות
בחפלותו. אך העיקר שיחפלה חפלה זו מעומק לבו
וישפוך שיחו לפניו ית' שיפתח את שפתיו שיוכל לדבר
הדיבורי חפלה בכונת הלב ועי"ו ימשך עליו משח רבות
קדישא תלמטה. וחפלה כזו היא בבחי' קודש קדשים
בבחי' שיר העולה על כל השירים :

ורבי יהושע. יהושע"ע הוא יח"ז ש"ע. כי יש ג'
ביעורים בהחמץ שורפו באש. וזרקו לים.
מפרחו חורה לרוח שהם בסוד ג' אמות אמ"ש שבספר
יזירה. שהם בסוד ג' אחיות יח"ז שבשם. שהיא בחי'
השגשה אבות בק'. כי מים היא מדת החסד בחי'
אברם בסוד אות ו' שבשם. אש היא בחי' יח"ק סוד
הי' ראשונה. ואיר שהוא בחי' רוח הוא בחי' יעקב
סוד אות ו' שבשם. ועי' שהאדם מבער ומבטל החמץ
שהוא חלק הרע מן הג' יסודות שבו עי"ו נתגלה עליו
הקדושה העליונה מן ג' אחיות יח"ז שבשם. זה מרומם
ברבי יהושע. רבי הוא משח רבות קדישא שימשך
האדם עליו קדושה העליונה מן ג' אחיות יח"ז שבשם
עי' שיתקן בג' יסודות שלו אש מים רוח. שעי"ו
ימשך עליו הש"ע נהרין עילאין. והעיקר הוא עי'
מדת הענוה בחי' מ"ה שמרומם במעשה כמו שאיתא
בכונתה שמעשה"ה היא מ"ה ש"ע. עי"ו שהאדם הוא בבחי'
מ"ה יש נכחו להמשך עליו הש"ע נהרין עילאין. זה
מרומם ג"כ ביהושע שהוא עי"ו יה יושעך מעלת מרגלים
והוא כמו שאיתא בשם האר"ל שבעת הקידוש כשאומר
י"ם "הש"ע שר"ה הם י"ה יסין לנטל הגאון. כי גאון
בנימי' י"ה שבע"ג פוגם בשני אחיות י"ה. זה מרומם
בהמלך שהיא בסוד י"ה. כי מל"ה היא כמנין שש ע"ב
וס"ג שהם בסוד שני אחיות י"ה. והמלך מורה לשפלות
וענוה שעי"ו מתקן מה שפגם בשני אחיות י"ה. זה
יה יושעך מעלת מרגלים הוא מר גלים. מ"ד למפרע
הוא ר"ם והוא בגאון שהיא התרוממות ובה"ר. שזה
מר מאד כי עי"ו נכשל האדם במקרי לילה שטלד מזה
נעטי' בני' אד"ם שבנימי' ר"ם ומ"ד. והיא כמנין עמל"ק

אברהם

ואיזו אמונה דילי. ולק גאלה מלמדים סי' בסוף
 אמונה כמיש ויחמינו כה' ובמשש עבדו היינו עמי
 האמונה במשה ובאחפסותויה' דמשה שכל דור סי'
 זכרים להדעה האמיתית לידע איכות ומכות האמונה
 בשמו ית'. זה ויחמינו כה'. עיי' האמונה במשה עבדו.
 אבל איי' לפתח יתגלה האמת שהוא בחי' זיוס ויחריבה
 הדעה בעולם. כמיש ומלאה הארץ דעה אח' סי' שלא
 יאטרו עוד ללמד עלמס דעה. כי טולם ידשו אח' סי'
 מקטנים ועד גדולים. זה מרומם בקיש' של שחרית שביא
 בחי' אור היום בחי' אמת. זה מרומם בכבוד למלח
 על אלה השחר כי אלהי' בנימי' כמנין אמי' . זה
 רימז החנוג בריש של מ'אמיתו יקרוין אלה שמע שבנימי'
 כמנין אמי' . זה הגיע זמן קיש' של שחרית היינו
 שיתגלה האור מגאלה העמידה שהוא אור האמת
 שאז יבקע כשחר אורך וישיגו כולם דעה שלימה לדעה
 אח' כי כן מכה בקרב במהרה צימיו אמן :

שמוי' מלך השלום שלו שחי' שלמות במלכותו עמי' .
 שבשכיל זה נקרא השירה בשם שלמה ע"ש מלך שהשלום
 שלו שיש שלמות במלכותו. ודרך המלך להשפיע ולהספיק
 כל זכרי החיל שלו ולדרוש טובות כל בני המדינה .
 וכמו"כ מרעיה שחי' מלך ישראל חי' ממשך כל
 ההשפעות טובות עמי' ועמד בפרץ עזרם . וכמו"כ
 יוס השבת קודש הוא ג"כ בסוד מדה המלכות בסוד
 שבת כלה מלכתא וכו' המשפיע לכל ימי השבוע כמו
 שאיחא בזה"ק דמיני' מתברכין כל שית יומין עילאין .
 כי ג' ימים דה"ץ נקראים קמי' שבתא ושלשה ימים אבי"ג
 נקראים אחורי שבתא והשבת משפיע לקמי' שבתא ואחורי
 שבתא . זה מרומם ג"כ במש"ה טו' שבת מלך השלום
 שמשבת נשפע ההשפעה בכל השעה ימים ובפרט בשבת
 חוה"מ פסח שכל הכוונות שבתא הזה הנה על עליית
 המלכות שתחעלה מלכותו ית"ש לכן בשבת הזה יש עלי'
 גדולה למלכות שמים וההשפעה שבו היא ביתר שאלה
 ועו' . זה מרומם ג"כ במש"ה שהוא טו' שבת ממחול
 המועד וגם שבת ממג' הפסח שבשבת זה נחשורר
 מקור הברכה וההשפעה על כל ימי הקיץ . זה מרומם
 ברבי ערפון . רבי הוא משח רבות קדישא' וטרפין בנימי'
 כמנין מש"ה שבשבת חוה"מ של פסח נפתח מקור
 ההשפעה העליונה להשפיע משח רבות קדישא' וכל
 ההשפעות טובות עמי' כל ימי הקיץ :

אמר רבי אלעזר בן עזריה . הרי אני כבן שבעים
 שנה כו' . הענין הוא פי יש כהחמץ ג' ביעורים .
 שורפו בלש' זרקו לים מפררו חורה לחם : והם עד כג'
 יסודות לש' מים רוח שבאדם . ומדלורייחא צביטול בלב
 כגי' אך חכמים החמידי' והאריכו ציבור דוקא וחכמים
 עשו חיזוק לדבריהם יומר משל חורה והם אמרו שצריכים
 לשלשה ביעורים האלו . ומרמז שיבער האדם ויבטל
 כל החמץ שהוא חלק הרע . מן השלשה יסודות לש'
 מים רוח . ויבטל כג' יסודות שבו להשי' כי מדלורייחא
 צביטול בלב כגי' והלב הוא כלו דם והדם הוא נפש
 החימי' שבאדם כמיש' כי הדם הוא הגפס' והגפס' החימי'
 שבאדם היא בלבו ששם היא עיקר החיות של האדם .
 והחיות שבלב גדול כי כע' שצפילו אחרי שחימס הבהמה
 או העוף כשנחתים מעט מלה על הלב הוא מפרסם
 ונחשורר החיות . וכמו"כ הוא הענין בגפס' החומצות
 שבאדם כי כשם שהמלח נותן טעם בהמאכל ומחי' ומשיב
 המאכל : וכלי מלח אינו מרגיש טעם וחיות בהמאכל .
 כמו"כ צפילו בלש' חז' נסתלק כל החיות הרוממות מלב
 האדם לריך לאמץ ולחזק נשמו ולמלחו במלח כמותן טעם
 ומעורר ומשיב הגפס' החימי' עד שרגיש חיות אלהם
 בלבו : והדם שבלב שהוא נפש החימי' . הוא בסוד יסוד
 העפר כמו שאנו לומדים ונפשי כעפר לכל חבי' . וזה
 ציטול הרביעי שהוא עד יסוד הרביעי יסוד העפר .
 שיבטל אח' לנו ויהי' בבחי' ונפשי כעפר לכל חבי' וימלח
 אח' לבו בדבר הנותן טעם ומחי' ומשיב הגפס' החימי'
 שפסחי

זוהר מעשה ברבי אליעזר כו' היינו שחכמים האלו היו
 בבחי' שלמה המלך ע"ה שעשה שיר השירים
 שהוא קודש קדשים . שקדשו איש צדקוטה גדולה
 בבחי' האלו . שזה בחי' שיר העולה על כל השירים .
 שהיו מסובין בבני ברק . בני היא לשון בנין . וברק הוא
 מלשון צדקים . כמו הברק המבריק ומבהיק מאד . היינו
 שהיו מסובין יחד לעשות בנין הזה להמשיך אור גדול
 בעולם עיי' הקיפורי נסים ונפלאות של ילימי' בלילה הזה .
 עד שבאו תלמידיהם . הם התלמידים שהיו בבחי' הכי'
 למשן תלמד ליראה וגו' שלומדים מרבותיהם דעה האמיתית
 לידע לעבוד אחרו ית' באהוי' . ואמרו להם רבותינו
 הגיע זמן קיש' של שחרית . היינו שאמרו להם למה לכם
 לעסוק בדבר זה להמשיך האור מן הנסים של ילימי'
 הלא הגיע העת להמשיך אור גדול מזה הוא האור של
 הגאלה העמידה שמרומם בקיש' של שחרית . כי אז
 צינחת מלמדים חי' השירה בבחי' מוקבא' . ואייה לעמיד
 יחי' השיר בבחי' דבר . ומדע שיום ולילה הם בבחי'
 דו"ר והם בסוד אמת ואמונה שהיום הוא בבחי' אמת .
 ולילה בבחי' אמונה . וכמו שאיחא בזה"ק איכה אמת

הגדולה שבשביל למלאות תאוהו בשעה קטנה יספיד כ"ו .
 וע"ז מורה מ"ש פעם שמה למען חזקו היינו שהרבו
 ותחמירו כ"כ בתורה ובמלח עד שיטעם זאת רחם
 בלבבכם אפילו בעת התגברות ה"לר חזקו או בהמעשים
 שלכם זה בעלמא ימנע אהכם מלעשות דבר שנגד ר"טו
 ית' ועי"ז תשאלו בקדושתכם שתיזה תמיד דבוקים בקדושתו
 ית' כמ"ש אח"כ וסיחם קדושים לאלהים :

ז"ה הפירוש גם כאן למען חזקו את יוס אהך מאריך
 מנרים . כי זע"ז עשה האלהים וקם שנקדשה
 יש יחוד הוי"ה ואדני"י שבגימ' ט"פ כזה יפ"א הפ"ד
 ופ"א הפ"י לעומת זה יש בט"ו"א ארמ"ל כי מנרים בגימ'
 ג"כ ט"פ שהיא בחי' בוקא דאטמא דש"ף מדוכתי' שהיא
 טריפה גמורה שהיא על ופתעם רוחו ומטרפא רוחי'
 שהיא בחי' טריפה . והסיפוך מה הוא בקדושתו שהאדם
 השלם המיוחד יחוד הוי"ה ואדני"י הוא כשר וישר לפניו
 ית' . זה למען חזקו את יוס אהך מארמ"ל כל ימי
 חיך . שכל הימים שהאדם חי על פני האדמה יחזר
 בי"מ שילאו ממקום הטומאה והשיגו קדושה גדולה .
 כמ"ש יראה לך עלמו ללאח ג"כ מכל האכמות והטומאות
 ולקדם עלמו להשי' תמיד . ימי חיך הימים . מרומם
 לבחירות בעת שמרגיש אור הקדושה . זה כמו חזרתם
 הראשון . כל ימי חיך הלילות . מרומם להשכחה בעת
 שנופל ממדרגתו שיכול עוד ילכו להתגבר עליו או .
 ולרץ כ"כ להכרות בקדושה במלאת המעשים עד שאפילו
 בעת החשכות והתגברות ילכו עליו יתעורר בזכרו ממשו
 הטובים הקדומים . שזה גופא לא ינית אותו ליפול
 ב"שח ילכו וכלל :

והבמים לומרים ימי חיך בשוכ"ז . היינו כ"ז
 שהאדם הוא בשוכ"ז עולם הגשמי ע"ז הוא
 תמיד בתחיותו שלא יתמשך אחרי תאוהו בגשמיית ומדות
 הנמוגות מהבלי הטולם השפל לכן אפילו בעת שהוא
 בבחי' הימים בבחירות רר"ך ג"כ להשיגה עליו שלא ילכד
 במלודת ילכו באח"כ דבר מגונה או הסתכלות או הראר
 רע ח"ז . כל ימי חיך להביא לימות המשיח . שיחזר
 או שבודאי יבוא משיח בקרב כי אמונה זו תקושה בלב
 כ"א מישראל ומתכה בכל יום שיבוא ונבואו פנים יתראה
 לפני מלך המשיח . והאדם המשיח כ"ז ללבו ומרוב דרך
 רעע והולך בדרך הטוב והישר או בודאי טוב לו בזה
 ובבא וממשיך עליו קדושה גדולה . אבל כשכל זאת שטח
 מלוח לבו והולך בעלמא ילכו הוא משלים עליו שליטת הגח"ס
 הקדמוני שהוא בבט"ו"א לעומת בחי' המשיח בקדושה
 כי גימ' דדין בגימ' דדין . ולכן רר"ך האדם לזכור כ"ז

שחי' מלאה בחיות אלוהו יתברך . אך חכמינו ז"ל
 החמירו מלריב עד ג' ביעורים נגד ג' יסודות אשר רוח
 מים שיצטל גם השגה יסודות על להשי' .

ז"ה אמר רבי אלעזר ב"ע . אמר איתא בספרים שהוא
 נות' ילש ימים ירוח שחם כ"ג יסודות . ומרמו
 מה שהכמים עשו חיזוק והחמירו והוסיפו לבטל גם
 השגה יסודות עי"ז רבי' הוא מלשון משח רבות
 קדישא . עי"ז שהאדם מנטל כל ד' יסודות על להשי' .
 יש בכחו להמשיך עליו משח רבות קדישא מלמעלה .
 אלעזר . הוא אל עזר שזדה חסד אל י"ה בעזרו . בן
 עזריה . עזר י"ה מרומם להמלה שהיא כבוד י"ה . כי
 הו"ד היא בשלם האלילות שם ע"ז . והכ' בבחי' שם
 ס"ג . ע"ז ס"ג בגימ' כמנין מל"ה . זה בן עזר י"ה
 שהקדושה של המלה היא עזר וסעד לבנין הזה שיכול
 האדם להמשיך עליו קדושה גדולה . כ"ה אני כבן שבעים
 שנה . ש"ה בגימ' ספירי' . ויש עשר ספירי' . אך כ"ג'
 ספירות הראשונות הנה בפסיכת הכשנה ואין בכח האדם
 להשיג כ"א בחי' מדויק וכל מדה כלולה מעשר ז' פעמים
 " הוא שבעים . זה סוד שבעים שנה . והיינו עי"ז
 ביעור והביטול של ד' יסודות ועי"ז מלוח מלח זכתי
 להמשיך עליו קדושה העליונה לחקן כל כ"ז מדות שיש
 בכח האדם לתקנם . אך אפילו כשהאדם נגיע למדרגה
 זו לחקן כ"ז מדות . עכ"ז אינו מובטח עוד שלא ימוט
 ויפול ממדרגתו כמ"ש כי שבע יפול לדיק שיכול עוד
 ליפול מחיקון השבע מדות . זה ולא זכתי שהאמר י"מ
 בלילות . כי בעת י"מ אע"פ שהיו הנסים ע"י התערותא
 דלעילא ולא ע"פ זכותם . עכ"ז הבינו או השגות גדולות
 בלי שיעור וערך . ורחצה שפחה על הים מה שלא ראה
 יחקאל הנביא . זה שהאמר י"מ בלילות . מרומם למען
 החשכות בעת שנופל האדם ממדרגתו שיכול להחזיר
 עלמו למדרגתו כמו שהי' בעת י"מ שילאו מכל המ"ט
 ש"ט והשיגו השגות גדולות . לא זכתי לה עוד שדרשה
 כ"ז שהאמר למען חזקו וגו' . והענין הוא כמו שאמר
 האלמ"ר זוקללה"ה על מה שכתוב בפרשת לילית ורחי'ם
 ארו וחרתם וגו' והדר כתוב פעם שמה למען חזקו .
 שהפירוש כך הוא כי הראשון כפשוטו ע"ז מלוח זכתי
 ימשך עליו מוח הזכרון לזכור לקיים כל המ"ט שלא יחזר
 אחרי לבו ועיניו לעשות דבר שנגד ר"טו ית' . אך עכ"ז
 יכול להיות שבעת התגברות ילכו עליו ישכח ככל זה
 ויחזר אחרי לבו ועיניו שחם תרין סרסורי דעבירה עין
 חזקה ולב חמוד . והעלה לו שיחזר או במעשיו הקדומים
 שעד פחה הלך בדרך הטוב והישר ואף יעשה הרעה

שנבינו חמשים סוד חמשים שערי בינה • שכבוד שם
 ס"ג והיא כבוד המלך • ובינה היא עלמא דחירות שנה
 החמשים דרור שממש נמשך גאולה כבוד מי יחוש
 בעדיו • שמבחי' מי' סוד חמשים שערי בינה יתעורר
 הגאולה והחירות שימכר ויחש' כי לגאולו גאולה שלימה
 כתיב ברוך בנזמיר בנ"י אמן :

ארן עשר סבות שהביא הקב"ה על המצרים בספרים
 וכו' • הענין הוא דמעה מה שאינא בכחבי ארציל
 שהעשר מסת בלו על המצרים עבור שפגמו בהעשר
 ספיכיק • כי פרעה אמר מי הי' שזכר בשמו ית' שהוא
 המקור והשורש לכל העשר ספירות • ולכן כל עליהם
 עשר מכות מן העשר ספירות מתחיל לעילא • כי בשם
 שבחיקון המדות לריכס להתחיל ממדה האחרונה ולילך
 מדרגא לדרגא מתחיל לעילא ואין יכולים להתחיל מספירות
 הראשונות שהם כתר ומכמה כי המה למעלה מהשגה • אך
 לריכס להתחיל בחיקון מדה המלכות • שזו היא הראשית
 שיקבל האדם עליו עול מלכותו ית' שיקיים כל פקודין
 דמלכא ואח"כ ילך מדרגא לדרגא לחקן כל העשר ספיכיק •
 כמו"כ המצרים שפגמו בהעשר ספיכיק כל עליהם עשר
 מכות מהעשר ספירות מתחיל לעילא :

דם כל עליהם ממדה המלכות שנק' בשם דליית ע"ש
 דלית לה מגרמה כלום • וכמו במלכותא דארעאל •
 השפעה המלכות היא תן המדינה בקבלת מסים וארמונות •
 כמו"כ הוא הענין במלכותו ית' שמלכותו מל"ט שזרע כל
 העולמות הגאליים והגבראים והילורים והבעשים וכו' כי
 כדרשא חיל בראשית בשביל התורה שנקראת ראשית ועוד
 דרשו בראשית בשביל ישראל שנקראים ראשית היינו ככדי
 שבי' יעסקו בתורה ויעבדו אורו ית' בכל המדות • שטי"ז
 יחי' הש"י מכוון בתואר מלך עליהם • ובשביל זה
 האליל הש"י העשר ספיכיק וברא כל העולמות וכשישראל
 מטיבים מעשיהם ומתקנים המדות המה מקיימים כל
 העולמות ומיידיים כל היהודים העליונים וגורמים שכי'
 נמשך בהשפעה מאלי' ב"ה וכו' דרך הלאומות העליונים
 למדה המלכות • זה סוד מה שאינא ישראל מוסיפים
 גבורה בפשימ' ולכן נק' מדה מלכותו ית' בנחי' דליית דלית
 לה מגרמה כלום • זה מרומו בדי'ם שהיא טט' ימלכות
 דליית • והמצרים כפרו בנ"י לכן כל עליהם מכה דם •
 ועי' ילימ נתגלה מלכותו ית' בעולם • ועי' מכת דם
 שהיא מכה ראשונה כי ההתחלה מה • שהתחיל התגלות
 מ"ש בעולם • זה מרומו במכה זו שהי' במים בנזכר רילום
 שהוא כי' ירחם של פרעה ומצרים שענדו להגילום וכפרו
 במלכות שמים • והי' לחיותם בקט' דמלכותא שמרומו

כל ימיו שלא יתור אחרי לבו וישינו בלחו הסתכלות או
 מדה והאלוה מגווח חיז • וחזור שבדלחי בקרב יסוף משיח
 ובאך אנפין יקום קדם מלכא • ועיני' להביא לימות המשיח
 מכה בקרב שיבוא מלך המשיח ויגאלינו גאולה שלימה
 כתיב ברוך בנזמיר בנ"י אמן :

ודיא שעמדה בר • הענין הוא דמעה ששמות הק'
 הוי"ה והאי"ה נתמלאים בהס"ן ביודין באלפ"ן
 שהם לחיות היא • והי"ה והאי"ה הם כבוד חו"ב •
 הוי"ה בחי' חכמה שם ע"ב • והאי"ה בחי' בינה שם ס"ג •
 ע"ב ס"ג בגימ' כמנין מל"ה • ואכילה המלה היא לכל
 חד וחד לפוס דרגא דלי' • שאכילו אותם שהם במדריגה
 ההתחונה בנחי' השם ב"ן שבטע' שאוכלים המלה כהתם
 בלי שום כוונה רק ככדי לקיים מלות הש"ית ומקבלים
 עליהם או עומש שהיא בחי' השם ב"ן מדה המלכות •
 גם המה גורמים באכילה המלה היחוד על הוי"ה והאי"ה
 שבמילוי הס"ן שבעולם העשי' • שהוא ב"ן וקריא שבגימ'
 ר"ג טט' ג' י' ראשונות סוד בג' מלות שהם בחי' חב"ד
 ג"ד שבעשר ספירות דעשי' • והוא ג"ב טט' ג' י' חמשים
 בשם המה באכילתם בג' מלות גורמים התעוררות הרחמים
 העליונים בעולם • ויש אנשים שהם בדרגא עלילה מה
 שהם בנחי' השם מ"ה שביצירה שחמן במילוי באלפ"ן
 והם אוכלים המלה שכבוד יחוד הוי"ה והאי"ה במילוי
 אלפ"ן שהם מ"ה וקמ"ג שבגימ' פק"ה • שהמה בודלוי
 אינם בנחי' הכסילים והשטנים רק שהמה פקחים ומחממים
 והם גורמים במלות מלך בחי' פק"ה עינין וראה שיפקה
 הש"י את עיניו כביכול ויראה הא"ך שישראל שומרים
 מעתה והתמלא ברחמים עליהם להשפיע להם כל הטובות
 והברכות • ובפרט אותם שהם מבני עלי' בנחי' עולם
 האלילות סוד שם ע"ב שכתמה שחמן במילוי ביודין
 והם אוכלים המלה שכבוד יחוד הוי"ה והאי"ה במילוי
 יודיין שהם ע"ב וקס"א שבגימ' רג"ל • והמה כבוד כרגלי
 הממלא • היינו כמו שהם ממלאים היחוד הוי"ה והאי"ה
 במילוי יודיין שבגימ' רג"ל • כמו"כ גורמים שיקיים מ"ש
 ואורחותיהם אמניא שבגימ' ע"ב סוד השם ע"ב שבאלילות'
 שימלא הש"י ואורחותיהם של ישראל במילוי השפעה החסדים
 העליונים משם ע"ב שבגימ' חס"ד :

זדה והיא שעמדה לאבותינו ולו • היא מרומו שמלות
 מלה שבכבוד הוי"ה והאי"ה שנתמלאים בלוחותיו
 היא • זה השומד להבן בעדיו מכל היראה והרעות
 ולהשפיע עלינו כל הטובות והברכות • שלא אחד בלבד
 כיוהקב"ה מילינו מידם • מידם היא לחיות ד"ם מ"י •
 ד"ם הוא כמנין האי"ה בריושו והאי"ה בכינה שכבוד מ"י

בנינים שבנינו קריו בחי קריו דמסאבותא . לכן נלקח
כניולם במכת דס והתחיל התגלות מיס בשולם :

צפרדע

בא עליהם מחמת שפגמו במדת היסוד
שהיו שטופי וימה שעבור זה נק' ארמ"ל

ערוח הארץ . ועיי' פגמו במדת יסוד שהיא היסוד לכל
המדוח והספירות . וגם פגמו ביסוד העיקרי שהוא השם

היי"ה ביה שהוא היסוד והמקור והשורש לכל העולמות
והגבראים . ופרטה אמר מי' . לכן עבור זה בא עליהם

מכה אפרדע . כי ישראל נקראים בשם אפר שהם בבחי'
כך כלפני נודדת מן קנה כן איש עווד ממקומו .

שמרחיקים מדוד מביהם בבחי' הכי נודד הוא ללחם
איי"ה היינו שיינקשו לחמי התורה והעבודה ועלת ותיקוני

השוכה מרובותיהם על מה שפגמו במדות ובפרט על
פגם היסוד אר"צ . זה מרומן בחיבה איי"ה שאלה אל"ף הוא

לחיותה פ"א סוד פלה עליון שהוא כ"ע . ולזה י' היא בחי'
חכמה . ולזה ה' בחי' בינה . שעי' מרמזים השלשה

מלת שפל בסדר שהם בחי' כהן לוי ישראל ששרשם
ג' ספירות ראשונות כח"ב . וחס חיקון על פגם הבחיה .

זה מרומן בחיבה איי"ה שבנינו י"ז . שמרומן להטיפה
הגמטריה ממוח שהיא בסוד חכמה מוחא שהיא בסוד אוח

י' . ויואלה דרך ח"י חוליות שבסדרה לאבר הבחיה שהוא
בסוד מדת היסוד שבסוד משך הוא"ז . זה עווד הוא ללחם

איש שמדדים עבור לחמי התורה ולבקש להם חיקונים על
פגם הבחיה . זה מרומן בצפרדע שהוא אפי' דע :

אפר מרומן לבחי' כלפני נודדת וגו' . וד"ע היא בחי' דעת
שמגמתם כזה בכדי שיבוצו ויכו לדעת האמיתי . וגם

דעת הוא לשון שפירה כמו ודע בהם את אנשי סכות .
שמעברים גופם וחומרם על זה וגם הוא לשון התחברות שיש

להם התחברו בין איש לרעהו ולהחמי הדור בכדי ללמוד דעת
מחס לתקן כל החיקונים והממרים איש מנבחי' התחברות של

הכל וריק שלא חלא הטיפוס לריק ח"ז . ולכן המה בבחי'
אפי' דע . משא"כ המזרים שפגמו בכ"ז וגם פגמו ביסוד

העיקרי לכן בא עליהם מכה אפרדע שחרגומו עורדעמי'
שמרומן להסדר והנהגה הקדמוני ואי לו למי שפגע בו

העדר שהי' עליהם שליטת הערד והנחת ר"ל :

בנים

בא עליהם מחמת שפגמו במדת הוד כי כח"ס
בנינו קר' . ונדע שיש קר' יחפי אלהים .

ואחרי למה קר' לירופים דקדושה מתחיל בחי' אלהים
אחרים והוא אשר נע כנף יד יעקב בירך השמאל

שהיא בחי' הוד והוא מקום הבחיה . ולכן לר'ך האדם
לחיות בבחי' איש מלחמה בבחי' כה' תגור מר'כן על יד

גמר . שיתגור הארז על היד מקום הבחיה מחמת שיש

שמה שליטת היצירה מלך מה שנגע הס"מ בירך יעקב
בבחי' הוד שהוא תחת קו הבינה דמינה דמת"ע שעבור זה

נחשורר דימים בשולם ח"ז . וכי' כשילאו ממזרים חיקנו
מדת הוד . שהודו ותיבחו להשי"ת . משא"כ המזרים שפגמו

בזה בא עליהם מכה כח"ס שבנינו קר' לירופי אלהים
בחי' דין . שהי' עליהם השפחה כל הדינים והגבורות :

עורב

בא עליהם מחמת שפגמו במדת הניטוח כי ער"ב
הוא רע ב' . היינו ב' מיני רעות וגם ער"ב

שני מיני התעוררות . השני רעות הוא כמ"ש כי שמים
רעות וגו' רעה האמת שעתים דביקות השי"ה שהוא מקור

מים חיים . ורעה השני' לחוב להם בארות נשברים . במה
שרודפים אחרי הכלי שהיו שעי"ז טפלים תחת רשות

בורות נשברים בחי' והבור רק אין בו מים אבל נחשים
ועקרבים יש בו . שיש עליו שליטת הנחש הקדמוני ר"ל .

ולעומת זה יש שני מיני התעוררות להשי" . האחת היא
בחי' עורו ישנים מתהדמתכם . היינו מה שפורק ממנו

עול תות"פ והולך בטל שהוא כישן דמי . ולר'ך לראות
לעורר עלמנו לכל ייטן שינת שולם ח"ז . והשנית היא

כמ"ש עורי עורי דברי שיר . לעורר לבנו לדבר דברי
שירות ותשבחות בכסיפה והתזקה גדולה לדיקוח בשמו

ית' . זה פי' הכי' ער"ב עבדך לטוב . שעי' שהאדם משער
עלמו בהשני מיני התעוררות לעבודתו ית' בחות"פ כי

אין טוב אלא תורה . עיי"ז כל יעשקוני זדים . שלא יחי'
עליו שום שליטת זדים ויחסי' כלל . ולדבר זה שילא האדם

מהשתי רעות ולעורר עלמו בהשני מיני התעוררות . לר'ך
למדת הניטוח כי בודאי יצרו מתגבר עליו למנעו מה .

עי"כ לר'ך ללבוש עלמו ככלי נחוי קרב ללח את יצרו .
ולכן ישראל שהי' להם השני מיני התעוררות היו בבחי'

ערב עבדך לטוב . ולהיפך המזרים שעשו השני רעות
שכפרו בה' והלכו אחרי שרירות לבם הרע לכן בא

עליהם מכה ערב :

דבר

בא עליהם עבור שפגמו במדת תפארת . פי'
דבר הוא מלשון דבר אחד לדור שפירותו מנביא

אחד . ולכאורה וכי יש מנביא אחד דבור הלא יש כמה
לדיקים שהם מנהיגי הדור . אך האמת הוא כי כל האדיקים

הם בבחי' משה רע"ה שהוא הי' מנהיג הכללי ומחזיו או
כמה מנהיגים כמו שכתוב ויבחר משה וגו' שרי אלפים

שרי מאלות וגו' שכל אחד הי' מנהיג אנשיו . ומרע"ה הי'
על גביהם והוא השפיע והאיר לכא"ל . וכמו"כ בכל דור

דור יש לדיקי האמת מנהיגי הדור להנביא ולהדריך את
ישראל לעבודת השי" . זה פירות מנביא אחד לדור שהוא

בחי' תפשטותי' דמשה שיש בכל המנביאים שבדור :

שזכנו להדריך את ישראל להאחד יחיד ומיוחד ומרע"ב הוא בסוד מדה תפארת כמ"ש מוליך לימין משה זרוע תפארתו ופרעה שכפר בזה ואמר מי ה' שלא האמין אפילו באלהותו ית' ומכ"ש במשה ובלידקי הדור ולכן בא עליו ועל המלרים מכת דבר שבי' בהמקנה שמת כל מקנה מלרים וממקנה ישראל לא מה אחד כי מקנה היא נשון קנין ובי' נקראים קנין אחד על שם שמקנים עצמם להש"י שהוא קונה שמים וארץ ולכן לא מה אחד והמלרים שלא רצו להכניע עצמם לפניו ית' ופרעה התגאה ועשה עצמו אלוהי לכן ומת כל מקנה מלרים :

שחין

שחין הוא לחיות נש"י"ח בתי' נש"ח בתוך קוף ועל זאת חוקת התורה ח"א דא גזרת אורייתא בתי' גבורת אורייתא וחוקה היא בלי טעם ויש כמה מלות שהם בלי טעם רק שהם גזרת המלך ובי' הי' להם חמונה גדולה בהש"י ובמשה עבדו והיפך המלרים שלא האמינו בה ופרעה התגאה ועשה עצמו אלוהי וכל המתגאה ננעים בלשם עליו ולכן בא עליהם נעשים שהיא מכת שחין :

ברד

ברד בא עליהם עבור שפגמו במדת החסד כי הכרד הי' כמ"ש ואש מתלקחת בתוך הכרד ובי' בעת היוחס במלרים נחקיים בהם בלגו באש וכמים ובעת שילאו משם נחקיים בהם ותוליאנו לריו"ה נטו' דרפאנו ה' ארפא ארפיענו כי המכות היו בתי' עוף למלרים ורפאו לישראל ויטל אלו אש בגזרות ושאר אל"ם רק מימי החסד משאר אל"ם המלרים נשאר האש והי' אל"ם ואש מתלקחת בתוך הכרד :

ארבה

ארבה בא עליהם מנתי' בינה כי ארבה מרומה להכי ארבה את זרעך ואיחא בספר הקנה כל המתעברת לריכה לממשלה הבינה ופרעה גזר ואמר כל בן הילוד וגו' ואמר פן ירבה ואלל הקב"ה אמר כן ירבה והי' בתי' ארבה את זרעך שזה בא מכת ממשלת הבינה והיפוך על המלרים בא מכת ארבה ומכה זו הי' על ידי רוח קדים כמ"ש ורוח הקדים נשא את הארבה והיפוך אלל ישראל הי' אח"כ קריעת ים ע"י רוח קדים כמ"ש ויולך ה' וגו' ברוח קדים וקדים היא מזרח וכתיב ממזרח אביא זרעך שזהו בתי' ארבה את זרעך וענ המלרים בא מכת ארבה עבור שאמר פן ירבה :

חשך

חשך בא עליהם מנתי' חכמיה כי חשך נטו' שור חמור ילכל וכס ראשי ומוחי הקליפה כי כשם שנקדושה יש ג' מוחין עילאין כתיב שהם בגימ' תש"ס לעומת זה יש בקליפה שני קליפות האלו שגנימ' ג"כ תש"ס שהם בתי' כשאר חומן ומאחס טלד הכלב וכס מביאים

מכת כבורת בא עליהם מכחר עיון כי ישראל נקראים בני כבורי ישראל והש"י נקרא בשם חסד של ישראל ע"ש שממליכים ומכתירים אותו ית' עליהם ופנים בחשובי שלימה לפניו ית' שהיא בתי' בינה שהיא השונה שהיא בסוד שם אה"י שהוא לשון עמיד דעמיד הוא לאתגליית וכמו"כ הוא בתי' השונה דמתי דהוי הוי ומכאן וילך אשוב בחשובי וזהו באחב"ט הוא שהיק חלמ"ל שגנימ' כתי' שעי' החשובה נתגלה כחר מלכותו ית' בעולם ולכן פרעה ומלרים שפגרו בז"י בא עליהם מכת כבורת וישראל ע"י שממליכים את הש"י ומכתירים אותו עליהם ופנים בחשובה שלימה לפניו ית' ע"י המה נקראים בני כבורי ישראל שטל ידם נתגלה כחר מלכותו בעולם אשר מלכותו מכיע כמ"ש והי' הי' למלך עכ"ה שחגלה מלכותו ית' בכל העולם ביום ההוא יהי' הי' אחד ושמו אחד אחר בגימ' יצ מכליין דרחמי שיתגלו היצ מכליין דרחמי להשפיע כל הטובות והצרכות עכ"י כתיב בר"ג בחומ"ד בבי' אמן :

אלו

עשר סבות שהביא הקב"ה על המצרים במצרים כי סעמן הוא דכסה כרית וס"ת של העשר מכות

מכות במ"ק בנימי' כמנין ארכי' . ונדע שארכי הוא בנינה
 שהיא בחי' השוכה חמשים ש"צ חשי"ה . ומשם נמשך
 החרוה והגולגולת חס סוד הכי' ארכי אגאל' . וארכי הוא
 בסוד אחדות הפשוט של הבנינה כי אי פעמים אי' הפיח
 דפי' בנימי' פ"ח כמנין ארכי' . וכשהיו ב"ב בגלות מל"מ
 עשו השוכה שלימה לפניו ית' . ועי"ז היו ממשכים עליהם
 אחדותו הפשוט שבסוד ארכי ה' ארכיך' . וקבלו עליהם
 עול מלכותו ית' . ובזה התעוררו עליהם הגולגולת והמירוח
 שנמשך מבינה . והבייפוך המל"מ שכתבו בלחדותו ית'
 ופרסח אמר מי ה' ולא רכח לקבל עליו בחי' ארכי ה'
 ארכיך' . נחפץ אללס מבחי' ארכי' שבנימי' פ"ח לאר"ף
 וכל עליהם אף וחימתו ונקלו בהעשר מכות שר"ת וס"ח
 שלהם במ"ק בנימי' אר"ף . וכ"ז ה"י ע"י שפגמו בהעשר
 ספירות שהמה בסוד אחדותו ית' :

דם נא עליהם ע"י שפגמו במדת המלכות . כי הדם
 הוא החיות של האדם כמ"ש כי הדם הוא הנפש .
 וכשיוצא הדם מן האדם נשאר בלי חיות . וכל הפגמים
 והקלקולים של האדם שנתפס בתאוות ונד"ר ומחמס עלמו
 בתמימות החלוש כ"ז נמשך מרחימת הדמים שבקרבו .
 ולכן ע"י שהאדם הולך אחרי שרירות לבו הרע ומבטל
 עלמו בהבערת תאוות יצרו ע"י רחימת הדמים . בזה
 הוא פגם בנפשו ומסלק הקדושה מן הנפש שלו . והנפש
 היא בסוד שם ב"ן שנעולם העש"י . בסוכ"ה ואח הנפ"ש
 אשר עש"י . והיא בסוד מדת המלכות . ולכן דם הוא
 בסוד מדת המלכות . חס מרומו ב"דס שטועריקון ידבר
 ימלכות . ומלכות היא בחי' יראת כמ"ש ירא את ה' בני
 ומלך . ולכן כשהאדם מקבל עליו עול מלכותו ויראיתו
 הוא ממשך עליו קדושה ממדת המלכותו ית' . וחסה לבחי'
 נפש דקדושה . משא"כ פרעה והמל"מ שכתבו בשמו ית'
 ולא רע לקבל עליהם עושים והלכו בדרך לבס בתאוות
 רחימת הדמים ופגמו בבחי' נפש לכן נא עליהם מכות דם :

צפרדע נא עליהם ע"י שפגמו במדת יסוד . כי
 צפרדע הוא לפ"ד דיע' . לפ"ד הוא בחי'
 צפרא טבא . וד"ע הוא לשון התחברות כמו והאדם ידע
 את חוב אשמו . שהיא בחי' היסוד . חס לפ"ד דיע' . היינו
 שבהאדם לריך להיות זהיר מאוד בחייון היסוד ח"צ לשמור
 עלמו ממקרי לילה ומכל שום טומאה ואלו כשקם בבוקר
 ממשו בטהרה וקיות . הבוקר אור לו ויש לו צפרא
 טבא ובקבל לו לעסוק בעבודת ה' בתוה"ש . משא"כ
 כשאיש חסר ובקבל ממקרי לילה . אין לו בוקר טוב ח"י .
 חס מרומו ג"כ בצפרדע שתרוממו שרדעתיא לשון ערד
 שהוא הגשם הקדמוני . שיש עליו התגברות כחות הטומאה

של הערד והגשם המבוללים ומונעים אותו מעבודת ה' .
 וכ"ז כשהיו במל"מ לא היו פרוצים בעריות והיו מחקקים
 חייון היסוד . לכן ה"י אללס בחי' לפ"ד דיע' צפרא טבא .
 משא"כ המל"מ שהיו שטופי זימה נא עליהם מכות
 צפרדע . וה"י עליהם שליטת הערד ונחש הקדמוני :
כנים נא עליהם ע"י שפגמו במדת הוד . שהיא בחי'
 ירך השמאל שבו ה"י הנגיפה מה שנגע
 שש"ע בירך יעקב . ומחמת זה יש לו אחיזה להכשיל את
 האדם בפגם הברית שבמקום הירך . והוא בנימי' י"ה
 שהוא בסוד ח"צ יו"ד בחכמה ה' בנינה . וחס בסוד השני
 אלפי"ן אר"ף חכמה אר"ף בינה . האר"ף שהיא בחכמה
 היא בליוד יו"ד מלא י" בראש ו"י בראש ד' בסוף . והאר"ף
 שבבחי' בינה היא בליוד י" בראש ו"י בראש ו"י בסוף
 שבנימי' כ"ז כמנין השם הי"ה ב"ה כולל כל העשר ספירי"ק
 כמו שידוע שהקוץ העליון שבי"ד היא בחי' כ"ע . גוף
 יו"ד בחכמה . כ"ד בחי' בינה . וא"ז ששח מדה"ק מחסד
 עד יסוד . ה' אחרונה בחי' מלכות . וגם כולל כל הארבעה
 מלואי הוי"ה ב"ה ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן שגד' שלמות ארבע .
 ויתוד מכל המדות וכל העולמות תלוי בחייון היסוד
 המכריע בין נחש והוד . חס מרומו בה"ד שבנימי' י"ה
 שהיא בסוד השני אלפי"ן . והבייפוך ע"י פגם היסוד מגיע
 הפגם בכל המדות וכל העולמות . חס מה שאיחא בנמרץ
 אלל ר"ע שלא שלח ליתחא אשמו מכסא דברכתא חב"ת
 ד' מאה די דחמרא ושלחח לו ממחדורי מילי ומסמריטימי
 כלמי . והענין הוא דהנה יתחא במ"ק בנימי' ט' ואת
 ט' היא בחי' יסוד דנוקבא . ולכן בשלא שלחו לה מכסא
 דברכתא הבינה ש"ס פגם במדת היסוד כי כסא הוא בחי'
 כסא שאין השם וכסא שלם עי"י . כי שלום הוא ג"כ מדת
 היסוד בסוד חחי' שלום שאין שלמות בהיסוד אין
 שלמות בהכסא ח"י . חס שחב"ת ד' מאה די דחמרא
 רמזה בזה שנגיע הפגם בכל החי' עלמין דכספין . כי
 בכל עולם מהארבעה עולמות ארבע יש עשר ספירי"ק
 וכ"ז כולל מעשר הרי מאה . ולד' עולמות הרי חיי' עלמין
 דכספין . והיינו שש"י פגם היסוד מגיע הפגם בכל הדי'
 שלמות וכל העשר ספירי"ק הכלולים בהשם הי"ה ב"ה
 שמרומו בהוד . חס ששלחח לו ממחדורי מילי כ"י היינו
 שרמח לו שהפגם במדת הוד שמשם נא מכות כני"ס
 במל"מ עבר שהיו שטופי זימה ופגמו במדת הי"ד כ"ל :

ערב נא עליהם עובר שפגמו במדת הדיעות . כי
 האדם לריך ללבוש עלמו בכלי נחש קרב שיחוק
 ח"ס ובלויסמראת עד ה"ה"י . ועיקר הכלי נחש קרב
 עד ה"ה"י הוא החורש והתפלה בעריות ומחיקות .

חיה מרומם צערי צ' שהוא לשון עריבות . וגם הוא בגימ' כמנין צ"פ קרל . שמרומם לפני קולות קול תורה וקול תפלה . שיכיו בעריבות ומהיקות ע"י שידבר הכיבורים מעומק לבבו באמת בלתי לה' לבדו . שלא יהי' שום אחיזה להיחזק בהם . חיה פירוש הכי' עריב עבדך לטוב אל יעשקומו זדים . משא"כ כשהאדם הולך בטל מחות"פ ואין לו קול עריב ורק עוסק בבבלי ושטותי עוה"ז איז בהפך אללו מערוב לבבר ועשה איש צער . ולכן פרעה ימארים שפגמו במדת הניעות והלבו בדרך לבס עי"ז באל עליהם מכת ערב :

חיה מרומם צערי צ' שהוא לשון עריבות . וגם הוא בגימ' כמנין צ"פ קרל . שמרומם לפני קולות קול תורה וקול תפלה . שיכיו בעריבות ומהיקות ע"י שידבר הכיבורים מעומק לבבו באמת בלתי לה' לבדו . שלא יהי' שום אחיזה להיחזק בהם . חיה פירוש הכי' עריב עבדך לטוב אל יעשקומו זדים . משא"כ כשהאדם הולך בטל מחות"פ ואין לו קול עריב ורק עוסק בבבלי ושטותי עוה"ז איז בהפך אללו מערוב לבבר ועשה איש צער . ולכן פרעה ימארים שפגמו במדת הניעות והלבו בדרך לבס עי"ז באל עליהם מכת ערב :

דבר באל עליהם ע"י שפגמו במדת ת"ת . כי דבר הוא לשון הנהגה מלשון ידבר עמים תחתיו . ומלשון דבר אחד לדור . והנה מרע"ה הי' מנהיגם של ישראל שהגביה והדריך אותם בדרכי ה' והעלה את כל ישראל להבדיל צ"ח ועל ידו נעשה יחוד הגמור . שיחי' הקב"ה ואורייתא ישראל כלבו חד באלהות הגמור . ועיקר ההנהגה שהנהיג את ישראל לקרבים לאביהם שבשמים . הי' ע"י דיבור שמרומם ג"כ בדבר שהוא לשון דיבור שהנהיג אותם שידברו דיבורי תות"פ באמת לפניו ית' . וע"י הכיבורי תות"פ שהאדם מדבר מעומק לבבו באמת לפניו ית' עי"ז הוא נתקרב לשמו ית' . ובהו מפלג ומרומם אותו כביכול וגורם שיחי' הטה"ת מהפאר עם צ"ח . בבחי' הכי' ישראל אשר כך אחפאר . וכמו"כ כשהאדם מנהיג עלמו ע"פ התורה"ק עי"ז הוא נתקרב ג"כ להבוב"ה והשי"ת מהפאר עי"ז כביכול בבחי' ישראל אשר כך אחפאר . ב"ך הם הכ"צ אהוון דאורייתא . שעי' שהאדם מתנהג ע"פ התורה"ק איז השי"ת כביכול מהפאר עמו בפמליא של מעלה . ומרע"ה הוא בבחי' אחת עם יעקב אבינו ושייכים בסוד אלה ו' שבשם . ורק שמשך מלגלו ויעקב מלבר ושייכים בסוד מדת ת"ת . ולכן פרעה שאמר מי ה' ולא ראה לקבל עליו מנהיג העולם וגם לא התנהג ע"פ התורה . לכן באל עליהם מכת דבר :

דבר באל עליהם ע"י שפגמו במדת ת"ת . כי דבר הוא לשון הנהגה מלשון ידבר עמים תחתיו . ומלשון דבר אחד לדור . והנה מרע"ה הי' מנהיגם של ישראל שהגביה והדריך אותם בדרכי ה' והעלה את כל ישראל להבדיל צ"ח ועל ידו נעשה יחוד הגמור . שיחי' הקב"ה ואורייתא ישראל כלבו חד באלהות הגמור . ועיקר ההנהגה שהנהיג את ישראל לקרבים לאביהם שבשמים . הי' ע"י דיבור שמרומם ג"כ בדבר שהוא לשון דיבור שהנהיג אותם שידברו דיבורי תות"פ באמת לפניו ית' . וע"י הכיבורי תות"פ שהאדם מדבר מעומק לבבו באמת לפניו ית' עי"ז הוא נתקרב לשמו ית' . ובהו מפלג ומרומם אותו כביכול וגורם שיחי' הטה"ת מהפאר עם צ"ח . בבחי' הכי' ישראל אשר כך אחפאר . וכמו"כ כשהאדם מנהיג עלמו ע"פ התורה"ק עי"ז הוא נתקרב ג"כ להבוב"ה והשי"ת מהפאר עי"ז כביכול בבחי' ישראל אשר כך אחפאר . ב"ך הם הכ"צ אהוון דאורייתא . שעי' שהאדם מתנהג ע"פ התורה"ק איז השי"ת כביכול מהפאר עמו בפמליא של מעלה . ומרע"ה הוא בבחי' אחת עם יעקב אבינו ושייכים בסוד אלה ו' שבשם . ורק שמשך מלגלו ויעקב מלבר ושייכים בסוד מדת ת"ת . ולכן פרעה שאמר מי ה' ולא ראה לקבל עליו מנהיג העולם וגם לא התנהג ע"פ התורה . לכן באל עליהם מכת דבר :

ארבה יש בו אלוהיות אי"צ הכי' . אי"צ הוא עטי' אלק' בינה שהיא בסוד ה' יראשונה עטי' של הכי' . ובינה מינה דינין מתערין . ואכן עכ"ז למעלה בשרשה היא רחמים גמורים . ולכן צ"ח שהיו שנים בהשוכה שלימה שהיא בחי' בינה עי"ז זכו להמתקת הדינים בשרשם והמשיכו עליהם חסדים ורחמים . משא"כ המארים שמיאנו צוה נתעורר עליהם דינים ובל עליהם מכת ארבה :

דבר באל עליהם ע"י שפגמו במדת ת"ת . כי דבר הוא לשון הנהגה מלשון ידבר עמים תחתיו . ומלשון דבר אחד לדור . והנה מרע"ה הי' מנהיגם של ישראל שהגביה והדריך אותם בדרכי ה' והעלה את כל ישראל להבדיל צ"ח ועל ידו נעשה יחוד הגמור . שיחי' הקב"ה ואורייתא ישראל כלבו חד באלהות הגמור . ועיקר ההנהגה שהנהיג את ישראל לקרבים לאביהם שבשמים . הי' ע"י דיבור שמרומם ג"כ בדבר שהוא לשון דיבור שהנהיג אותם שידברו דיבורי תות"פ באמת לפניו ית' . וע"י הכיבורי תות"פ שהאדם מדבר מעומק לבבו באמת לפניו ית' עי"ז הוא נתקרב לשמו ית' . ובהו מפלג ומרומם אותו כביכול וגורם שיחי' הטה"ת מהפאר עם צ"ח . בבחי' הכי' ישראל אשר כך אחפאר . וכמו"כ כשהאדם מנהיג עלמו ע"פ התורה"ק עי"ז הוא נתקרב ג"כ להבוב"ה והשי"ת מהפאר עי"ז כביכול בבחי' ישראל אשר כך אחפאר . ב"ך הם הכ"צ אהוון דאורייתא . שעי' שהאדם מתנהג ע"פ התורה"ק איז השי"ת כביכול מהפאר עמו בפמליא של מעלה . ומרע"ה הוא בבחי' אחת עם יעקב אבינו ושייכים בסוד אלה ו' שבשם . ורק שמשך מלגלו ויעקב מלבר ושייכים בסוד מדת ת"ת . ולכן פרעה שאמר מי ה' ולא ראה לקבל עליו מנהיג העולם וגם לא התנהג ע"פ התורה . לכן באל עליהם מכת דבר :

חשך באל עליהם מבחי' חכמה כי חשך הוא חש כ' . כ"ף מלא בגימ' קר"ף . וקר"ף איהא באלוהיות דרע"ק שהוא שמו של הקב"ה . חיה חש כ' שריד האדם לחוש על כבוד קונו שריד העשר ספיה"ק שהם בסוד ארבעה אלוהיות הוי"ה צ"ח . ואכן ידוע הוא שהשגת אדם התחנות היא רק בשבוע ספירות הבנין מחסד עד מלכות שהם בסוד ויה' שבשם . אבל הכי' שבסוד י"ה הם למעלה מהשגה . אך עכ"ז כשהאדם דבוק תמיד בהשוכה עילאה שהיא סוד בינה . עי"ז יש בכחו להמשיך עליו החלומה האור ממרום שיופיע עליו גם מאור הבינה . אבל בחי' חכמה היא בודאי בחי' נעלמה וגבוה אשר לא ידע איש עברה . והיא כסוד"כ יש חשך סתרו והיא עדי"מ כמו שא"ל להסחכל בלור השמש כי גודל הבהקת אורה מחשיך מאור עיניו של האדם . והרואה להסחכל מוכרח לביט ע"י כלי מחזה המסתירים אורו . כמו"כ בחי' חכמה שהיא סתרו של הקב"ה היא בחי' חשך מחמת גודל כסירת אורה איז להציג נכ שום השגה ורק לריבין לכלי מחזה . ומה הם הכלי מחזה היא ע"י שהאדם הולך מדרגא לדרגא ומתקן

שחין באל עליהם עבור שפגמו במדת הגבורה . כי שחין היא אלוהיות נשי"ח שחין נשי"ח בחוקי ותוקה היא בחי' חוקה חקקתי גזרה גזרתי . בחי' גזרה וגבורה . וגבורה בגימ' כמנין ירא"ה והאדם צריך לקבל עליו יראת אלהות בכל עת ורגע . ובאל שכוך אחרי לבו יוהי יראתו שכוח מלוא לבו . עי"ז נתעורר עליו דינים וגבורות . ולכן פרעה ומארים שלא ראו לקבל עליהם יראת אלהות נתעורר עליהם דין וגבורה ובל עליהם מכת שחין :

ברד באל עליהם ע"י שפגמו במדת החסד . והוא כמו

ומתקן כל המדסיק ודבוק בתשובה שהיא בחי' בינה. ובינה דבוק בחכמה. זה לו למגן ומחזה שיוכל להופיע עליו אורח הארצה מחכמה. כי בהם שפלים אורח ליה לאשגח ולאחפסא כלל. מימ' אור החכמה מאיר בכל המדות ולכן ע"י חיקון המדות זוכה שיאיר לו מאור החכמה וכי'. זה חס' כ'. כי עט' יכר. והמארים שפגמו בכ"ו והפך עליהם למכת חשך:

בכורת

היא בני' כח"ד. שעל פרעה ומארים בא מכת בכורות. ועל בני ישראל נחגלה כתר מלכותו ית'. ולכן ע"י חיקון הספירות הק' מכה גם אנו להתגלות כתר מלכותו. והי' ה' למלך עב"ה ויגאלינו גאולה שלימה בכ"פ ברו"ג בחומ"ד בקרב בכ"ו חמן:

בבלי

דור ודור חייב אדם לראות וכו'. לפיכך אנחנו חייבים בו. הענין הוא דודע שגלות מארים היו ז"י משוקעים בעומתא מארים בכל המ"ט שערי סומאה. ולאמלי היו שוכים שמה עוד מעט היו נכנסים לשער הנו"ן. ולא היו יכולים ללאת משם ח"ו. ע"כ הוכרח השי"ת כניכול לחדד המערכות שלא עפ"י דרך הטבע להוליאם משם. והופיע עליהם אור גדול שבכה האור ההוא הי' בכתם לך ולטהר עליהם מכל הטומאות והזכויות עד שבו לקבל את הכתורה. ולא הי' זאת ע"י התעוררת שלהם רק מלד ההערותא דלעילא ייה שהופיע השי"ת אור הקדושה עליהם. זה שמוהיר בעמסהה"ג בכל דור ודור חייב אדם לראות ח"ע כאלו הוא יאל ממארים. היינו שמהוייב כאל"א לפקוח עיניו לראות ולהשגיח על עולמו שיתקן כל מה שפגם. ושייך ויטהר עולמו מכל התאוות הבשמיות ומכל המדות רעות. ויחי' זאת בטוב בחירתו והתעוררה דילי' עד שיבוא למדריגה זו שהשיגו ז"י בעת יל"מ ע"י התעוררה דלעילא. שנאמר והגדת לבנך. לראותא בזמן שישראל עושים רעונו ש"מ פס נקראים בניו ובזמן שאין עושים רש"מ נק' עבדים. ובעת שהיו בגלות מארים בהם שראתא שבזכות אמונה נגאלו. עכ"ו היו בגלות ובשעבוד בכחי' עבדים היינו לפרעה במארים. שהיו אז בכחי' כשארן עושים רעונו נקראים עבדים. ונפרט שהיו עוד עבדים לפרעה. זה שמוהיר הכ' באמרו והגדת לבנך. הגדה היא לשון המשכה היינו שימשוך האדם את לבו לאביו שבשמים עד שיככה לבוא לבחינת בניו רהם לה' אלהים. זה ע"י שיעשה רעונו ית'. ורל"ן הוא אריותא זמיר. שהאדם הבא למדריגה זו הוא נעשה בכחי' נמר המעביר. שדרך בו עוברת ההשפעה דלעילא

להשפיע לכ"ו. וכמו שראתא הפירות על כל העולם ניזון בשביל חינוך בני. היינו שר"ח הי' השביל והאימור להשפעה דלעילא. זה ע"י שיעשה רעונו ית' ועלכ למדריגת בן. זה בשביל חינוך בני. והוא הי' בכחי' ה"י"ע שהוא לימור המעביר השפעה דלעילא למדת המלכות. וה"י"ע נקרא בשם יום בכחי' אור היום. כמ"ש במדרש ע"פ ויקרא אלהים לאור יום אלו מעשיהם של אדוקים. זה ביום שהוא. ההוא אריותא שם הק' ארצה הוא מר"ח א"ח בשמים יואת הארץ ויקרא בזוכ"ק בשם גושפנקא דחסיים ב"י שמיא ותרעא. שהוא יסוד אדיק שהוא בסוד כי כל בשמים ובארץ לאחד בשמיא ובארעא. זה בעבור זה. בעבור הוא מלשון לימור המעביר. ולמיר הוא אריותא רל"ן. היינו שע"י רל"ן הוא שהאדם בומר בטוב בחירתו ורעונו. שיעשה רעונו ית' ע"י עשה ה' לי. היינו שע"י עורה וגורם שיהי' השי"ת עמו תמיד. בלאתי ממארים. דהכח בגלות מארים הי' הדעת בגלות שלא הי' להם דעה ויכול להכיר אלקותו ית' ולעשות רעונו ית'. וכשילאו משם יאל הדעת מן הגלות ובאו לבחי' זו לדעת אותו ית'. זה מרומנו ג"כ בכחוז זה. והגדת לבנך ביום ההוא' שהוא אריותא שם הק' ארצה. שהוא שם הדעת. שבעת יל"מ יאל הדעת מן הגלות וידעו כ"ו ש"ס בורא עולם. ולכן מהיר הכ' שיראה כאל"א לבוא לדעת האמיתי ולעשות רעונו ית'. זה שלא את אבותינו בלבד כי אלא חף אוחנו גאל עממם שנאמר ואותו הוליא משם. וכל זה הי' למען אבינו אותנו שמרומנו בר"ת שהם אריותא לא"ה שהיא בסוד עלמא דלחכסייא:

והענין

הוא כי על השי"ת נאמר ויחזו בך זקנה ונחמה. שבמתן תורה נגלה כזקן מלא רחמים. ועל הים נגלה כבחור וכנער. וכל זה מהמת שאין בו שום השחנות שהוא אין סוף ומה דמות תערו לו והוא בסוד נקודה דלית ללייר בה שום ליור. כמו שראתא מנקודה הראשונה נברא העולם. וכמו שראתא בזוכ"ק בראשית ב' ראשית נקודה שבכלל ונקודה אין שייך שום השחנות. לכן בהם שדממה בכחי' זקן מלא רחמים עכ"ו הוא ג"כ כבחור בילדות והתחדשות כניכול. וכמו"כ נקרא האדם בשם אדם ע"ש אדמה לעילוי שר"ך להדמות לו ית' בכחי' זו שלא יחי' בו שום השחנות בכל עת חמן בן בימי נעוריו והן בימי זקנותו אך שיהי' תמיד כעלם וכבחור בילדות והתחדשות. שיחדש ח"ע ויורר תמיד כל הכחות שלו לעבודתו ית' ולא יחי' בכחי' זקנה בהתרגלות ועייפות. זה מרומנו בעלמא

בעלמא דלחכסייא . כי עלמא הוא לשון עלמות שיהי' חמיר כעלם ובבחר לחדש עלמו לעבודתו ית' . שעי"ז יהי' בנחי' לחכסייא מכל המקטריגים והמסטיים שלא יהי' להם שליטה לעורר דומים עליו . זה למטן הביא אוחנו אל הארץ . היא חיי' שהיא בלמנע גל הארצות . והיא בסוד חכמי"ה שבסוד יו"ד שהיא בסוד נקודה ז'היכלא . וכשם שהשי"ת כביכול הוא בסוד נקודה ז'היכלא שהוא מלגיו כ"ע ומחוחת כ"ע ומלעיל כ"ע ומסבב כל עלמין וממלא כ"ע . ובנקודה ל"ה ליי"ד בה שום יו"ד וחמונה . כמיי"כ לרי"ך האדם להיות ג"כ בסוד נקודה קטנה שלא יהי' נחשב בניינו לכולם ולא ייטיר עליו שום יו"ד כלל . שעי"ז יזכה לבחי' נקודה ז'היכלא שיוכל לעורר הקדושה הפנימית שבלבו שיהי' דבוק בשמו ית' חמיר והנקודה הפנימית שבלב היא בנחי' מלגיו כ"ע בנחי' חיי' אלמנע כל הארצות . וגם יהי' בעיניו בנחי' מחוחת כ"ע שיכיר וישיג שפלות עלמו ופחיתות ערכו עד גדולתו ית' . אך שהוא בריה שפלה ופחוחה שהוא מחוחת כ"ע שהוא פחות וספל מכל הברואים . ועיי"ז הוא בלמנע מלעיל כ"ע . כי השי"ת שהוא מלעיל כ"ע ומסבב כ"ע וממלא כ"ע מקבל תענוג ומיר כביכול ממנו . ועיי"ז חכה לבוא לא"י זכ"י . זה מרומנו ברי"ת וסי"ת יאשי"ד ינשכ"ע לאבותיו שיע"כ בנימ' כמנין משי"ה . שיקיים השי"ת השבועה ששבע לאבותיו וישלח לנו משיחנו זכ"י ויגאלינו גאלה שלימה .

לפיכך

אנחנו חייבים להודות להלל וכו' למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו . כי גם לנו עושה חמיר נסים ומוליא אוחנו מכל המצרים והמעיקים . זה הוילאו מעבדות לחירות . היינו שהוילא אוחנו שלא נהי' בנחי' וז' שבזמן שאין עושים ראונו ש"מ נקראים עבדים רק שנהי' מעושי ראונו ית' והלא יהי' העבדות שלנו בנחי' עבד שעושה מלד שמוכרה לעשות עבודתו . רק שהכי' בנחי' בן חורין שעבד את השי"ת מרלונו הטוב מלד מה שלאנחנו משיגים גדלות אלהותו ית' וגדל טובו ומסדו עמנו . ומיגן לשמחה . שלא יהי' העבדות ביגון ומי"ס ובעצבות רק שיהי' בשמחה רבה . ומאפילה לאור גדול . כי יכול להיות שאף האדם העוסק בחורה ועבודה עיי"ז לא יראה שום אור וחיות בעבודתו . זה שלאנחנו מודים ומהללים לשמו ית' כדרך שהוילאו מעבדות כזה שלא נהי' באפילה ובהשכות רק שנגיש אור גדול בעבודתו ית' . ומשעבד לגאלה . שלא יהי' דרכי העבודה בנחי' שעבד כמו העבד שעושה עבודתו מלד

שהוא משעבד לכן העבודה עליו לעול ולתמא . רק שיהי' בנחי' גאלה וחירות כי הגם שבאמת האדם משעבד לעבוד את השי"ת . אך עיי"ז לא יהי' עבודתו רק מחמת שהוא משעבד ומוכרה לזה בלבד שעי"ז יהי' עליו כעול וכמשא ולא מרלונו הטוב . ועיי"ז את מודים ומהללים לשמו ית' שהוילאו מעבדות כזה שהיא בדרך שעבד . לעבדות כזה שהיא בנחי' גאלה וחירות שאין ירא ובוש מבי"א . והוא בן חורין שיכול לעשות כרצו וכל הישר בעיניו . ואך שעוסק בעבודתו ית' מלד בחירתו ורצונו הטוב . ועבד כל זה וגלמיר לפני"ז שיר"ה חדשי"ה סי"ת בנימ' כמנין ירתי"ה שנחשב ענמינו מעשה לעבוד את השי"ת ביראה חדשה . ויראה היא בנחי' מלכות שבסוד ה' אחרונה שבסם הוי"ה ז"ה . זה שמסיימין הללויה שהוא הלל יהי' . הלל הוא לשון אור כמו בכונו נח . שיופיע עליו גם האור העליון מן ג' אוחיות יהי' שבסם . ועיי"ז מכה למאכ"כ והי' לך ה' לאור עולם . ולהשפעת כל הטובות והברכות בזרע ברוך בנחמיר זכ"י חמן :

כ"י לו נאה כי לו יאה. אדירי בסלובה בחור בהלכה וכו' . הענין הוא דודע שכל הכוונות של נח הפסח המה על עליית המלכות . ולכאורה הלל פסח הוא בסוד דרועא ימינא בנחי' חסיד שבנימ' עיי"ז סוד שם עיי"ז שבעולם האצילות בנחי' חממה . ומלכות היא בסוד שם זין שבעולם העשי' . אך הענין הוא כי כל שולם כלל מכל הדי' עולמות . ובעולם האצילות גופא יש כליות כל הדי' עולמות אבי"ע . אצילות דלצילות ביראה דלצילות יאירה דלצילות עשי' דלצילות . ועליית המלכות שנפסח הכוונה על המלכות דלצילות . זה כי לו נאה כי לו יאה ז"י ל"ז בנימ' עיי"ז . ונא"ה יא"ה ג"כ בנימ' עיי"ז . שני פעמים עיי"ז בנימ' קמ"ד כמנין אחריים של שם זין שבעולם העשי' בנחי' מלכות . והוא כמנין קדי"ם בסוד מלכות עד לא קדם קדומה . שהכוונה של פסח היא על עליית המלכות שבעולם האצילות שהוא קדום לכל הקדומים וכל העולמות . כי עולם האצילות הוא בסוד יו"ד שבסם הוי"ה ז"ה . ויו"ד היא נקודה סוד נקודה הראשונה שממנה נבראו כל העולמות וכל יברואים . ולכן עיי' שהיום נפסח הוא עליית המלכות . ומלכות היא בנחי' יראה כמי"ס ירא את ה' בני ומן . ולכן אדיר במלכות . אדיר"ד עכ"כ בנימ' יראה . ומרמו שהאדם לרץ לקבל עליו עמי"ס ביראה אלהות לירא ממדת מלכותו ית"ע . שהוא אדיר וחזק מאוד במלכות שלו . בחור כהלכה . בחור ג"כ בנימ' כמנין יראה ומרמו

האמיתיות . זה הדורר כהלכה שיבי' לו הדרת פנים מחמת היראה כמו שארץ לבויה . ותיקו יאמרו לו לך . דאיחא בגמרא ותיקין היו גומרין אותה עם הכן החמה . והחמה היא בחי' רפואה כמ"ש שמש נדקה ומרפא . והם אומרים להקב"ה ל"ך כי הגם שאנו מחפלים מלפניך עבור הרפואה . עכ"ז מי מכריח אותך לכן והיא רק מרענך הטוב . לך ולך . ו' של חיבת ולך היא בחי' המשכה והתקשרות כמו בוי"ץ תחקטר . סייעו מחמת שאנחנו יודעים שזה רעונך שיבי' לך המשכה והתקשרות עם צ"י . בעבור זה מלאה לבנינו להחפול לפניך שתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו ומן הראוי לך שתעשה כרצונו חבו כבודך שתעשה רצונו :

זכאי במלוכה . שהקב"ה הוא זך וישר במלוכה שלו . ע"כ אר"ך כל איש לזכך ולטהר עלמו לפניו ית' ולהיות חסין כהלכה . דככה איחא בגמרא הסין זה סדר נשים . היינו שהאדם אר"ך לעשות לו סדר והגנה שלא ידבר עם הנשים בקלות ח"ו . זה פירוש אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידין לו בשעת הדין . היינו מה שמישיח ומדבר עמה בקלות . מגידין הוא לשון המשכה . שבעת שגאים עליו דמים ממשכים עליו גם השיחה קלה זו לפגוע ממנו . ובאשתו אמרו ק"ו וכו' . זה חסין כהלכה שיעשה לו סדר והגנה שלא ידבר עמה בקלות רק כהלכה וכאורה . טפסריו . הוא לשון שררה וממשלה . המה אוחס שחס בבחי' מי מוחל צי כו' ואעפ"י שהמה במדרגה הגדולה . עכ"ז המה שפלים ומנוכס בעיניהם כי המה בבחי' מ"ש חכלית הידועה שלא נדעך . שמשגיגים כי לית מהשכב חפיקא ב"י כלל . ולכן יאמרו לו ל"ך שאנחנו מבטלים רצונו מפני רעונך . אכן בהיות שידועים כי השי"ת רעון יראוי יעשה . וגמלא שזה רעונו ית' : ולכן יאמרו לו ל"ך ול"ך . ו' של חיבת ול"ך היא בחי' צ"ע . שזה שאחה עושה רעונה הוא בלמה רעון שלך . זה ל"ך כי ל"ך שכי' הוא רק רעונך ית' בלבד . ל"ך אר"ך ל"ך . היינו גם בעת שיש חרון אף בשלם שהוא היסוך מרעון יראוי ית' . זה ג"כ ל"ך כי בודאי גם כזה לפנים מוכות וברשות אף שלא ברא עדיין בהתגלות . לך כי המשכה . כי ל"ך גא"כ כי ל"ך יא"כ . בגימ' ר"ד כמנין צ"י במלואו . היינו שנאה ויאה לפניו ית' לעשות כרצון יראוי :

ומרמז שהאדם שמקבל עליו יראת אלכותו ית' . אר"ך ליהב שחי' היראה כהלכה כמו שארץ לבויה שלא חסי' יראתו בשגטוטה ושטוטים רק כהלכה . גדודיו יאמרו לו וכו' . גדודיו הוא מלשון מול כמו גד נדי וסיעק לא . כי אפילו מי שיש לו יראת האמיתית מכבוד הדר מלכותו ית"ש . הוא רק מחמת שחננו השי"ת בדעה והשכל לירא מלפניו ואין לו להתגאות בזה כי הוא אינו של רק מהשי"ת . זה גדודיו . המה ישראל שיש להם מול למעלה . יאמרו לו לך . שאומרים להבוב"ה שהיראה שיש לנו היא לא מכתנו רק שיהי שלך שאתה נחם בנו דיעה והשכל לירא מלפניך . לך ולך (כן הוא נוסח באדמ"ר שליט"א . לך . לך ולך) ל"ך בגימ' חמשים ושני פעמים ל"ך מרמז לשני ההי"ן שבשם הוי"ו צ"ה . כי ה' בגלותו העשירית הוא ה' . ל"ך כי ל"ך בגימ' ק"ל כמנין אחרונים של שם מ"ה שהוא כבוד אוח' ו' שבשם . לך אר"ך . אר"ך הוא כבוד אחדותו הפשוטה כי אח"ד בלופן זה . אפ"א חפ"ה דפ"ד בגימ' פ"א . סוד אחדותו הפשוטה שהיא כבוד נקודה הראשונה שממנה נבראו כל העולמות סוד אות י"ד שבשם . והיינו שהיראה ב"א לנו מארבעה אלוהיות שבשם המיוחד . לך ה' המשכה שאתה הוא מלך העולם ומה שאנו ממליכים אותך עלינו זה ג"כ שלך . ואעפ"י משלם השי"ת שכר טוב להאדם ובאתה זה הוא ממדת טובו וחסדו הגדול כמ"ש ולך אר"י חסד כי אתה משלם לאדם כמעשהו . זה כי לו נאה כי לו יאה . כי נאה בגימ' כמנין השם אלוקים שהוא בחי' דין . שזה מה שב"א על האדם דיינים ח"ו . זה תלוי במעשיו שעי' מעשיו הרעים ממשיך עליו הדיינים . כי יא"כ בגימ' מ"ז כמנין מילוי שם ע"כ שהוא כמנין חס"ד . והגם שמלוי בגימ' פ"ז כמנין אלוהים בחי' דין . אך מלך שהיא מילוי שם ע"כ שהוא כלל הסודים . גם כמילוי היא בחי' חסד . והיינו שגם החסדים הבאים על האדם הוא ג"כ ע"י מעשיו שעי' מעשיו הטובים ויראתו האמיתית הוא ממשיך עליו הסודים ורחמים :

דגור במלוכה . שאר"ך שיבי' להאדם שמהה כשמקבל עליו עומ"ש ולא יהי' בעצבות ח"ו . וגם היראה שלו אריכה לבויה בשמחה רבה כמ"ש עבדו את ה' ביראה . עבדו את ה' בשמחה . הדור כהלכה . הדרר עכ"כ ג"כ בגימ' ירא"כ וכו"כ ובעבור תחי' יראתו על פניכם . שהיראה אריכה לבויה נכרת על הפנים שיבי' לו הדרת פנים מחמת היראה . וכ"כ שאין הדרת היראה מונחת לו על הפנים עדיין אף לו יראת

שנארבעה

כמנין יעקב שהוא בסוד השם מ"ה בסוד וא"ו והוא
 בבחי' אחת עם יוסף הד"ק בסוד"א"ב חולדות
 יעקב יוסף. ח"ה כי לו נאח"כ לו יא"ה. ל"ז נא"ה בגימ'
 ל"ב שמרמז לשני בחי' ד"ק ד"ק עליון וד"ק תחתון.
 וד"ק ב"ת מלא בגימ' כמנין רחוב"ת שהוא ט"ז כי ענה
 רחוב"ה לו ופריו בראך היינו שנאח"כ להט"ז שירחיב
 לנו גם בראך הגשמי הזה שנעולם העשי'. ח"ה מרומן
 בשני חובות אלו ל"ז יא"ה שבגימ' כמנין השם ב"ן
 שנעולם העשי' :

קדוש במלכה. קדוש הוא לשון פרוש שהשי"ה הוא
 פרוש ומובדל בהמלכה שלו כי הגם שהוא מלשיל
 ומלגיו ומחוחו כ"ע. עכ"ז הוא נעלם וגסתר מאד (חסר)
 שנאחו הוא מלשון שאן והשקט. הם אותם שהמה
 בבחי' שקט בפניו ששוכדים אותו ית' בפנימיות המוח.
 והם בבחי' שקט שבהתלות אין רואים אל"ס שום
 חטטה. ועכ"ז המה דבוקים לשמו ית' בפנימיות
 שלהם. יאמרו לו לך. שזה ג"כ משלך שאתה נתת
 לנו מוחין כאלו שמוכל לעבוד אותך במוחין קדישין. לך
 וכן ו' הוא בחי' המשכה שנתה לנו כח מה שמוכל
 להמשך עלמיון לך (חסר) לך אף לך. אף הוא בסוד
 אחדות הפשוטה ככל שנתה לנו כח שמוכל לייחד
 עלמיו במחדותך הפשוטה (חסר) :

תקוה במלכה. היינו בשם שהשי"ה תקוה במלכה שלו
 שמלכותו מביע ומלכותו בכל משלה. כמצי
 לריך האדם שיחי' תקוה וחוק בקבלת מלכותו ית'.
 ועי"ז חומך כהלכה שיחי' השי"ה חומך וסועד לישראל
 כהלכה. תמימוי הם אותם שהם בבחי' יעקב איש
 חם. ולורתו של יעאצ"ה חקוקה בכס"ב והוא עומד
 למליץ תמיד בעד ב"ו וכל אותם שהם בבחי' ז' יאמרו
 לו לך. היינו שמלויים טוב בעד ישראל שהמה עושים
 כל הדברים רק בשבילך. לך. היינו בשבילי כל כוונתם
 רק לך. עי"ז לך. שמן הראוי שאתה תשפיע להם כל
 הטובות. וגם זה יחי' רק בשבילך. ח"ה ג"כ לך.
 היינו בשביל שעובדים למען ע"מ מן הראוי שגם אתה
 תשפיע להם כל השפעות טובות. כי זה יחי' ג"כ לך
 ולמען. לך אף לך. זה ג"כ כמ"ל ששם שטושים
 רק לך אי"כ ששפיע להם כל טוב אף זה יחי' לך. כי
 לך ה' הממלכה שעי"ז התגלה מלכותך בעולם וידעו
 כל באי עולם כי לך לבד המלוכה. כי לו נאח"כ כי
 לו יא"ה. נא"ה יא"ה בגימ' חס"ד שיחי' נאח"כ לפניו
 ית' כשישפיע חסדים וכל הטובות והכבודות עכ"ז כפי"ס
 כר"ג בחומ"ר כב"י חמן :

אחרי

שנארבעה עולמות אביע. שהוא סוד אחדות ית'
 שכלל העולמות. ח"ה מרומן בחי"ת כהלכ"ה. כי הלכ"ה
 איתא כסודות האר"ל שמו"י ירישו ל"ה יכל יאר"ן.
 הריע"ז הוא לשון יחוד והתחברות שזכו העיקר שיתגלה
 אחדותו ית' בעולם התחתון כמו שיחי' א"ה לעמיד
 כמ"ש וחי' ה' למלך על כל הארץ וגו'. למודיו. המה
 העושי ראונו ית' שנקראים בשם למודי ה'. ולימוד
 הוא לשון הכנה. שמהגויס ומדריכים איש לעבודתו
 ית' תמיד. וגם מעוררים לבנות אחיכם ב"י. להכניסם
 ולהדריכם בדרך הטוב והישר. יאמרו ל"ו ל"ך שכל זה
 אהנו עושים בשביל ראוך ית' (חסר) :

מישר במלכה. שהקב"ה הוא מושל במלכה שלו על
 כל העולמות. מורא כהלכה. מור"א בגימ'
 ר"ח אחיות מ"ד שהוא מתלבש עלמו בחר ועטרה בחר
 מלכותו כי היום בפסח הוא עליית המלכות. סביבו
 יאמרו לו לך. סביבו המה המלאכי חבלה שהם סביב
 הקדושה כמ"ש סביב רשעים יחלבוך בסוד הקליפה
 השומרת להפרי וכל מה שהפרי היא קלושה ומשובחת
 לריכה יוחר לקליפה עבה לשמרה. וכמו"כ קדושה שמו
 ית' שהוא אור לא ומנוח"ה דק על דק עד אין נדדק
 מוכרח להיות סביב ה' לבה המרוב המתהפכת המה
 המלאכי חבלה שמור את דרך עץ החיים ועל ידם
 הקב"ה מעניש בדינים קשים להרשעים. ח"ה סביבו
 יאמרו לו. שגם אלו מלאכי חבלה יאמרו להקב"ה. ל"ך כ"י
 שגם אנו אין עושים כלום רק בראוך הטוב. ל"ך כ"י
 ל"ך בגימ' ק"ל וכחיב הגה ה' רובע על ע"ב ק"ל.
 שהסוף יחי' כמ"ש ואח רוח הטומאה לעביר מן הארץ
 וחי' ירכב על ע"ב ק"ל ובה מלרים. להמלירים והמעיקים.
 ומנו אלילי מלרים מפניו. שיתבעלו מן העולם.
 לך. א"ף ל"ך. בגימ' כמנין ס"מ הוא השטן הוא
 היול"ר שגולם הם תחת ממשלה השי"ת. ולזה לך ה'
 הממלכה. שאתה הוא המולך והמושל בכל העולמות.
 כי לו נאח"כ לו יא"ה. שבודאי מה טוב וגאה שנתנה
 רק בחסדים ורחמים נא"ה יא"ה בגימ' כמנין חס"ד
 שיחי' רק חסדים ורחמים עכ"ז :

עוז במלכה. שהקב"ה הוא עם ותקוה מאד במלכה
 שלו וחי' עוז לעמו יתן שיחי' להם ג"כ גבורה
 וחוקה. פודה כהלכה. שבודאי יפדה אותנו השי"ת
 בקרב כמו שצריך להיות כי בודאי בא העת שיגאל
 אותנו השי"ת (חסר). וזה ל"ך כ"י ל"ך בגימ' ק"ל
 כמנין אחוריים של שם מ"ה שהוא בסוד אות ו' ששם
 שמשך הוא"ה הוא בחי' יסוד. ל"ך א"ף ל"ך עכ"ז בגימ'

אדיר במלכותו וכו'. מרומן נשיר סה דררי עבודתו ית' וכו' אדיר במלכותו היינו שארץ האדם להיות אדיר וחזק בהמלכה של השי' שיקבל עליו עול מלכותו ית' חמיד בכל עת ורגע . והוא מדה היראה שהיא יראה מלכותו ית' שמלכותו מכ"ט . וזה מרמו באמרו בחור כהלכה . בחור בגימ' כמנין יראים . היינו שיבחר האדם להמשיך עליו יראה ה' חמיד כהלכה וכראוי . גדוהו . הוא לשון התקשרות כמו גדוד יגודנו . הם אותם המקושרי' הדוקים לשמו ית' . יאמרו לו . דרכם שיאמרו להשי' . לך . שזה מה שאנחנו עובדים עבודה גדולה חמיד לזכך עצמינו מכל התאוות הגשמיות והכלי העולם כבדי להתדבק בשמך אין לנו שום כוונה בזה למענטו רק לך היינו בשבילך ולמען בלבד . לך ולך . בגימ' ק"ז מרמו להקו הישר . הישי' הוא אלוות שיר"ה . היינו שעבודתינו הוא בשביל זה כבדי שנוכל למלאות פינו בשירות ותשבחות לשמך גדול . לך כי לך . היינו שאנחנו עושים כ"ז רק בשבילך כי הכל בלך . והאדם שמגיע למדרגה זו הוא באלהיות גדול שיכול לעלות במתשבתו הרבוי גאור מזה . ותיקף כשעלה בלבו הרבוי גאור וסתלק ממנו קדושת שמו ית' כי אין אלו והוא כו' . ע"כ נריך לפקוח עיניו גם על זה לשמור עצמו מן הגאור ויכיר שפלות ערכו ומיעוט עבודתו מכפי מה שראוי לו לעבוד לממשי' הקב"ה . וזה מרמו . בלך כי לך . שגיימ' ק"ל כמנין אחרונים של שם מ"ה מרמו להכ' ונחמו מה . והיינו שאנחנו עושים רק בשבילך כי אנחנו מכירים ויודעים גדול שפלותינו שאין אנחנו נחשבים כלל ערך ית' . לך אף לך . היינו שבשביל זה מה שאנחנו עושים רק בשבילך מן הראוי שיהי' לך גם מדה האף לשלוח אותו על כל המסטיים והמקטרינים עלינו . זה מרמו באף לך שגיימ' כמנין ס"ח הוא השמן והיאה' המחנבר על האדם לבלבו מעבודת ה' : ולכן מן הראוי שיהי' לך מדה האף לשלוח עליו להכירו מאתנו כבדי שנוכל לעסוק בעבודתך כאשר עם לבבנו . לך ה' הממלכה . היינו שהיראה שיש לנו מלפניך היא ממהת מלכותך שהיא בחי' יראה . ומלכות היא סיפא דכ"ד מדה התחננה והיא בסוד האם ב"ן שבעולם העשי' . ולכן אהנו ב"י שבעולם העשי' דנוקים במדה מלכותו ומקבלים עלנו עול מלכותך ויראתך . אבל אנה הבורא כל העולמות ואנה גם ברישא דכ"ד וככל העולמות העליונים ותחתונים עד סיפא דכ"ד . לכן כי לו נאה כי לו יאה . נאה יאה' בגימ' כמנין שם ע"ג שבעולם האצילות רישא דכ"ד והוא כמנין חס"ד . ולכן אלו ית' נאה ויאה להשפיע ממדת טובו והסוד הגדול מרישא דכ"ד

עד סיפא דכ"ד לבי שבעולם העשי' המקבלים עליהם עול מלכותו ויראתו להשפיע להם כל הטובות והברכות : **דגול** במלכות . היינו שמדה המלכות היא בחי' יראה . ויראה יכול להיות במש' ועצבות שזו מדה רעה מאוד . ולכן ע"ז מרמו . דגול . הוא לשון גילה וחזרה שלא יחי' היראה במש' ועצבות רק בשמהה רבה כמש' עבדו את ה' ביראה עבדו את ה' בשמחה . וכתיב וגילו ברעדה . וזה דגול במלכות . שיהי' היראה וקבלת עומש' בגילה ושמחה כי עתה וחזרה במקומו . והדרת פני זקן . היינו שיהי' להאדם יראה בדבר זה של שמירת הברית ותיקון היסוד כהלכה וכראוי . ותיקו' יאמרו לו לך . דהנה אוחא בגימ' ותיקון היו גומרים אוחה עם הכן החמה . כי השמש מרמו לאור הוי"ה ב"ה בסוכ"ב כי שמש ומגן הוי"ה אלהים . והשם הוי"ה ב"ה כולל כל העשר ספירות . ולכן ע"ז שהאדם מתקן המדות הוא ממשך עליו אור הוי"ה ב"ה . וזה ותיקון היו גומרים אוחה עם הכן החמה . שעי' גודל המשי' שהי' להם בקבלת עומש' והיו מכוונים לייחד ד' דלח"ד שהיא בסוד מדה המלכות . בהשגחה ספירות המרומים בלח' מאה"ד . שתייחדו כל העשר ספירות במקורם ותרשם בלור אים ב"ה וכו' . ע"ז וכו' שהתנון עליהם אור הוי"ה ב"ה . והמה יאמרו לו . לך . שכוונתם בזה רק בשבילך בלבד :

זכאי במלכות . זכאי' הוא לשון לחון כמו שפירשי' על ולא זכיתי ולא נלחתי . היינו שבדבר זה של קבלת עול מלכותו ויראתו ית' נריך האדם שיהי' לו מדה הגיאות . זה מחמת שיערו מתגבר עליו למעט מזה ונפרט שכל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו ע"כ הוא נריך להלביש עצמו בכלי נחוי קרב לעומת יצרו להגבר עליו ולעסוק בעבודתו ית' . חסין כהלכה . חסין הוא ס"ח י"ז . ס"ח הוא כמנין חיים . י"ז בגימ' סמ"ך : שמרנו לסמיכת הטפלים . היינו שיהי' האדם חסין וחזק חמיד בלכותו ית' שהוא חי החיים ולא יחי' דבוק בחיים הגלגלים שאפילו צעת שיפול ממדרגתו ית' יאלר חזקיה ורשימה בלבו שיהי' ביכלתו לשוב למדרגתו . והשי' שהוא סומך נופלים יסומך אותו ויהי' צערו שישוב חיבך למדרגתו הראשונה . טפסריו . הוא ט"ף סר"י . טף מרמו לטיפות זרע . והיינו אותם המתקנים כל מה שפגמו בהטיפות שילאו לבטלה . וסרים מדרגם הרע ומעלים הטיפות למקום הקדושה ושומרים עצמם בשמירה מעולג מכל שום דבר מכושר והרכור רע כבדי שלא יכשלו עד

הגדולה שיש לו משמו ית' תמיד בכל פה ורגש - הוא
 בבחי' מלאכי וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך
 וגו' - סביבו כמה היראים משמו ית' שהם משרתיו ששי
 רענו - כמו במלך ציד שמשרתיו מסובבים ומקפידים
 אחרו - זה מרומם בחינת סביביו שבנימי' לי הם אחרם
 שהם בבחי' צייע יאמרו לו לך שכל עבודתינו היא רק
 לך ובשביבך בלבד :

ענין במלוכה - ענין בנימי' כמנין קהל מרומם לקול
 תורת' - שצריך להיות בעטו והכניעה וצניות
 הלב - פודה כהלכה - לדיקו יאמרו לו לך - היינו שאומרים
 להשי' שיפדה את בני כהלכה וכלאוי למעט ובשבינו :

קדוש במלוכה - שצריך האדם לקדש עצמו בקדושת
 גדולה בקבלת עול מלכותו ית' ולצד לקדש
 עצמו גם כמותו לו - והבט שהוא אז בבית אפל לא יתשוב
 בלבו מי חלואי - אך שישים אל לבו כי הממשימ הקב"ה
 עומד עליו ורואה במעשיו שלפניו לפני כנא - כמיש אס
 יסתר איש במסתרים ואני לא אראו - וירא ויבט
 מלפניו למלאות תאוותו - ואך יקדש עצמו ויהי כוונתו רק
 בכדי לקיים מצותו ית' :

רחום כהלכה הינו שירחם השי' על עמו בני כהלכה
 וכלאוי - שנאמר - הם הכלאים שנקראים
 שנאמרים - גם כמה אומרים לו שירחם על ישראל למעט
 ובשבינו - ונפרט בעה הוא של ספיכה שישראל מנימים
 עלמם ומזכרים ומסתרים עלמם על קבלת התורה - שבעת
 מתן תורה כתיב רכב אלפים רבתיים אלפי שאן - הינו
 שירד השי' עם רכב אלפי רבבות מלאכים על הר סיני
 לתת התורה לישראל - איש שנאמן אלף שאנין - הינו
 שאין בהם שום השגה - לכן המלאכים הקדושים האלו
 מלמדים זכות ומלאים טוב על ישראל שירחם השי' את
 עליהם למעט ובשבינו :

תקיף במלוכה - הינו שצריך האדם להיות תקיף וחזק
 בלבו בקבלת עול מלכותו ית' עליו ודרכי
 עבודתו ית' בבחי' הכי' ויגבה לבו בדרכי ה' ולא יפול
 לבו בקרבו להשוב חז' מה שתבט עבודתו אך שצריך לקבוע
 בלבו כי העבודה היא לורך גבוה - וכמיש תנו עו
 לאלהים ודרשו רזל ישראל מוסיפים גבורה בפשימ' - זה
 תויבן כהלכה - הינו שהאדם בעבודתו הוא חומך וסועד
 ליחוד העלין כהלכה כי בשביל זה ה' תכלית כוונתו ית'
 בגריאת העולם כמו שדרשו רזל בראשית כו' - תמימו הם
 אחרם שהם בבחי' ויעקב איש תם - יאמרו לו לך - שישיעם
 בשבינו ויגאל את ישראל מן הגלות - כי כיו שהמה
 בגלות כית גלו כפינה עמכם ואין השם וכסא שלם
 שגוט

בה - יאמרו לו לך - שכי' אלו עושים בשביבך - כי
 נמלאים ארשים שאינם מתחבים זחה לעון כלל ואינם
 נמים על לבם שיכוו מהרים בה ע"כ אחרם שנגע ירלח
 ה' בלבנם שיעבדו עבודה גדולה שיכוו מהרים ומשמרים
 מהרכוים רעים ומכסחלות רעים בכדי שיכוו במדרגת
 שומרי הצרית כמה אומרים לפניו ית' שזה מה שאנחנו
 נכוב בצריתנו ורלוננו מהרים בזה בחלית הוצרית
 והשמירה - כיו אנחנו עושים למענך ובשביבך :

יחיד במלוכה - יחיד בנימי' ליצ' ומרמם שהאדם יחי'
 לו לב אחד לבנינו שבשמים שהוא יחיד במלוכה
 שלו שהוא אחד יחיד ומיוחד בחדות הפשוט - כביר
 כהלכה - דהנה מדה המלכות היא מדה האחרונה והיא
 בסוד הית' שבשם הוי"ה ביה' ויש עוד כמה מדרגות
 עליונות שהם בסוד ג' אותיות יה"צ שבשם - ומלאים
 נשפט השפעת גרין להאדם - כי הנפש נשפט ממדה
 המלכות שהיא בסוד שם צ"ן שבשולם העשי' - וכל עולם
 מארבעה עולמות אציע כולל כל העשר ספירות שהם
 בסוד ד' אותיות הוי"ה ביה' ואחרת בזה יבין לי
 נפש הינו האדם הוכי ע"י שבוחר בטוב הוא ממשיך
 עליו נפש דקדושה ממדה המלכות שהיא בסוד השם צ"ן
 שבשולם העשי' שבסוד פרטוף שלם הכולל כל העשר ספירן
 דעשי' וכל הבחי' גרין דעשי' - וכשזכה יחיר יבין לי
 חוח משולם היורה סוד השם מ"ה שהוא ג"כ פרטוף שלם
 הכולל כל העשר ספירן וכל הבחי' גרין דיערה - וכשזכה
 יחיר יבין לי בשמה מצריאה סוד השם ס"ג שכולל כל
 העשר ספירן וכל הבחי' גרין דבריאה - וכשזכה יחיר
 יבין לי בשמה לנשמה מאלימות סוד שם ע"ב והדבר
 תלוי לפי מה שהאדם מזכך ומטהר ומקדש עצמו כן
 ממשיך עליו גרין מעולמות העליונים - זה מרומם בחינת
 כבייר שבנימי' רליצ' כמנין ד' מלאי הוי"ה ביה' ע"ב
 ס"ג מ"ה צ"ן - שדד' עולמות אציע - הינו שצריך
 האדם ליקר ולעלות במדרגות העליונים - כהלכה הינו
 לפי ההילוך שלו ולפי מדרגתו כן יקר ויעלה בהדרגה
 מדרגה לדרגה ולא יקפץ דרגות לאחוז בדרגה הגבוהה
 ממדרגתו - למדוי - הם הלומדי תורה שלומדים על
 כוונה זו שיעלו מדרגה לדרגה לבוד לדיקוה באמור
 בשמו ית' יאמרו לו לך - שכל זה אנחנו עושים בשביבך :

מוישר במלוכה - דהנה כתיב לדיק מושל ירלח אלהים.
 הינו שבכח הירלח אלהים שיש לו - הוא זוכה
 לבחי' דרשת רזל מי מושל בי כו' זה מושל במלוכה -
 הינו שיכול האדם לבוד למדרגה זו של מי מושל בי כו'
 אך בלופן שיכו' בבחי' מורא כהלכה - שעי' ירלח

שנוגם גם לשמו ית' . וכמש' בכל צרחה לו זר . כחוב
 לא בלי והקרי ב' שגם לו כביכול זר בצרחה של ישראל .
 וכמו שאיחא הפירוש על הפסוק אלו ה' לא שיתו' . היינו
 ששיתו' הוא בלי ללו ב' . ועיי' ואחש בית יעקב לא
 כליות . כי בשושיע לשמו ית' כביכול ושיע גם לב' .
 חכ המימוז יאמרו לו ק' . שהתמימים עמו כביכול
 מתפללים ממנו ית' שימכר ויחיש לגאליהם בכדי לפדות
 שכינה עוז מן הגלות ויהי' התגלות אלוהו ומלכותו בעולם
 כמש' ויהי' למלך על כל הארץ וכן נזכר בב' אמן :
אדיר . הוא יבנה ביתו בקרב וכו' . הענין הוא .
 דכנה כל מה שאנחנו מחכים ומקוים על בנין
 הבמיק . הוא נדבר שישפן הש' שכינה שזכנו ויהי'
 לו לבית משון הדינה כביכול . והנה אלו חושים במצוד
 שהחדשים של נבנים מאבנים טובים ויקרים ומאזורים
 בכל מיני יצורים לכבוד ולהפארה המלכות . ואפילו רק
 החדשים החיטמים השייכים לו . ומכש' בחדשים הפנימיים
 וחדר לפנים מחדר ששמה אור למתב לו שיטב שמה על
 כסא מלכותו . חדר הוא בודלוי נבנה מאבנים יקרים
 ומאזורים בלזורים האים המאזורים ומנהיקים בתכלית הבודור
 והזפי . שאיש הכהני לא יוכל להשיג זאת ואין יכולתו
 לעשות כמתכונתו . ומכש' בממח' הקב"ה במקום
 משכן כבודו כביכול שגבנה ע"פ המדות והספירות העליונות
 הרחמים שנקראים בשם לבושים . כמאמר אליהו ז"ל
 לבושין חקינת לון . שרחמייה אורם מאז ומבדיק בלי
 שיעור וערך . והוא ג"כ בסוד חדר לפנים מחדר זה למעלה
 מה עד מקום מנון שבו כביכול בית קודש הקדשים
 ששם הוא השם המפורש ושם הוא אור כבוד חך בלי
 שיעור וערך שאין בנה שום שכל ורעיון להשיגו . חכ
 שאנחנו מתפללים מלפניו ית' אדיר הוא . אדיר הוא לשון
 לשם . היינו מה שהלביש עלמו כביכול בלבושין דלי' במדות
 וספירות הרחמים בעשר ספירות בלימה שכל אחת גבוה
 מחברתה עד שמגיע למקום כבודו ית' סוד עלמיות אלוהו
 ית' שטמיר ועולם מכל רעיון וליה מתעבה הפיפא ב'י
 כלל . לכן יבנה ביתו . הוא ביתו המיוחד לו לעלמו
 כביכול שהוא חדר לפנים מן החדר המוקד לשמו ית' לבדו
 ועלם מעין כל ח' . לק מוטל דבר זה על השי"ת בעלמו
 שיבנה לו ביתו בקרב . במהרה במהרה בימינו בקרב .
 דכנה הענין של הכמיק והמבנה והקרבנות ה' בכדי
 לכפר עוונותיהם של ישראל . ולהבין הענין של הקרבן ובי
 בשביל שהקרבן האדם איש אל או כבש נחפשו עונותיו .
 אף עיקר הקרבן ה' על כוונה זו . כי קרבן הוא לשון
 קריבה . שעי' הקרבת הקרבן ה' האדם עקרב עלמו

להשי' בבחי' קרבן לכו"ה . כי בעת שהביא הקרבן נחטור
 לבו לתשובה וחרטה בזמנה על כל מעשיו הרעים והי'
 משבר לבו בקרבנו עד שהי' מקרב עלמו להשי' . אכן הגם
 שבשעת שהביא הקרבן נחקרב להשי' . אש אח"כ חזר
 למעשיו הקודמים לא נגמר לו הכפרה . ואף העיקר
 שהי' מקרב עלמו להשי' בתשובה וחרטה על העבר
 וקבלה על להבא בל ישוב עוד לכסלה . ויחנהג מעתה
 בדרך הטוב והישר ושיקרב עלמו תמיד לשמו ית' עיי'
 תורה ועבודה בלופן שהי' התורה והעבודה אללו בנה
 המוליד . וכשם שעי' יחוד הגשמי נחטוה להאשכ כח
 העיבור והמוליד . כמ"כ ביחוד חיווג הרחמי מה שאדם
 מייחד עלמו להשי' כביכול להתקרב אליו ולדבק בו עיי'
 תוח"פ . יש לזה כח העיבור והמוליד . שהי' התורה
 פרה ורבה אללו תמיד . חכ מרמז ללו בזמרו במהרה
 במהרה . כי ב"פ מהרה בגימ' ת"ק כמנין רמ"ח אברים
 דדכורא ורנ"ב אברים דטובא . והוא כמנין פרי' ורנ"ו
 וכמנין המילוי של שם שדי שבגימ' ג"כ ת"ק . וזה סוכ"כ
 אלו אל שדי פרי' ורנ"ב . חכ שאנחנו מתפללים מהשי'
 שיבנה ביתו להשפין שכינתו שמה בכדי שמוכל לקרב
 עלמינו בבחי' קרבן לבי בקריבות ודיקות האמיתיות
 שהי' תמיד מדובקים להשי' ולהחוי"ק . עד שעי' גדול
 הקריבות והדיקות ית' ללו כח העיבור והמוליד בהחוי"ק .
 שהי' התורה פרה ורבה אלליו כמו ביחוד הגשמי עיי' יחוד
 רמ"ח אברים דדכורא ורנ"ב אברים דטובא גולד ולד
 גשמי ברמ"ח אברים ושס"ב גידים גשמיים כמ"כ ית'
 ללו כח המוליד בהתורה ברמ"ח מי' ושס"ב ליה שהי'
 בחי' אלו אל שדי פרה ורבה . ומה שבא ברמז חכ
 בהמילוי של השם שדי . כי כשהאדם מתחיל להתקרב
 עלמו להשי' עיי' תוח"פ יש לעומתו התגברות ה"כ"ר
 למנונו ומבלבל מוחו ומחשבתו במחשבות והכאורים רעים
 בכדי לפסול עסק תורתו ועבודתו . והעצה לו שצריך
 להמשיך עליו עזר וסעד ממרום עיי' שיפיל חפלה ותחנומים
 לפניו ית' שיעורו שיוכל להתגבר על יצרו . וכמו שידוע
 שכשם שדי הוא שמירה מן ה"כ"ר לכן יתפלל שדי
 ישמרני מן ה"כ"ר . ואז ית' בכחו להיות דבוק תמיד
 בהשי' ובתורתו שהי' התורה פרה ורבה אללו בשכל
 המוליד לכולד חידושין דאורייתא :

אל

בנה אל בנה . דכנה בית קודש הקדשים ששם
 היה השם המפורש . יש דישות בין בעלי המקובלים
 בענין שם המפורש . יש מהם שאומרים שהוא השם
 היואל ממ"ת ליה תלוי"ה אל"ך רע"ה שהוא א"כ"ה . ויש
 דישות שאומרים שהוא שם א"כ"ה . והאמת הוא כי אלו
 ואלו

ואלו דל"ח. ולא פליגי כי האומרים ששם אהביה הוא שם המפורש. שם זה בנינו כמנין אה"ח זה מורה על אהדות הפשוט של הבורא ית' שהוא יהוד ומיוחד בשמים ובארץ וכל העולמות העליונים ותחתונים ותכלית אהדותו הפשוט אין לשער ואין להעריך כי הוא גבוה על כל גבוה וגדולתו אין חקר. וכמו ע"מ בהסבון הנכונ כשמעמידין אות אחד יכולים להעלותו למאות ולאלפים ולרבות עד בלי שיעור וערך. כמ"כ בלחות הפשוט של הבוריה שהוא אחד יחיד ומיוחד בכל העולמות כמ"ה וכמ"ה מיני מדריגות מסופא דכ"ד עד רש"א דכ"ד. נחמלא ונהגל אהדותו ית' בכל עולם ועולם עד בתכלית אהדותו הפשוט אין לשער ואין להעריך ואין להחפוס בשום שלל ורעיון. וכמו"כ האומרים ששם אהביה הוא שם המפורש. שם זה כמ"ק בנינו ג"כ כמנין אה"ח שמורה ג"כ על אהדותו הפשוט. ח"ה אל גבוה. ח"ל הוא כמנין שם אהביה. גביה על מ"ק עה"כ בנינו א"ל כמנין אהביה. ומרומו על פי הכרת השני דיעות יענין שם המפורש ששמים עולים בקנה אחד וכלים לבוונה אהדותו הפשוט יתברך. היינו שאנו מהפללים שיבנה בית קה"ק ששם הוא השם המפורש שהחלה אהדותו בעולם:

ומה שמתחיל בלשון נכחר אדיר הוא כו'. ומכ"כ בלשון טובה ננה ביתך בקרוב. הענין הוא כי חיבת ה"א שהוא לשון נכחר מורה למדריגות הגבוהות והעלמות כמו שאיח"א בזה"ק על פסוק ועבד הלוי הוא. והלשון טובה מורה על מדריגות שהם בנחי' אהליא. וכמו"כ הכהמ"ק והמונח היו בנחי' נכחר מלך השראה השכינה שהי' שמה. וגם היו בנחי' התגלות מלך שנעטו מדברים הגשמיים. זה שאנחנו מהפללים מלפניו ית' שאפילו כשאין אנהו ראוים לע"ע לבנין כוה שיהי' בהודכות ע"פ ספירות הרוחניות. עכ"ל עכ"פ יבנה לע"ע הבהמ"ק והמונח בגשמיים. ואי"ה לעתיד יודרך בהודכות רב עוד יותר מבהמ"ק שפעם שלמה המלך ע"כ. כי אז תתגלה אלהותו ית' בכל העולם. ואז יוכל גם האדם לזכך גופו וחומר שיהי' גופו ע"פ המדות והספירות הרוחניות ומכ"ה לשלמות הגומר בביאת מבי"ד ויגאליו גאלוה שלימה ככ"פ ברי"ג בנחמ"ד בנ"י חמן:

אחד כי יודע אחד אני יודע. הענין הוא. אחד מי יודע. היינו מי הוא שיכול לומר זכיתי לבי כ"כ לדעת ולהשיג יתודו ואהדותו ית' ית' אך אחד אגיי וד"ע. בנינו כמנין מקראת וכמנין שם אהביה שחילוי הכי"ן. שהוא בבינה הוא דתשובה. שהאדם שדכוק בתשובה

וטברה תמיד ומטבר ומזך עלמנו מכל תלוחת בגשמיים והחומריות יכול לדעת ולהשיג אפס מה מאהדותו יתברך להכיר בהכרה חמוטית שהוא אחד אלהיט בשמים ובארץ. ומבאר בעמסה"כ בפירוט עמי הטברה והתשובה בעבודתו ית' בעל ידם יחי' האדם לוי מוכשר להשראה השכינה ויכ"ה להשיג אהדותו הפשוט:

שני לחות כבדתי. השני לחות כוללים כל התורה כולה כי כל התרי"ג מלות כוללים בעשרת הדברות והמה נקראים בשם שני לחות כבדתי. כי היסוד מכל התרי"ג מלות שנחורה הוא קדושת הכרת שנקרא בשם יסוד ח"כ. ח"ה מ"ש וירא אלהים את הארץ כי טוב. ח"ה הארץ בנינו כמנין חרי"ג מלות שנהרש שהיסוד לכו"ס הוא קדושת הכרת שמרומן כס"ה ח"ה הארץ כ"י טו"כ שהוא לוחות כרי"ח. וגם מלת היסוד נקרא טוב כיו"ש אמרו לדיק כי טוב שהוא בחי' יסוד ח"כ. ח"ה פירוש טוב מעט בכונה וכו"ל מה שאיח"א אבר אחד יש בלדס מבנינו רענ מרעיבו כע"כ ח"ה טו"כ מעט. כמדתה יסוד ח"כ טוב המעט. וגם המעט יחי' בכונה שיקדש ויטהר ח"ע ויכין לשם מלוח ולא יעשה כמעשה הכהמה. ח"ה מלברנות שלא בכונה. שהמרכיב כוה ככדי למלוח תלוחת הוא בודלי חינו מכין לשם מלוח:

שלישה אבות. אבות הוא לשון רלון כמו ולא אבד וגו'. ומרמו לשלשה רלוחט שיש ביצרת האדם. הם השלשה שותפים שיש בלדס הקב"ה ואביו ואמו. ומלך השני רלוחט של אביו ואמו. כשכעת מעשה מכונים להנחתם. מה נמשך שיש להאדם רלון והמשכה אחרי תלוחת החומריות ואחרי כל המדי' שמלך סיה"ד. ומלך הרלון העליון שיש בשפת מעשה על יצרת האדם כשוכ"ו והחלק אלה ממעל שיש בו מה נמשך ה"ר טוב שהוא רלון טוב לעסוק בעמי הרוחניות בתורה ומעש"ט. חלח תורת עבודת האדם לשבר הרלונות מחלק אביו ואמו שיש בו. ולהגביר החלק הטוב שהוא החלק אלה ממעל שבו. לרדוף אחרי מלוח ומעש"ט שיבוא לדביקות כס"י:

ארבע תמכות. שהם שרי"ה דבקי"ה דח"ה מל"ה שמרמו כרת שלום כמ"ק בנינו עשה. וס"ה שלום כמ"ק עולה ח"י. מרמו להחיות של העשך ספיה"ק שצריך האדם לטהר ולאך כל אבריו שכל אבר מורכב מדי' יסודות גשמיים חרי"ע. והם נקראים כספר יצרה בשם תמכות. כמ"ש שלם אמות אמת ח"ר מים אש. ומכ"ה בל"ה להאדם כל המדות פיוע. וצריך האדם לזכך היסודות שלא ימשך עליו אחרי יסודות הגריעות שנמשך מאחס. אך ילחם בהמדות טוטה שבהם.

ונזה יתקן כל פרטי אבריו של אבר ואבר מורכב מהסודות שיהי' כל אבר ואבר שבו מחוקק ע"פ הספירות הרוחניות ע"פ רעו' ומחשבתו הקדומה מה שעלה ברעו' ית'. לברוא את האדם ברמ"ח אברים ושס"ה גידים . שהם נגד רמ"ח מי"ע ושס"ה ל"ח שבחוק"ק . שהם בסוד השם הוי"ה ב"ה . כמ"ט בוח"ק רמ"ח דליונו י"ה ושס"ה דליונו ו"ה . והשם הוי"ה ב"ה כולל כל העשר ספיר"ק כידוע . זה מרומם בהארבע אמהות שמרומם בר"ח וס"ח ח"י עשר"ה . היינו להמשיך החיות מהעשר ספירות בכל אברין דל"ה כי בקומת האדם מרומזים כל העשר ספירות כמאמר אליכו ו'ל חסד דרועא ימינא כו' . וזאת תורת האדם לתקן כל היסודות שבו ע"פ המדות הטובות שיהי' אור הוי"ה ב"ה שורה בכל אבריו :

חמשה

חומשי תורה . מרומם בר"ח של החמשה חומשי תורה שהם 'בראשית' 'שמות' ו'יקרא' 'צמדבר' 'דברים' שבגמ' כמנין השם שדי' . והיינו שהאדם שיש לו רעון וחשוקה להיות דבוק ב'החוק"ק ותך שינוי מתגבר עליו למנוע מזה כי כל הגדול כי' . ע"כ העלה לו שימשיך לו עזר וסיוע מלמעלה שיהפלא תמיד שדי ישמרני כו' . ולא יזכה למה שכחוב ויהי שדי בנריך . שיהי' אל שדי בעזרו להרחיק ממנו הילכ"ד שיוכל להיות דבוק ב'החוק"ק ב'חמה :

ששה

סדרי משנה . שש זרעים מועד וכי' שמרומם בהם דרכי עבודת הש"י . כי זרעים מועד' מרומם שכל המועד והזמן שישם האדם ללבו לתקן מה שפסם בל' . ויהבונן כי נש"ם נוקי"ן שלא יהי' לו שום התחברות עם הנשים ולא ישיח וידבר עמהם כי אפילו שיחיה קלי"ה היינו מה שמשיח בקל"ת עמה בשמה מעשה לעורר תאוותו מגידין לו בעת הדין . ומחמת שזה מק גדול כי' . ע"כ קדש"ם הוא לשון פרישה כמו שפירש"י על קדושים הכיו הו' פרושים . שמי שרצה להיות פרושמן הנשים זה האיש לריך לטהר"ח הרבה לנק' ולסבר כל קומת גופו מכל התאוות החומריות והבגסיות :

שבעה

ימי שבתא . כי כל הששה ימי המשעה הם בכנה על יום השבת קודם שזריך האדם להכין עלמו מחד בשבתא לשבתא . ועש"י נקראים שבעה ימי שבתא כמו שאלחנו אומרים היום יום ראשון בשבת כו' שכל יום ויום יכין עלמו שיוכל לקבל קדושת השבת . ושבת נק' שבת כלה מלכתא ואיתא בכוונתו כי כלי"ה טו"י יבי' ל'ה' 'המלוכה' . שאו יש עליו גדולה למדת מלכותו ית' . וזהו הכנה שייכן עלמו בכל יום משיימ' בקבלת עמ"ש . וזהו יחי' בכחו להמשיך עליו קדושת השבת

שהקבלה עומ"ש שציוס הש"ק יהי' אללו ביתר שאת ועוז בקדושת גדולה מאוד :

שמונה ימי מילה . היינו כמו הקטן שזולין אותו ביום השמיני כמ"ט זביוס השמיני ימול בשר ערלסו . כמנ"כ יש ערל לב וערל שפתיס . ולריך כל אדם למול כל השלש ערלות שבקרבו . וזה מרומם בר"ח ימול 'בשר' ערלתו שהם יב"ע ואיתא בשם האר"ז שהוא טו"י 'בריאח' יצורה 'עשי' . הם השלש עולמות שמסם משיך רי"ן להאדם שהוא בסוד מדו"מ שבסוד ל"צ שפתי"ס בש"י . ולריך האדם למול מנו מאתם שימול ערלת לבבו שהיא המתחבב שבצב שיסיר ממנו כל המחשבות רעות ויחשוב חמ"ד במחשבות קדושות . וגם ימול ערלת שפתיו שלא ידבר דברים האסורים רק יקדש הדיבור בחו"פ שבו יתקן חלק הרוח שבו . וימול ערלת בשרו בחיקון המעשה שהוא בסוד נפש מעשי' :

תשעה

ירחי לידה . היינו כמו האשה כשילדת לתשעה ירחים או היא יולדת גלד חי וכשילדת קודם אז הולד נפל שאינו צר קיימא . כמנ"כ בענין הולדה בחתניות כשרוצה האדם להוליד בתורה לדבר דיבורי חו"פ בלאו וחיות אלוהות . לריך להשקות מקודם הדיבורים במוחו ולבו בסוד העיבור . כמ"ט חסידים הראשונים היו שוכים שעה אחת בכדי להמשיך המוחין כי הדיבור הוא בסוד מדת המלכות המדרגה העשירית . ולריך שיהי' מקודם בסוד העיבור של תשעה ירחים סוד התשעה ספירות שהם קודם למדת המלכות להמשיך מהם אור . שיוכל לדבר דיבורי חו"פ בלאו וחיות אלוהות . אבל כשמקדים לדבר קודם שמשכה במוחו בסוד העיבור הוא בבחי' נפל בלי שום חיות אלוהות :

עשרה

דבריא . שיש בהם חר"ך אוחיות כמנין כח"ר . וכל התורה נכללת בעשרת הדברות והם בסוד העשר ספירות הק"ו בסוד העשרה מאמרות שבהם נברא העולם . וע"י שהאדם לומד התורה ביראה וזהבנה יש בכחו לייחד כל העשר ספיר"ק ממלכות עד הכתר . שיחגלה כתר מלכותו ית' בעולם . וזה פירוש הכתוב וארך נוראות ימיניך . ותרך הם החר"ך אוחיות שבעשרת הדברות שבהם נכלל כל התורה . וע"י שבי' לומדים בתורה בדחילו ורחימו היא פורחת לעילא לעילא עד בחי' כ"ע . וזה נוראות' הוא בחי' יראה . וימני"ך . הוא בחי' אהבה . שעי"ז מחתירים אותו כביכול בכתר מלכות: **אחד** עשר כוכביא . כוכ"ב גודע מספ"ק שהוא כ"ז כ"צ . כמנין השם הוי"ה ב"ה . וכ"צ לחוון דלורייתא . כי החוק"ק היא שמה דקו"ב"ה . והאדם שהוא

שנים מי יודע • שאע"פ שאנחנו יודעים שהמלכה היא בסוד שני שמות האלו ע"פ ס"ג שהיא בסוד יחוד הוי"ו והאי"ה • עכ"פ מי יודע ומשיג זאת עד חלליה • ואך שנים ארי יודע • גלה זה אנחנו יודעים שיש שני לוחות הברית שנכתבים עליהם העשרת הדברות שבהם נכלל כל התרי"ג מלות שבחורה • שהרמ"ח מי"ח הם מספרא דחסד ששרשם בהכמה • והשס"ה ל"ח הם מספרא דגבורה ששרשם בבינה • והר"ב הם בסוד היחוד של הוי"ו והאי"ה שנסד כוונת המלך • ועבור זה נתן הש"י לנו העשרת הדברות בשני לוחות שהם בבחי' ימין ושמאל ה"ח • כי האדם המקיים הרמ"ח מי"ח ומהר בשס"ה ל"ח הוא כולל שמאלא בימינא ומגביר החסדים על הדימים • משא"כ הכולך אחרי שרירות לבו הרע ועובר על מלות המורה הוא מגביר הדימים שמשטרא דשמאלא חי' • חס מ"ש לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו • כי הלוחות מרמזים על הלוחות שבלב כמ"ש כתבם על לוח לבך • וזאת תורה האדם שיכלל שמאלא בימינא ע"י שימאלא ברע ויבחר בטוב • ויכליל הלב כסיל בהלב חכם שיהי' כלו רק בחי' לב חכים שבגני' הוי"ו • שש"י ומשך לו חיות אלהות ויהי' דבוק תמיד בחי' החיים שהוא אחד אליהם בשמים ובארץ :

שְׁרֵיטָה ימי' יודיע • ר"ת וס"ח ענינ' תליה • הי"ט שמי יכול לידע הכוונה של השלשה מלות על חלם • כי הגם שיש כמה כוונות ולידועי שמות וגימטריאלה מהשמות ה"ק • עכ"פ מי יכול לבין ולהשגב זאת • אך העיקר מזה הוא כמו שאמר הסיק מאלוק זקוקללה"כ שבוי"ה הוא מלשון וכיון פתיחו ל"י • שהוא לשון חלון שדרך בו נכנס האור • שזכ עיקר הכוונה שירגיש האדם אור וחיות אלהות בדיבורי תות"פ • ודבר זה מוטל על כל אר"א מישראל שיעורר ויפתח את לבבו שירגיש אור וחיות אלהות בדיבורי תות"פ ובמלות המורה אבל לבין הכוונות על חלם מי יכול לידע ולכוין • אך שלשה חיי יודע שלשה אבות • שאחת אנחנו יודעים שהשלשה מלות הם בסוד השלשה אבות ה"ק • וע"פ שאנחנו מקיימים זאת נחשורר זאת האבות והש"י זוכר לנו חסדי אבות ומקבל עבודתינו בראון • ונעשים כל היחודים בשלמות העלויים כאלו כווננו כל הכוונות :

אֲרַבְעָה ימי' יודיע • ר"ת וס"ח ענינ' כמין ק"ל • מרומן לקול תורה והפלה • וארבעה מרומן לבחי' אימא דרביעא על צפן שהיא סוד אימא עילאה • שטי' שב"י מדברים דיבורי תות"פ • אימא עילאה רביעא ומסוככת עליהם • ומי יכול לידע ולהשיג מכות בחי' אימא עילאה • ורק ארבעה ארי יודע ארבע

דבוק להחזיק הוא דבוק בשמו ית' בסוד קוב"ה ואורייתא ישראל כלוה חד • והאופן שיכה האדם לזה • זה מרומן באחד עשר כוכביא • כי ירא פעמים כ"ז הוא כמנין רפא"ה • שיחפלא תמיד מהש"י רפאה נפשי וגו' שירפא נפשו מכל כחמי החטאים והעונות • וי"א פעמים כ"ב הוא כמנין זכריה • שיזכור תמיד בהש"י שיש בורא אחד יחיד ומיוחד שברא כל העולמות והגבראים • והיזכור בהחזיק שנתן הש"י לנו :

שְׁנַיִם עשר שבטיא • כי הס"ח מכל הוי"ו שבטי יה עה"כ הם בגימ' כמנין כח"צ ג' מוחין עילאין • חס מרומן שהאדם ימשך עליו הקדושה העליונה מן ה"ג מוחין עילאין • חס ע"י שיהי' בבחי' שמרומן בהכחמ"ה שהיא כ"ח מ"ה • שיהי' בבחי' מה ואין וביטול הגמור נגדו ית' • וגם בבחי' בינה שיהי' לו התבוננות בינו לבין קונו תמיד שישוב בתשובה לפניו ית' • שהיא בחי' בינה • שטי"ו יכתור אורו כביכול בכת"ר מלכותו ית' : ועי"ו

שְׁרֵיטָה עשר מדיא • הם י"ג מכלי"ן דרחמי שטי"ו שהאדם הוא בבחי' חכמה וכתוב והחכמה מאין תמלא שגמנך משער האר"ן שהוא מקור המזל העליון בסוד מאמרו ז"ל אר"ן מזל ישראל • שמזלם של ישראל נמשך משער האר"ן • לכן עי"ו יחשורר מקור המזל העליון עכ"י כי השנים עשר שבטיא הם בסוד י"ב מלות ועם השלשה עשר מדיא הם כ"ה • חס סוכ"כ כ"ה חזרו אח ב"י • שמשם נמשכים כל הברכות ממקור המזל העליון להשפיע כל הטובות והברכות עכ"י ככר"פ ברו"ג בחומ"ד בבי"א :

אחד מי יודע וכו' • הענין הוא • כי ר"ת וס"ח על "אחד" ימי' יודיע בגימ' כמנין מ"ה • היינו חלילה כוונתו ית' במטה וז מאכילה המלך מי יודע • אך "אחד" ימי' יודיע • ר"ת וס"ח בגימ' ל"ו • ואין לו אלא לשון זרח • היינו זאת אנחנו יודעים ששריכים להיות זכיר חריז מאוד במנה"ו לשמור עלמו אפילו ממשכו חמץ • וכל זה מתחמך כי הש"י שהוא אחד אליהם בשמים ובארץ הוא לזה לוחנו שנהי' ארזים וחסידים גדול הרחוק והסירות במנה"ו :

שְׁנַיִם מי יודע • הדעה איתא בכוונת האר"ן לכוונת המלך • כי מ"ה בגימ' כמין היחוד של השני שמות ע"כ ס"ג • והשם ע"כ הוא הוי"ו במילוי יודיע • ושם ס"ג הוא בבינה שהיא סוד השם אהי' • וממלא שהמלך הוא בסוד היחוד של הוי"ו והאי"ה • ועשר פעמים הוי"ה ב"ה • ועשר פעמים האי"ה • בגימ' ת"ע • חס מרומן בר"ת וס"ח של שנים ימי' יודיע שבגימ' ת"ע • חס

ואסוף מימיו של האדם רל . אבל כשהאדם חזר בזה והוא בנחיו' עולם ענינו מרלוח ברע עימי' הוא מקרב קן בגולה . יקדשים' טכרית רית וסיה עכ"כ גנימ' חקין . שהאדם המקדש ומטבר עלמו הוא מתקן נפשו רוחו ושמתו להשי' שהוא אחד אליהו בשמים ובארץ : **ישבעיה** ימי' יודיע רית וסיה ג"כ גנימ' חליה היינו שמי יכול לידע הפנין של ה' מדריק על הלס . ורק ישבעיה יארי יודיע . הרית וסיה ג"כ גנימ' כמין משניה וכמין נשמים . שהיא בנח' שנת קדש שהיא בנח' נשמה ואלל הככה של שנת כחיבוה' משניה על אשר ילקטו . וזלמת שהככה של שנת מחחיל מיום ה' כמו שאיתא אחד בשנתא לשנתא וכמו שאזחט אומרים ביום יום ה' בשנת וכו' . חכ שבעט ימי שנתא שזאת איתנו יודעים מהככה של שנת בכל השבעט ימי שנתא שהס כבוד ה' מדריק שרין האדם להמשין קדושת השנת בכל השבוע ע"י הככה שיכין עלמו בכל יום על השנת . וכ"י לאחד אליהו בשמים ובארץ :

שמונה ימי' יודיע רית וסיה ג"כ גנימ' חליה וזיתא כזריק תמינח כבוד שהוא כבוד יך השמאל שהס כ"י אחיות שש"ע בירך יעקב ומזח ומשך מה שיש לו שליטה במקום הירכין להכשיל את האדם בפס הכרית . חכ שמונה מי ידע . שמי יבול לחקן מזה השמיית שהיא מזה כוד . אך שמונה לוי יודע שמונה ימי מילכ . שהיא כמי' וכיום השמיני ימול כשר ערלחו . היינו שמחמת הפס בירך השמאל בנח' הוד מזה השמיית . לריך האדם לעבד עבדה גדולה לזוח מולל חורק ממנו כל התלוות הגשמיית וכמד"ד ככדי שזול לחקן זאת . והגס שאין ביולחו לחקן זאת כרתי' עכ"י יעשה כל מה שזיולחו . ועד מקום ששכלו מנפת לחקן זאת . כי הפס הזה מגיע להשליש עולמות בריאה יאירע עשי' המחומים בכרית של ימול יבשר ערלחו . ולכן לריך האדם לזך ולטבר עלמו ויח' מולל חורק ממנו כל התלוות הגשמיית מחמת ירלח השי' שהוא אחד אליהו בשמים ובארץ המשגיח עליו בהשגחה פרטיית :

תשעיה ימי' יודיע רית וסיה גנימ' חליה : ח"י הוא סוד הכחירה כבוד ח"י תמות ח"י תחי' וחיוב ובחירת בחיים . וקליה היא כמין מליה היינו שפי' מזה מזה יכול האדם לבחור בחיים . ובמחמת במליה בתיק שבגנימ' ח"י . אך השעט מי יודע כי בבחירת החיים יש כמה וכמה מדריגות שהיא מנח' ח' שנסוד מזה התלוות עד ספירה התשיעית מהחל לפילא שהיא בנח' ומכח דכחיב בהכמת תחי' שכתום וזתי

אמכות . שהס שרר רבקה רחל ללח שהס כבוד הרבעה אמכות שבארבעה עולמות אביע . ופרס היא בנח' שררה וגדולה בנח' אהבה שמתנו להרבת השי' . רבקה היא כמין השי' עכ"כ . בנח' ירלח אשה ירלח ח' . ללח גנימ' ל"י סוד השש קלוח שהס מדריק שריא כלל מחלס ו' פעמים ו' הרי ל"י שהיא בנח' חיקון השש מדות . ורחל היא בנח' מלכות מזה השביעית שהיא בנח' קבלה עומי' . שזה איתנו יודעים שרין האדם להיות לו אהי"ד להשי' ושיתקן כל המדות בנח' לה' שהוא אחד אליהו בשמים ובארץ :

דמשיה ימי' יודיע . רית וסיה גנימ' קמי' כמין השס אהי"ד במילוי אלפיין . וזתי' הוא בבינה . היינו מי יכול לידע ולהשיג מכות בנח' בינה שהיא כבוד ה' ראשונה מספר חמשה . ורק חמשה לוי יודע חמשה חומשי תורה . שזאת איתנו יודעים מה שמתנו בהשמת של חמשה חומשי תורה שהס בראשיית שמי' . היינו שזכו הראשיית שרין כל אדם לידע שמו שיתקן עלמו ע"פ שמו . שטבור זה אחרי פטירה האדם שוליס אותו את שמו . ויקריא במדבר דברים הייע שמדי דברו דיבורים בנח"פ יקרא אותם כיטב להבנותו מכו מדבר ולפי מי הוא מדבר . וסיה של שמות ויקריא במדבר הס תרי"א . ח' הוא אלופ שי'ע שמישך האדם עליו האלופ של עולם דיבורי תח"פ . שפי' יח' ככחו לבטל כל הדמים שהס ש"ך ופ"ד שבגנימ' ח"ד . חלח איתנו יודעים מהחמשה חומשי תורה . היינו שידבר דיבורי תח"פ אחייתם לפחו ית' שהוא אחד אליהו בשמים ובארץ :

ישיעיה ימי' יודיע . רית וסיה ג"כ גנימ' כמין חליה . היינו שגס הפנין של השש מדריק מי יכול לידע ולהשיג זאת על חלכ . אך ששי' יארי יודיע מוחנו בריה וסיה שבגנימ' כמין נשמה עכ"כ וכמין משניה עכ"כ . היינו שזאת איתנו יודעים שלימוד המשניות הוא חיקון הנשמה . חכ שש סדרי משנה . היינו השש סדרי משנה שהס כבוד השש מדריק כס חיקון הנשמה . ומכות חיקון מוחנו בהשמות של השש סדרי משנה שהס ומין נקיס . ארעים מועדי . שררע זרע למיכחו ולא לבטלם וזתי' זאת במועד הראוי שפי' ומשך עליו ממחל העליון כמחמת בריה ימדיע זרע למיכחו שהס אחיות מל' עשים יחיקין רית וסיה גנימ' קין . היינו שזה מה שהאדם מרגיל עלמו להכחיל בנשים והולך אחרי לבו ושיוו שפי' הוא נכשל בפסג הכרית זה חיקן גדול לו . כי זה עושק קן

החכם מאיר ומחי' בכל המדות ומי יכול לידע בלילה
מדרגה הוא עומד . אך 'תשעה' יאני' יודיע ר"ח
וס"ח בנימי' כמנין מלכו"ת . היינו שהעיקר חלוי נהקבלת
שומ"ט שהאדם מקבל עליו כמור"ט היא הבהירה שלו
בחיים . זה 'תשעה' ירחי' לידה ר"ח בנימי' ת"מ ט"ט'
'תורה' מל"ח . שמו שהאדם מקבל עליו שומ"ט כמור"ט
הוא עוסק בתורה ומל"ח . והאדם המקבל עליו עומ"ט
וגם עוסק בחימי' בשלמות ובחמימות . ש"ע זה מור"ט
בר"ח האלו שהם ת"מ שהוא לשון חמימות . וזהו בורר
בחי"ס . אבל בל"ח שהקבלת עומ"ט שלו אינה בשלמות
הוא בנחי' נפל הנולד קודם זמנו שהם תשעה ירחי' לידה .
והוא בנחי' . כי יפול הכופל ממנו שיכול עוד ליפול לגמרי
ח"ץ . אך שהקבלת עומ"ט לר"ח להיות בשלמות בנחי'
תשעה ירחי' לידה וזכר הוא בורר בחיים הנלחיים שיהי'
דבוק בחי' החיים שהוא אחד אלהינו בשמים ובארץ :

עשרה ימי' יודיע . ר"ח וס"ח בנימי' ר"ח נו"ט'
י' יראשונה שהיא בחי' בינה בחי' תשובה .
שמי יכול לידע ולבוא עד חכמת התשובה החמימית .
אך 'עשרה' יאני' יודיע . ר"ח וס"ח בנימי' קס"ז . ק"ף
אחת בחי' החיות דרע"ק שהוא שמו של הקב"ה והוא כמנין
מק"ס שהשי' הוא מקומו ש"ע . זה מה שאחת ד'
אמות של אדם קוטות לו מקום והם ד' אמות של הלכה
כי משחרב בהמ"ק אין לו להקב"ה בשלמות אלא
ד' אמות של הלכה שהם בסוד ד' אמות הוי"ה ב"ה .
זה פירוש ד' אמות של אדם היינו מה שעוסק בד'
אמות של הלכה . זה קונה לו מק"ס שקונה שמו של
הקב"ה כביכול שיטקן אליו . זה מרחמו בר"ח וס"ח של
עשרה אני יודע שבנימי' קס"ז . שזה אצחנו יודעים
שהאדם שיש לו המשכה מתחיל לעילא שמרחמו בלות
ו' . שהיא בחי' המשכה לשמו של הקב"ה בדיבורי
חוח"פ בנחי' ד' אמות וכו' . עיי' סמ"ך מרחמו לבומר
ה' לכל הכופלים שכל הכפילות מתבטלים בסמ"ך ומתקיים
כל הדינים ממנו . ועיקר המשכה להשי"ת היא ע"י
עשרה דבריו . דבריא' בנימי' כמנין יראשונה עב"ד שיהי'
לו יראת אלהות בלמת . וע"י יראת הוא בל לקיים כל
העשרת הדברות וכל התורה שכלולה בהם כי ירא לעבור
על מצויו . וע"י הוא מקיים העשרת הדברות בפשטות
שקקיים אנכי ה' אלהיך שידוע בכל עם ורגע שיש
בורא עולם המהובל כל ההיות שבעולם . ולא יהי' לך
אלהים אחרים . להרחיק עלמו מעבודה זרה היינו שלא
יעבד עבודה כזו שהיא זרה ונכרי' מהשי"ת שלא
יעסוק בשטותים והבלים שאין להשי' נ"ר מזה ולא

אחד עשר מי יודע . לראות כס"י עשר ולא תשע
עשר ולא י"א . שנקדושה הוא עשר שהוא סוד
האחדות ובלע"ז הוא י"א ותשע שהוא עלמא דפרודא .
זה אחד עשר מי יודע . שמי לר"ח לידע שמה . ורק אחד
עשר אני יודע . אחד עשר כוכביא' הוא מה שאמר
יוסף הצדיק ואחד עשר כוכבים משתחיים לי . כי
כוכ"ב היא כ"ז כ"ב . כמנין שהם הוי"ה ב"ה . וכ"ב
אחתות התורה . וכל שבט יש לו לרוח אחד מי"ב
לירופי הוי"ה ב"ה שכולל כל הכ"ב אמתות התורה שכל
התורה שמתויו של הקב"ה והמקור לכל השמות הוא
השם הוי"ה ב"ה והיסוד לכל התורה הוא חיקון היסוד
לר"ב מדתו של יוסף הצדיק . זה שאמר ואחד עשה
כוכבים משתחיים לי . היינו למדת יוסף הצדיק ויוקון
היסוד לר"ב . ועיי' מנעלים המדיר דלע"ז שהוא י"א
ישנים 'עשיר' מי' יודיע ר"ח וס"ח בנימי' תש"מ
כמנין ב"ב ש"ע שמרחמו להכ"ו וס"עש"ע וזק וגוי'
זה יהי' הוי"ה בעת הגאולה ומי יכול לידע מחי' יהי' קן
הגאולה . אך שנים עשר אני יודע . שנים עשר
שבטיו . שהם בסוד י"ב לירופי הוי"ה ב"ה שבנימי'
כמנין יס"ב בחי' תשובה . כשישנו כלילות ישראל י"ב
שבטי יה בתשובה שלימה א"ז יתקיים הפסוק דרך
כוכב מיעקב וקם שב"ע מישראל :

ישרשה 'עשיר' מי' יודיע . ר"ח וס"ח בנימי'
תש"ה . ח"ץ היא בחי' מדה המלכות .
ואות שי"ן מלא בנימי' ש"ס טו"ט' שש"ס סדרים סוד
השש מדכ"ק . ואות ה' מרחמו לחמשה חומשי תורה .
והיינו שמי יכול לידע דבר זה לתכליתו לתקן כל הוי'
מדות ע"י עסק התורה שב"ב ושבע"פ וקיים כל מצות
התורה . ורק שלשה עשר אני יודע שלשה עשר מדיא .
היינו שהאדם לר"ח לעשות כל מה שבי"לחו בכדי שידבק
עלמו להאחד יחיד ומיוחד . ואעפ"י שאין בכחו לתקן
כל הדברים על תלם ומכונס כראוי הנה השי"ת הוא
אל טוב וסלת ויש לו י"ג מכלין דרחמי . ולכן יאמין
באמונה שלימה ויבטח בהשי"ת שהוא רחום ותמן שמקבל
כל מעשיו הטובים כאלו עשיו אותם בשלמות וכלא
כווננו כל הבושת על מכונס . ויעורר עלינו ח"ג מכלין
דרחמי להשפיע לנו כל הטובות והברכות כד"ס ברו"ג
בחומ"ד בבי' אמן :

ק"ך גדיא וכו' . הענין הוא כי גדיא הוא לשון אגדה .
ולפסח

אברהם

ולמה נקרא שמה אברהם ע"ש שמושכת את הלב. ושי פעמים חיד גדי'א גימ' ששים. מרומן להשעה מדרי'ק שכי'א ללוג' מעשר ופי' הוא ששים. היינו שהאדם העוסק לתקן השעה מדות זה עוסק את לבו לאבינו שבשמים שזכה לדייקות בגמור בשמו ית'. זה חד גדי'א חד גדי'א. שחיקון השעה מדות עוסק את לב האדם להאחד יחיד ומיוחד להחייח עמו בלחדות הגמור. דצין אבא בחרי וזי. דליפתא בגמ' דצין חבן חבן אריקרי. ותגר הוא סוחר שהוא פירושו של כענין. וכענין הוא לשון הכנעני. היינו שחיקון המדות עוסק את לב האדם לאבינו שבשמים שכיניע ויספיל מלא קומתו לפניו ית' בענוה ובעיטול בגמור שזה בחי' חכמה שיהי' כ"ח מ"ה. זה דצין אבא. מרמז לסוד אבא עילאה שיהי' סוד חכמה עילאה. בחרי וזי. וחי' גימ' ל' ובחרי וזי היינו ב"פ וחי' שבגימ' ג"כ ששים. סוד השעה מדרי'ק. שזה עוסק לב האדם לאבינו שבשמים שיהי' כאן ולפסח בעינו נגד גדולתו ית'. ועי' הוא ממשיך עליו לזר החכמה העליונה שהיא בסוד אות י' ששים. וכתוב החכמה חחי' בעלי' שזכה להמשיך עליו טלח עילאה קדישא שהוא סוד הסל חחי' שיהי' דבוק תמיד בחי' החיים. זה מרומן שבמלי' של אלוהות ט"ל כזה פי'ת למיד' שהם אלוהות תמיד שממשיך עליו מוח הכרחן תמיד בכל עת ורגע שיהי' דבוק בחיות אלוהותו ית' :

ואתא שוגרא. הוא חתול שהיא צגדר השכמה. זה מרומן בחתול שבגימ' ג"כ תמיד תך שחבר אות י' שמרמז לנקודה הפנימיות שלב. כי אות י' היא ציור נקודה שהיא נקודה אלוהות ית' המופרשת בלב האדם שהיא עיקר החיות שלו. והשוגרא שהיא חתול שבגימ' תמיד בלי' מרמז מה שהאדם שזכה בנקודה אלוהות ית' והולך אחרי שרירותו לזר הרע. ואבלה לגדי'א. אכ"ל'ה היא לשון כליון. שזה מבלה ומסיר ממנו מה שמרומן בגדי'א :

ואתא לבא. הוא הכלב'א בישא שהוא הי'אב'ד וואו נקרא ללב בסו'ב'י' היל'ה מהח'ב' נפשי מיד ל'ב יחודי'. ועסך הוא לשון חיבר מלשון נשבו העיסות וצ"ו. שנחמבר הכלב'א בישא להשוגרא והמה מכלים ומסירים מן האדם כל הבחי' המרומזים בגדי'א. ור"ח וס"ח של י"בצ"א "שוגרא' גימ' שכי' מרומן להכי' כמעט שכי' אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשם והוא ע"ד שאיתא בסי' שלש אמות אמת' אור' מ"ס אש' שהם ב' יסודות שבאדם שמתאחד באים כל המדות.

והאדם הפוגם בהמדות הוא מהפך מאלוה' לאשם בנחי' אשם לבי'. זה פירוש הכי' כמעט שכל אחד העם. שעי' בחי' שכי' החתמרות שוגרא ולבא שרים וס"ח שלהם גימ' שכי'. עי' והבאת עלינו אשם כי זה מבלה להגדי'א שמרמז לחיקון המדות ומהפך מאלוה' לאשם. והעלה לזר מרמז בעל מסדר ההגדה בלמחז **ואתא** חוטרא. הם אותם שהם בבחי' חוטר מגזע ית' וכמו שפירש"י על שופטים ובוטרים שמכין ורודין את העם במקל וברעוטה לקיים מצות השי"ח. זה ואחא חוטרא והכח לכלבא שמכים את הבחי' כלבא בישא ומבדחים אותו מן האדם ומכניסים בו לזר וחיות אלוהות בבחי' חד גדי'א חד גדי'א להמשיך את לבו להשי"ח ע"י חיקון המדות :

ואתא מורא. מרומן לשון לכ"ד ע"ד מורא ב"י פלמ'א היינו מה שהאדם הולך בטל ופוקק ממנו עול תוח"פ ומדבר דברים בטלים עד שנחפס צרכיות ולכ"ד וגכ"ד וכמ"ש מלשני בסחר וגו' וסמך. ל' גבש עינים וגו'. וכל המתגאה כאלו עובד ע"ז שזכה ב'א לו שגופלים במחשבתו הרהורי מוטת ר"ל. שמרומן ג"כ כמורא כי יש ע"ז ששמש נור. ועי' ושרף לחוטרא שארף ומבטל ממנו חיות הקדושה שבכניסו בו :

ואתא מיל'. מיל' מלא עכ"ב גימ' כמנין רבי'. וגודע כי רב צבבל ורבי בא"י. ואיתא בספר חיי' שהחילוק שבניהם ג'אל רב חסר אות י' ולכן הוא בבחי' חיל'. וברבי יש אות י' שהוא בסוד חכמה עילאה. ולכן הוא בבחי' אי' שהיא בסוד החכמה העליונה כי איר'א דארעא מחכים. והיא בסוד מקור הנובע. כמו למשל הרורה לעשות בלר מים חיים הוא חופר עד שמגיע להמקור שמשם טובע ומצנן המים להצאר. והמקור הוא רק כמו נקודה טובע המים ונתמלא כל הבלר. כמני' צפיפות הרוחניות חכמה עילאה שהיא ספירה הראשונה היא בסוד אות י' שהיא בסוד נקודה שהיא מקורא דביעי' עילאה שמשם טובע האור וההשפעה בכל הספירות וכלל העולמות כמ"ש בולס בחכמה עשית ואיתא בזה"ק בולס בחכמה אחרתיו. שאור החכמה מאיר בכל המדות וכלל העולמות שכנס שבהמקור הוא בסוד נקודה קטנה עכ"ו משם טובע החיות והאור להאיר בכל המדות שכולם מושפעים מאור החכמה. ולכן רבי ש"ש בו את י' שהוא מקור הנובע הוא בא"י סוד החכמה סוד נקודה קטנה. שזה הוא בחי' חכמה שיהי' כ"ח מ"ה. שהחכמי אמת הם בעיניכם כלפס וכלין לפניו ית' ועי' המב

שאין לו רגלים . וזוהי הבינה בעולם שטי' השקר נדחה האדם לספרו דמותו כי נעשה בבחי' ורגן מפריד אלףף היינו שמפריד אור חי' מהיבנה אמי' וכשאר מי' . כי האדם שיש לו מדה האמת זכר הוא ממשך עליו אלףף הוא אלופ שיע שהוא מקור החיים ומסיר ומבטל המות ממנו . וזכ מרווח בלמי' שהוא ראש תוך סוף של האוחיו ששם כפי' לאחיות מנלפך כס כי' לאחיות וזכ י' מימין וי' כשמאל וזוהי מ' פתוחה היא בלמע' . והס בסוד מה שאיפה מימינה חיי ומשמאלא מוחא' : כי האוחיות שמימין הם מאי' עד לי' שזכ לאחיות אלל סוד אל חי' . והאוחיות שמשמאל מן מ' סתומה עד ת' הם לאחיות מי' . ולכן כשכאדם ממשך עליו אלופו שיע שהוא חי' החיים עי' רוח חכמתו ובינתו . בסוד אלףף חכמה אלףף בינה . החיים בנימי' כמין חיים . וכמכיר בינה עכ"כ גי' בנימי' כמין חיים . בזכו מכליל שמאלא בימינא ונעשה כלו בבחי' חי' . וזכ לאו נסתלק הא' וכשאר מה בבחי' משמאלא מוחא בבחי' מרי' חי' . וזכ ותחת מהי' וחסד לשוחט כי כיון שנסתלק ממנו האלףף הוא דבוק בסטרה דמותא אן מושל ל' מה שזומר בפיו שדי יסמרי' וזין לו שש ע"כ להוציא את נפשו מסטרה דמותא כ"א

ואתא תורה . דמדע ששכס אבי' יתין בנימי' כמין שיר שהוא בבחי' שור שבקדושה . ולעומת זה יש שור שחור ביומי' דמין היינו שאפילו ביומי' דמין שבו הוא הוי"ה בסדר . עכ"ל לר"ך האדם להרחיק עלמו מן השור שחור . והיא בבחי' חטא העגל שנקרא שור כמי' וימיר את כבודם חבניית שור . שחטא זה פקוד ושמור לדורות להבטל את האדם ולהכיל לכל השמחות וההשפחות ר"ל . ועג"ל נטי' גדולה יעבירה לשמה שמפחה את האדם אחרי כל התאוות ומדיר בתחבולות רעות שדמה לו שהיא עבירה לשמה . ועי' ותחת למי' שזכ מסור ממנו החיות ואור הקדושה . והעגל נזכ מרמז בעמ"ס הגדכ בלמח **ואתא** השוחט . שרץ של שוחט בנימי' כמין השם שדי שהוא שמירכ מן הי"כ"ר כהפלתו שדי יסמרי' כי' . וזוהי ט' איפה בספרים שהיא בבחי' יסוד דוקבא שהיא כלי עמוק לקבל טיפה הדכר . שזכ מרמז להיחוד שבין איש לאשתו שיכול להיות אחיה חייטוים אלל האדם אף בנותר לו עי' בעצרת אשיות יחד למלאות כל תאוותו . שהי"כ"ר מרמז אוחו בהחבולותיו בבחי' חטא העג"ל שהוא גדולה יעבירה לשמה . שעבור זה האריה ההוי"ק קדושים תסו קדש עלמך בנותר לך שלא למלאות כל תאוותו . ולכן לר"ך האדם להסתכל שדי יסמרי' שישמור אוחו מפחוי' יחד ומתחבולותיו ורמאותיו . שיכול לקדש עלמו בנותר לו . וזכ וחסד לתורה להשור שחור בבחי' העג"ל שהוא גדולה יעבירה לשמה כי' בלמח שזכ גופא היא עבירה גדולה מה שמדמה בנפשו שהיא עבירה לשמה :

ואתא מרי' . הוא הנפש הקדמוני שנקלצו רגליו כמי' על גחוק תלך שהוא מקור השקר

ליום ב של פסח

שור א כשבא עז וגר . ופסוק והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכזן ועד ועשיתם ביום הדיפכם את העמר כבש תמים בן שנתו לעולה לה' . ככ העומר הביאו ביום שני של פסח ומזוהי החטא לספור השבע שבתות . והענין הוא דכזה כתיב . אל מולאיס ממלרים . היינו שיעלאת מלרים עי' השם אל שהוא

שבעת ימים. הם ה' מדות סוד המיט' יומין דספירה
 שחס השבעה שבועות הספר לך. תחת אמו. מרומם לאימא
 עילאה בחי' בינה שהיא האורש והמקור לה' מד'יק
 שהיא כבוד אס הבנים אימא ושבעה בינה. דמינה
 נפקין ה' מדות דאינון שבע שבחות. חכ תחת אמו
 הייט שה' ימים שחס ה' מדות הם תחת בחי' בינה
 אימא עילאה בחי' השוכה. שבימי הספירה לריך האדם
 לשוב בהשוכה לחקן ה' מדות ולזקן עלמנו מכל התאחות
 ומדיר ע"י העבודה להעביר ממנו כל בג' ערלות. ערל
 פה וערל לב וערל בשר. ומיום השמיני והלאה. הוא חג
 השבעות שהוא כבוד שער החמשים שבכוד יום השמיני
 שהוא למעלה מן ה' מד'יק. יראה וגו'. כמו החינוק
 שכתוב ביום השמיני יעול בשר ערלתו. כמו"כ יראה וגו'.
 שיכלה ויחבטל אז מן האדם הדמים טמאים ויחבט
 לטהורים. ויזכה לקבל התורה הק' בלור וחיות אלהות.
 חכ והבאתם את עמר. שביום השמי של חג הפסח
 אז מתחיל הבאת העומר שהוא סוד ה' מד'יק שמתחילים
 מחסד וכוא אולי עם כלבו יומין כבוד עשר פעמים
 אל שהוא כמנין עמ"י כבוד אל מוציאם ממצרים.
 שהשם אל מדת החסד מאיר בכל המיט' יומין דעומר
 שיוכלו ב"י להוציא את נפשם מטומאת מצרים מכל המיט'
 ש"ט ולכנס להמיט' ש"ק. וגם עמ"י עולה ש"י כמנין
 קר"י. שהימים אלו מסוגלים לחיקון הבד"ק מה
 שפגמו בקרי לבטלה. חכ והבאתם את עמר. הוא
 חיקון הכרית שהוא ראשית הקיירכס. שהעון זה הוא
 הראשית שגורם קיור ימים להאדם. תביאו זאת אל
 הכהן. והוא יתן לו חיקון לעון זה. ועשייתם ביום
 הניפכס את העמר. היינו ביום חג השבעות שאז
 תניפו את העומר והבואו לחיקון הגמור. ככש תמים
 בן שנתו לעולה לה'. ככש היא לשון דרגא היינו שאז
 תוכלו לבוא לדרגא גבוה מאד שהיא למעלה מן ה'
 מד'יק. והם גביר כח"צ. חכ מרומם ברית של שמיים
 יבן שנתו לעולה לה'. שעולה חס"צ. הש"ס הוא
 כמנין כח"צ. שחשלו עד בחי' כח"צ שחס כבוד ב' ואחיות
 י"ב שבשם. וכ"ז מתחיל מפסח ע"י אכילת המצה שהיא
 ג"כ כבוד י"ב שחס כבוד תרין שמהן ע"כ ס"צ שעולה
 כמנין מצי"ב. וגם ע"י הביטול של שאור וחמץ. כי
 הרי"ת של ש"ח נוטי' שאור חמור' שעולים כמנין לרעי"ת
 והם ג"כ עולים הש"ס שחס לעומת בחי' כח"צ
 שבקדושה. ולכן ע"י שב"י מצברים הש"ח ומקיימים
 אכילת המצה בפסח. כוחס יפה לספר ולכנס עלמס
 בהמיט' יומין דספירה ולמול כל בג' ערלות. ואי"ב
 בנח

שם החסד כמיט' חסד אל כל חוס. ומדת החסד נק'
 בשיב יומא דאיל עם כלבו יומין. שהולך עם כל ה'
 מדות הם ה' יומין שעד יום אחרון של פסח. ולאו
 דוקא ב' ימים האלו בלבד אלא בכל ה' שבועות שמפסח
 עד תורת שחס מיט' יומין דספירה. מאיר בכל יום
 השם אל מדת החסד. חכ מרומם במה שימים האלו
 נק' ימי העומר כי עמ"י הוא כמנין עשר פעמים שס
 ח"ל. חכ מורה שכל המיט' ימי העומר מאיר השם
 אל כבוד אל מוציאם ממצרים. כי בימים אלו יוצאים
 מכמיט' ש"ט שחס טומאת מצרים וכנסיים להמיט' ש"ק
 שחס סוד ה' מדות כ"א כלולה מו'. ומדת החסד
 איל עם כ"בו יומין בכל המיט' ימי העומר. ובימים אלו
 נעשה רשע מט לפני לדיק. מיט' הם מיט' ימי העומר
 שבהם מכנישים כח הטומאה תחת יד הק'. ולכן
 מתחילים ימי העומר מיום השמי של חג הפסח שמתאחו
 יום י"ז שבעות מיט' ימים שחס כבוד ה' מדות
 שמתחילים מחסד. ומדת החסד איל עם כלבו יומין
 כבוד אל מוציאם ממצרים עד שביום החמשים שהוא
 חג השבעות נחגלה שער החמשים ואז הוא הזמן של
 קבלת התורה :

וזה שור או כשב וגו'. שור הוא מדת החסד מדת
 אברהם. והגם שכתוב ופי שור מהשמאל שהוא
 בחי' גבורה. הענין הוא כי בחי' החסד שמתחיל
 להופיע ביום שני של פסח על כל ימי הספירה כבוד אל
 מוציאם ממצרים הוא בחי' חסד שכגבורה שמרומם
 בשור. והסימן לזה דהנה השם של מ"ב שהוא אלא ככה
 טי' ידוע שמתק עפ"י ה' ימי השבע כבוד ה' מד'יק.
 ושם הראשון שהוא אבגית"ן הוא-עד מדת החסד. ושם
 זה עולה כמנין שור' והוא כבוד חסד שנגבורה. ושם
 זה נחגלה ביום השמי של פסח להאיר בכל המדות. או
 עו. הוא נגד מדת הגבורה מדת יחזק. כי ע"י הוא
 לשון עו ותוקף בחי' תוקף הדיון והגבורות. או כשב. הוא
 לשון ככש לשון דרגא ומורה לדרגא דרחמים מדת
 יעקב שהוא מכריע בין שני המדות ח"צ. וכמו שהטבע
 מהתולדה של הככש הוא מדת הרחמים. ומדה זו היא
 ממוצא מחו"ג. וכמו שמרומם ברחמים שהוא ר"ח מי"ס.
 מים הוא בחי' חסד. ור"ח עולה כמנין יחזק בחי'
 גבורה. ושור או כשב או עו כי יולד. היינו שהיום
 ביום שני של פסח טלד ונחגלה בחי' תגי"ת סוד בג'
 אבות הוי"ו סוד ה' מד'יק שמתאיר בהם השם אל דאיל
 עם כלבו המיט' יומין חכ טלד ונחגלה ביום שני של פסח
 ע"י בג' מלמס שחס כבוד החלת הצנח קדישין. ובי'
 ה

בבוא חג השבועות בפעל מכה לדרגה העליונה לעלות עד בתי' התי' סוד יי' שבשם . ועי' לעולה לה' . שיש עלי' כניכול לעגם שם הוי"ה ביה . ועי' ממילא שפיט הכורא ביה כל הטובות והברכות לישראל כפי' בתי' בחומי' בני' אמן :

כי תבואו אל הארץ וגו' . וקצרתם את קצירה והבאתם את עפר גוי . הענין הוא ארץ מרחמ' לתשובה שהוא כמין השם אלהים במילוי אלפי' . ואלהים הוא זכיה שהיה עולם התשובה . וגם ארץ באת' בני' ת"ח כמין אים קול' ממין בתי' תשובה הפלה לך . זה כי תבואו אל הארץ . שתבואו לבתי' זו שתעסקו בתשובה הפלה לך קול ממון שעל זה מרמזים כשליש מלות שעל הסדר . כי מלי' עי"ב הוא כמין אים והשליש מלות מרמזים לל'ק"מ שהם כולם בחספ' אחד . והבאתם את עמ' באת' בני' כי נטי' יבחר . שהתשובה לך ליות על כונה זו שתתגלה כתר מלכותו ית' בעולם . ובפרט כיום בנג הפסח שכל הטובות שנגה הק' הזה הם על עליית המלכות שתתגלה כתר מלכות של הטי' בעולם . והעיקר לריכז לעשות תשובה על מה שפגמו בעון קרי' שבני' שיי' כמין עמ' . זה והבאתם את עמ' רשעה קרי' . שעון זה הוא הרשעה הגורם להאדם קלטר . ימים ר"ל ולרך להביא זאת אל הכהן שהוא יורש על הדרך תשובה על עון הזה וכי' את העמר שהוא יני' ויעלה ויחקן עון הזה ויפך מקרי' ליקר' לבדו הטי' שלמות שעתיד הקבי' להגחיל בו . שיהי' זכה כח' לחול' הטי' שלמות . לרצונם . שזה חלוי' ברעון האדם שיפיל הפילה ותחמיים לפי כי שימור לו שיבוא לתיקון גמור וזכה ירחם תעמ' גדול להטי' כניכול . ממחרת הכנה ייפנו ככבן . דעה השבטים כשכאלו ליוסף הצדיק לשבור בר' . נתן אולם כמרגלים את הארץ . וימנו להם בה כי אטי' שם לא הכירו והשבו לאדם מארי עמי' הוא כיון בדבריו . כי מרגלים הוא לשון רגלי' שמרמז ליסוד ארי' שבין עשר אצבעות רגליו . זה מרגלים אדם לראות את ערות הארץ באת' . היינו שבתם לראות אלני' ללמד דעת ממני הארץ לתקן פגם הברית . ולק' אחי' כששבו ליעקב הביט וסיפרו לו זאת . לנלש בו רוחי' ואמר להם אם כן אפוא זאת עשו קמו מחרת הארץ . ואיח' בשם הארץ כי מחרת בני' תרפי' כמין ד' מלואי הוי"ה ביה שבני' רלי' וגו' מלואי אהי"ם שבני' תרי' והוא כמין חותם עי"ב . שמרמז לתיקון הברית כמאמר ואלאזו חתי' ברוי'ק . ואחי' הוא בתי' תשובה היינו

שתשובו בתשובה שלימה לתקן חיקון הברית . והנה ד' מלואי הוי"ה ביה בני' כמין הברית . שיפתח לכם הברית העליונה להשפיע לכם דרך כל הדי' שלמות ולימרות שלאין ברכה והאלה וכל השפעות טובות ומרוב כל דור ודור עיי' הכתובות והאמרות ויטוח שבין ביי' ביחד עם אולם שהם בבתי' יוסף הצדיק שומר הברית נתייחדים כל היחודים הק' האלו . ושבית' איח' כמות הארץ' שהוא כמין מלואים האלו בליחוף השם יי' . ששבת נתייחדים ומאטרפים כל היחודים האלו בשמי' אחיות יי' ושפט קדושה גדולה בכל השלמות . זה ממחרת הכנה . כי ממחרת בני' ג"כ כמין יחודים האלו עי"ב . והיינו שפי' האמרות והכללות האמיתות אפילו בכל שיבית' שאו נחבר יי' משבת ושאר רך חרפי' שעי"ב הוא כמין ממחרת יי' ג"כ הצטרפה והתייחדות היחודים הקדושים האלו . זה ייפנו ככבן שהכין שהוא בבתי' יי' יני' וירוש' לייחד יחודים הקדושי' האלו להשפיע ברכה עיי' . אכן עמי' מחייב כל אדם לעבוד עבודה גדולה לתקן כל מה שביכולתו . וזה שמרמז הכתוב ועשייתם כיום היפכם את העמר . עיי' הוא לשון חיקון . שזהם בעלמיי'ם חתקט זאת להמשך מלי'ם קדושה העליונה . זה כש . הוא לשון דת' כמו עלה בכש . ורי' וס'ה של יב'ש' ימיי' בני' כמין כתי' חממה ביי' . סוד כג' מלות' שתמשיכו עליכם קדושה מאור כג' מוחין שלאין . זה עיי' שתעבדו עבודה מקודם להסיר מאחכם כל חלק ברע שהוא החמין כי זלי' עשה האלהים ולשומה שיש בקדושה ג' מוחין שלאין כתי' שבני' השם לעומה זה יי' בתי' שוד יחומר שבני' ג"כ השם שרי' שלהם טע' . שאור יחמין . לכן מוכיר הכי' כתי' תמי'ם שתמשיכו עליכם הקדושה מאור המוחין שלאין . בן שנתו . שיהי' בני' כמין ספיר' היינו מהספירות הק' . לעולה ביה . שפי' תפעלו לדיקות בשמו ית' . והשם הוי"ה ביה סלל כל הארבעה מלואי ביה עי"ב ס"ג מ"ה בין שבני' כמין הברית . שעי' יתעורר מקור הברכה העליונה ויחמשך אור הברכה מן המקור דרך כל הדי' שלמות לעולם החמון להשפיע כל הטובות והברכות עיי' ברמ' בתי' בחומי' בני' אמן :

לשבת חודים של פסח

את תג הציטת חשבר . העמן הוא דועד שחמלש מורכ

מורה לענוה ושלמות • וחמץ מורה לגזבר • ולכן החמץ אסור במשבו כמו שידוע שבכל המזוזות לריך האדם להחזיק בהם בדרך הממונע חוץ ממדת בגאווה שצריך להתרחק ממנה עד קלה האחרון • זה שמחזיר הכי את תג המלוח השמר • שצריך לשמירה גדולה שישמור האדם עלמו גם ממשבו חמץ • זה מרומז בחיבת השמיר שהיא חש מר • ומיר למפרע הוא רים שמרמז להתרוממות וגזבר • היינו שיתקו ויסיר המריחות של בגאווה ממנו שהוא עון מר מאוד • ומלוח המלוח שמורה לענוה מסוגל לזה שיקנה האדם מדת הענוה ושלמות האמיתית • זה מרומז בחיבת המלוח שהוא אוחיות מ"ה א"ת • מ"ה מרומז לענוה כמ"ט וחמץ מ"ה • וא"ת הוא כמנין מלכות • כי אפילו לפני מלך בודד עומדים באימה ויראה והכנעה גדולה ומכשיב לפני ממתימ הקב"ה שמלטו מ"כ שצרכים בודלי לעמוד לפניו באימה ויראה והכנעה • כמ"ט אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש ופירש"י הכנעה ומורא • זה מרומז בחיבת המלוח שהוא מ"ה א"ת שצריך האדם להיות בבחי' זה ואין וביטול בגמור לפני מלכות שמים • וגם חיבת המלוח הוא אוחיות ח"ה לוס • ח"ה הוא כמנין ג"פ מ"ה שמרמז להשליש מלוח שעל הסדר שיש להם כחמו האם וההעניית המתעט דמו ותלבו של האדם • כמ"כ קדושה בג' מלוח ממעטת כח הדם טמא ותלב טריפה מן האדם • וע"י שיש להאדם מדת הענוה הוא מבעל ממנו כל הדינים וכמו שאיחא בהכתבים של הדיק ר' פינחס קארלייר זלכ"ה כשאדם הוא בבחי' זה ואין אין להדינים מקום לחול עליו • זה שבטע ימים תאכל מלוח ס"ה הם ת"ל כמנין ה"פ אלהים שהם בסוד הכי גבורה מנלפך • ותאכל הוא לשון כליון והכניעות כמו והסנה לינוו אכל • שעי' בחי' מלח נחבטלים כל הדינים • למועד חדש האביב • אביב בנימי י"ב • ושני אוחיות י"ב הם בסוד שני שמות ע"ב ס"ג שהם כמנין מ"ה • וס"ה של למועד חדש האביב היא אוחיות דב"ש שמרמז לסוד המחקה הדינים • היינו שעי' ההתחדשות של מלוח מלח במועד תג הפסח ומתקיים ונחבטלים כל הדינים מעכ"י • כי צ"ו אלא מ"ממרים הר"ח עם מ"ה השימוש בנימי' כמנין שהיה יב"ק שהוא ט"ו יחוד צרכה קדושה • שבי' בעת יצ"ה היו מייחדים עלמם ביחודו ואחדותו' והמשיכו עליהם ברכה וקדושה • וע"ז וכו' להשליש מלוח שהם בסוד חב"ד שמרומזו בשה"ק הכי • שאות י' הוא בחכמה • ואות ב' ט"ו • צינה • ואות ק' שהוא נוטריקון קדושה הוא בסוד הדעת :

וע"ז יאלו מכל המזורים והמשיקים :
לא תשחט על חמץ דם זבחי • כי"ה דמים טבורים וכו' דמים טמאים • ולריך האדם לזכר הכי דמים טמאים ולהפכם לטבורים ואז הם י' דמים טבורים • י"פ ד"ם בנימי' ח"ם • שהיא בחי' יעקב אבינו כמ"ט ויעקב איש חם שהפך ממתי' לח"ם וכו' בסוד ח"ם ח"י • זה סוד יעקב אבינו לא מה כי הפך ממנו לח"ם • אבל כשמגביר הכי דמים טמאים על הכי דמים טבורים נעשה אללו הכרוף מ"ה שהיא בחי' בהיחב נקראים מתים ר"ל • זה מרומז בר"ת וס"ה של "ל"ה חשח"ט שנגימי' ח"ם שהיא בחי' יעקב אבינו ע"ה שהוא בסוד הדעת המכרע בין חו"ב שבסוד בג' מלוח • זה שמחזיר הכי לא תשחט • שלא ישחטו ויסיר הדעת ממנו • כי כששוחטים ומשגרים מספר דע"ה לשנים הוא ר"ז וחסר א' למספר רח"ל שהיא בסוד מדת המלכות דקדושה • היינו שלא יסיר ממנו הדעת שעי"ז יגרום שיסתלק ממנו ואז א' סוד אלפ"ו של ע"ה ולא יוכל לקבל עליו עומ"ט • וע"ז יגביר הכח של ה"ה"ר שמרומז בע"ל חמץ שנגימי' כמנין רח"ל • וחמץ הוא ה"ק ברע שהוא ה"ה"ר • זה נמשך ע"י שמגביר הכי דמים טמאים ואינו בבחי' איש חם • שהדעת אינו בשלמות אללו • אך שצריך לזכר חומרו וגופו מן הדמים טמאים שיחפכו לטבורים שעי"ז יכ"י בסוד ח"ם ח"י וכו' לו הדעת בשלימות ויחי' שורה בו אלפ"ו של ע"ה ויכול לקבל עליו עול מלכות שמים תמיד בכל עת ורגע • ולי"א ילין לבקר' זב"ח ח"ג הפס"ה • ס"ה בנימי' ר"ע שלא ילין אלל האדם שום בחי' רע חלק החמץ • זכח תג הפסח • זכח הוא לשון חימוך ובשוכחין וחותרים לשנים מספר פס"ח הוא ג"פ ע"ד שהוא לשון עדיין וקישוט כמו וחבואי צעדי עדיים • והוא כמו שטודע מכחבי הארץ שהכתרים שחיטו לישראל בעת קבלת התורה יטעו מלחם בעול וחיטו למרע"ה • ומרע"ה נובך בהם טובח עין ומחזירם לישראל בכל שנה בסוד שימת משה במתנת חלקו • ובפסח שבעת חוה"מ של תג הפסח שטודע מכחבי הארץ של הכוונות של תג המלוח המה על עליית המלכות שחתמה מלכותו יתברך עד בחי' כתר עילאה איכה כתר מלכות • שעי"ז מחזיר מרע"ה הכתרים לישראל ביתר שאת ועו' • כי אז הוא העת של וחבואי צעדי עדיים שעי' כתרים אללו יכול האדם לקטט עלמו בקישוטין נאים להשי' • זה זכח תג הפסח • שיזכח מספר פס"ה לשנים וכו' ג"פ ע"ד בסוד עדי עדיים • שיקטט האדם אי"ע בקישוטין של הכתרים ע"י האגלות כתר מלכות שמים :

ראשית זכורי אדמתך . כי הראשית בדרכי עבודתו
 ית' הוא שיקבל האדם עליו עומים . חזק
 מרומן בראשית זכורי . כי זכורי זגימ' כמנין רחיל
 שהיא מדת המלכות . תבוא בית ה' אליך . כי היא היא
 בחי' יראה . בסוד ביתו זו אשתו שהיא אשה יראה ה' .
 ויראה היא בחי' מלכות כמי' ירא את ה' בני ומלך .
 היינו כשיבוא האדם לבהמ"ד יבוא ביראה גדולה ובקבלת
 שומים באמת . לא חבטל גדי בחלב אמו . חבטל הוא
 אוחיו ת"ש ל"ב . וגד' באלב"ם זגימ' כמנין קדוש .
 היינו שלא יהי' להאדם שום תשישות וחלישות בלבו בדבר
 קדושת אלהותו ית' בעת שהוא בא לבהמ"ד להפיל
 לפניו ית' . אך הומי' בבואו לבהמ"ד יקבל עליו שומים
 וימשוך עליו קדושה העליונה . בחל"ב . באלב"ם עכ"ל
 היא כמנין יעקב' . וכתיב לא יעקב יאמר עוד שמך כ"א
 ישראל וגו' . כי יעקב הוא בסוד הדעת בסוד
 השם מ"ה המכריע בין חו"ב שהם בסוד שם ע"ב וס"ג
 והוא בסוד הכוללת מן הג' מוחין חב"ד . שזה סוד
 השלשה מלות שעל הסדר . אבל השם ישראל כולל כל
 העשר ספירות שר"ת שלהם הם כמנין ישראל שמרומן
 בכל הקערה של הסדר . כמו שידוע שהג' מלות הם
 בסוד חב"ד . והארוע בחי' חסד וכו' והקערה בעלמה
 היא בחי' מלכות . היינו שלא יהי' להאדם תשישות לב
 בקדושת אלהותו ית' . ולא יעקב יאמר עוד שמך שהוא
 כולל הקדושה של הג' מוחין חב"ד סוד הג' מלות .
 כ"א ישראל הכולל כלליות הקדושה של העשר ספירות
 סוד כל הקערה שימשוך עליו הקדושה מכל העשר
 ספיר"ק . ועי"ז אמ"ז באלב"ם זגימ' כמנין שה"ק יב"ק
 שהוא ייחוד יברכה קדושה . שעי' שימשוך האדם עליו
 הקדושה העליונה לייחד כל העשר ספירות הקדושים עי"ז
 יתעורר הברכה העליונה שיטפיע הש"י ממקור הברכה
 העליונה כל הטובות והברכות על כל ישראל בטר"פ בר"ג
 בחומ"ר בנ"י אמן :

